

1

EMIL DUMEA

VIAȚA ÎN CUVINTE

(Partea a II-a)

Iași 2017

OAMENI MARI

Am întâlnit nenumărate persoane, de toate categoriile sociale, economice, religioase și culturale; mai puțin din lumea politiciii. Am întâlnit oameni "mari", despre care auzisem deja că au funcții înalte, că au multe realizări în palmaresul lor. Mă gândeam adineauri la un aspect: Nu știu de ce mulți dintre acești oameni mari nu m-au atras, nu m-au fascinat, nu m-au făcut să doresc să rămân mai mult timp în prezența lor. Erau oameni care desi zâmbeau, aveau gesturi manierate, vorbeau impecabil, erau îmbrăcați cu gust și elegantă; cu toate acestea, nu-i simteam calzi, naturali, nu transpirau umanitate, nu le simteam emoția interioară, profunzimea caldă și înțeleaptă. Unii parcă erau de tablă, casanți; alții puțin scortosi și înțepați; alții, prea constienți de titlurile, proprietățile și funcțiile lor; alții îmi dădeau impresia că au ajuns unde au ajuns nu datorită meritelor lor, ci datorită altora care îi voiau acolo sus.

Chiar, mă gândeam adineauri că dintre oamenii mari pe care i-am întâlnit și care s-au perindat acum prin fața ochilor mei interiori, prea puțini au fost aceia care să lase în mine o adiere plăcută de umanitate, de căldură, de puritate, de profunzime, dar mai ales de iubire. Prea puțini. Nu știu dacă, în realitate, așa stau lucrurile, cum le percep eu. Oare cu adevărat între oamenii mari, cei cu adevărat mari sunt așa puțini?

ADIO, DEMOCRAȚIE!

Sunt persoane cu care nu poți comunica fiindcă nu au aprobare de la părinți (minori). Cu altele nu poți comunica fiindcă nu le ajungi la nas nici cu prăjina. Cu altele nu poți comunica fiindcă sunt ermetice, complet introvertite. Cu altele nu poți discuta fiindcă nu le cunosti limba. Sunt oameni cu care nu poți comunica fiindcă sunt în puscării de maximă siguranță. Cu alte persoane nu poți comunica fiindcă nu le pasă deloc de tine. Imposibilitatea comunicării poate fi cauzată însă, din păcate, și de motive religioase. De exemplu, sunt persoane care nu vor să știe de tine fiindcă nu faci parte din religia și biserica lor. Există însă și o altă categorie de persoane care îmi era necunoscută: Sunt acele persoane cu care poți comunica doar dacă în prealabil, în baza unei cereri formal adresate Celui de Sus, ai obținut

permisiunea lui Dumnezeu, căci aceste persoane afirmă că sunt sub controlul și supravegherea continuă a lui Isus Cristos. Și doar când El le dă acceptul în mod expres, doar atunci tu poți dialoga cu ele. Interesantă această categorie de persoane care au un fel de fir roșu direct cu divinitatea. Ele se încadrează în acea categorie mai largă de credincioși interesanți care au revelații particulare, căroră Dumnezeu, Maica Domnului sau alți sfinți le vorbesc, le transmit tot felul de mesaje, li se arată chiar. Dacă pentru a comunica cu aceste persoane trebuie obținut permisul expres al lui Dumnezeu, în acest caz mi-am zis că trebuie să spunem "adio, democrație!"

SHUT UP!

Atâtea vorbe spunem! Suntem invadati de propriile cuvinte în așa măsură încât Dumnezeu nu mai are când să intre și El la vorbă.

Atât de multe vorbe spunem, atât de mult ne place să ne auzim glasul încât nu mai e loc nici pentru oftatul semenului nostru. Nu-l mai auzim nici pe el; ne-a devenit un străin. Atât de mult ne-am învelit în cuvintele noastre încât am devenit ca un vierme de mătase, învesmântati de jur împrejur cu mai multe straturi ale propriilor noastre cuvinte.

Atât de mult vorbim încât ne-au invadat complet cuvintele, până peste cap, până mult deasupra capului. Suntem înecați în propriile cuvinte. Din această cauză nu-l mai auzim pe Dumnezeu; pe El l-am constrâns la muțenie, l-am scos din rol, l-am alungat de pe scenă.

Și așa ne-am trezit singuri, prizonieri în celula propriilor noastre cuvinte. Singuri cu glasul nostru. Fiecare a ajuns să fie singur cu propria lui voce, cu propriul vocabular, cu propriile lui plângeri, cu propriile dureri. Însingurarea în propriile cuvinte este boala gravă de care suferim, căci l-am redus la tăcere pe Dumnezeu. Și nu mai putem auzi nici ofurile semenilor noștri; nici chiar bătaile calde sau fierbinti ale inimii lor. Singuri, însingurați, înfoliați până peste cap în propriile noastre cuvinte ne trăim propria dramă a însingurării în cuvinte. Orizontul vieții noastre a fost redus și încarcerat în granitele neputincioase și mici ale propriilor cuvinte, dincolo de care se așterne neantul, nimicul.

Trebuie să ne renastem, pășind tăcuti, făcând liniste pe trotuarul existenței noastre, pentru a putea auzi glasul misterului lui Dumnezeu în glasul conștiinței, al universului și în glasurile celor care trec pe lângă noi. Avem nevoie de o nouă nasteri pentru tăcere; altfel, riscăm să murim sclavi înghețați, congelați în propriile, multele, nenumăratele noastre cuvinte.

Lumea aceasta vorbește mult prea mult; nu numai când înjură, blestemă, se caină, minte de îngheață apele, când spune tot felul de banalități sau vulgarități. Dar vorbește prea mult chiar și atunci când își jură dragoste unul altuia; ba chiar și atunci când iară și iară înalță rugăciuni către Dumnezeu și sfinți; spune mult prea multe cuvinte. Ar fi mai bine ca să stăm tăcuti și cu inima caldă și larg deschisă lângă cel care suferă, să-i strângem mâna, să-i mângâiem obrazul în tăcere, fără să spunem un cuvânt. Ar fi mai bine să stăm îndelung în fata icoanei sau a Crucii Mântuitorului fără să deschidem gura, fără să-i facem prea multe declarații, fără să-i cerem nimic decât să ne dea răbdare și putere să rămânem lângă El. Să stăm acolo tăcuti și solidari așa cum stă El pe cruce de două milenii, fără să deschidă gura. El ne iubește în tăcere.

Lumea aceasta trebuie să învețe să tacă, căci doar în tăcere va putea auzi glasul lui Dumnezeu și ofurile sau dorurile semenilor ei. Tăcerea înseamnă ascultare. De la simpa ascultare a Cuvântului se naste ascultarea de Dumnezeu și îmbrățișarea caldă și tăcută a semenului nostru.

În engleză (că tot e la modă limba asta) s-ar spune: shut up!

PRINCIPIU ÎNVENINAT

Mai bine este să greșesti împreună cu partidul, decât să ai dreptate singur contra partidului!

Mi-a fost dat de multe ori să aud sau să constat acest principiu care a înveninat și continuă să țină lumea noastră într-o stare de boală interioară și de corupție pe toate planurile. Reacția adversă la acest principiu înveninat tot nu scoate România din troglodeala în care se scaldă de un sfert de secol, fiindcă majoritatea cetățenilor se limitează doar să critice sau să se lamenteze de ceea ce văd gresit în instituțiile statului, sau chiar și în biserică. Nu-i suficient să nu greșești împreună cu partidul,

ci trebuie să pui ceva concret și pozitiv acolo unde constăți greșeală și corupție.

A te limita doar la critici sau lamentări fără să combati răul la rădăcina lui, fără să construiești nimic pozitiv este, în fond, la fel de nociv cu a greși împreună cu partidul.

Trăim într-o societate dezechilibrată și bolnavă: Este prea bogată în informații și prea săracă în înțelepciune. Cine cunoaște o rețetă de vindecare, să o comunice.

TOUCHSCREEN GENERATION

Am cunoscut tineri IT-isti, că tot sunt acum la modă și sus, sus pe val, care pun o pasiune nebună în ceea ce fac. Cu nasul în fața monitorului și cu degetele pe tastatură, sunt în stare să nu mai doarmă, se lesine de foame, să uite că acasă au iubit, iubită, sot, soție și copii. În ceea ce fac, demonstrează o dăruire totală, mai puternică decât a lui Einstein pentru teoria relativității și aproape ca a Maicii Tereza pentru cei mai săraci dintre săraci! Aceeași tineri din această ultimă generație, care pe băncile facultăților se plictisesc de moarte și nu știu cum să facă ca să mai butoneze puțin touchscreen-ul. Aceeași generație, plictisită și chiar sictirită în diferite servicii în care îi vezi acri și fără chef de muncă. Iar dacă îi găsești printre infirmieri, asistenți sau medici, risti să mori cu zile dacă trebuie să te îngrijească ei. Aceeași tineri, care dacă vorbesc cu tine, după câteva minute de conversație zâmbitoare, încep să se agite, scot mobilul din buzunar și încep să butoneze pe el, iar între timp îți mai spun și ție două fraze cam fără noimă.

Mă întreb de unde provine această anomalie care născut o lume duală, schizoidă chiar? De ce atâtia copii și tineri sunt atât de legați de un calculator, de un telefon mobil, de o lume virtuală, fără consistență, fără trecut și mai ales fără viitor, și atât de distanți, de dezinteresați, de superficiali față de omul concret de lângă ei? Putem include în această categorie chiar mulți copii care mai mult dialoghează cu pc-ul sau cu smartphone-ul decât cu părinții lor. Dacă acești tineri reprezintă viitorul, ce fel de viitor construiesc ei? Ce vor oferi generațiilor care vor veni după ei?

Baloane colorate, constructii de carton care se topesc la prima ploaie, săruturi si îmbrățișări ”emoticonate”? NB: Am creat un cuvânt nou, plecând de la rădăcina cuvântului emoticon. Chiar, noua generație ce vrea să lase în urma ei? Poate ceea ce a primit de la generația dinainte: Iluzia fericirii propusă de raiul comunist (epoca de aur), sau iluzia fericirii propusă de raiul capitalist (societatea de consum). Poate că generația mea le-a oferit acestor tineri o multime de iluzii, iar acum ne-am trezit noi, fariseii, să aruncăm cu piatra în ei.

Ceea ce propun astăzi ca bază, platformă pentru o lume nouă este adevărul despre mine si despre semenii mei: Fii ai aceluiași Tată și frați între noi. Restul, vine de la sine, inclusiv emoticoanele.

Deci, touchscreen? Maybe. Touch a man, touch a woman? Of course!

DIN PARADOXURILE VIETII

Cine face orice îi stă în putintă pentru ca ceilalti să fie fericiti si își dă toată străduinta să nu supere pe nimeni, adesea este persoana care suferă de singurătate.

Oamenii destepti sunt aceia care își dau seama că sunt alții mult mai destepti decât ei.

Am avut trei sotii si pe toate trei le-am înșelat, căci nu poti să nu înșeli femeia pe care o iubești: Florin Piersic. What do you think about?

SUNTEM

Suntem razele de soare în care ne-am scăldat chipul si ne-am învesmântat în căldura lui în diminetile înșorite de vară. Suntem norii si ceata în care cu voia sau voia noastră ne-am învăluit de atâtea ori, orbercăind pe cărări strâmbe și tremurând de frig.

Suntem râsul sau plânsul care au însoțit bucuriile sau durerile noastre. Suntem chipurile tuturor acelora pe care i-am întâlnit în viață si care mai mult sau mai puțin timp ne-au ocupat mintea si inima noastră. Suntem căutările, visurile, năzuintele noastre, zborul spre înălțimi sau târâțul prin târâna pământului. Suntem toate compromisurile pe care le-am făcut cu propria conștiință; suntem gustul amar al trădărilor noastre. Suntem

palmele sau suturile pe care le-am tras altora, încercând să scăpăm de toate loviturile primite de la alții. Suntem fosnetul frunzelor vestede pe care calcă picioarele noastre toamna; suntem mersul zglobiu pe iarba verdei crud al primăverii. Suntem suma gândurilor și dorintelor noastre, a dorurilor și ofurilor noastre, înecate în vin sau patimi. Suntem îngeri sau demoni în drumul nostru spre rai sau iad.

Toti avem un drum de mers, un destin pe care ni-l scriem cu fiecare bătaie a inimii noastre, cu fiecare gând, cu fiecare pas pe care-l facem.

Nimeni nu este scutit de mersul pe propriul drum. Nimeni nu poate fi înlocuit de altcineva. La apelul vieții, nimeni nu poate lipsi. Toti suntem chemați să fim ceea ce trebuie să fim, ceea ce-i scris în steaua noastră acolo sus, printre multe alte stele. Suntem împreună un popor de plângăreți, de mincinosi, de lași, de oameni rătăciți în ecranele telefoanelor și calculatoarelor. Nu suntem un popor de eroi și nici fii de eroi. Pentru noi, eroii există doar în cărți sau în minciunile cu care ne place să ne amăgim. Suntem mici, dar ne-am împopotonat în haine mari și ne-am urcat pe catalige. Suntem un popor cu milioane de oameni slujind pe la portile altora; cu milioane de oameni care se lasă călcați în picioare de proprii stăpâni pe care-i votăm mereu cu aceeași încăpăținare prostească; cu milioane de oameni care calcă pe la usile bisericilor și nu ies de acolo mai sfinți mai curăți de cum au intrat. Suntem suma slăbiciunilor și păcatelor noastre. Și totuși, mai credem într-un Dumnezeu iubire. Și totuși, mai credem în noi și în eroi. Deci, mai avem o șansă să fim ceea ce trebuie să fim. Căci suntem suma a tot ce există în lume; căci suntem suma a tot ce visăm dincolo de hotarele acestei lumi și unde vrem să ajungem.

IUBIRE DISCRETĂ

Poate ne-am obișnuit să credem că gesturile mari de iubire înseamnă cadouri consistente, declarații solemne și publice de generozitate, de fidelitate, de sacrificii chiar. Iubirea adevărată nu este declarativă, pompoasă, publică și nu se vinde la tarabe. Iubirea adevărată este delicată și discretă, tăcută, rezervată, aproape timidă. Din acest motiv, este atât de rară; fiindcă, din

păcate, nouă ne place să ieșim în primul plan, să fim în centrul atenției.

Iubirea delicată și discretă este un bun medicament pentru vindecarea rănilor și îndepărtarea bolilor din societate. Ne-am obisnuit să condamnăm sus și tare corupția și pe corupți, să-i acuzăm pe toți din conducere, de la cel mai mic până la cel mai mare. Și o facem deja de un sfert de veac și mai bine. Iar corupția nu a dispărut. Să ne imaginăm următorul scenariu: Decât să-i criticăm și să-i bârfim mereu pe corupți, să ne apropiem de ei, să le zâmbim, să le întindem mâna; să ne rugăm pentru ei în fiecare zi, să le dorim binele din tot sufletul nostru. Poate că i-am cuceri cu iubirea noastră constantă. Lor, celor mari și corupți, iubirea noastră le-ar înmuia inima, iar ei ne-ar privi cu drag, s-ar apropia sincer de noi, cei mulți și nedreptățiți și nu ar mai comite atâtea ilegalități. Familia Johannis și-ar vinde cinci locuințe, banii i-ar da săracilor, să-și facă și ei o casă, iar cuplul prezidențial s-ar multumi doar cu una. Și tot așa ar proceda toți, din vârful piramidei și până jos, la ultimul necăjit. Inclusiv patriarhul ar lăsa clădirea patriarhiei și ar locui într-un apartament modest și ar merge la piață împreună cu toți muritorii. Țara aceasta ar fi cucerită pentru democrație și pentru o bunăstare generală nu atât prin forța legii, cât mai mult prin iubirea noastră constantă, dar mai ales discretă și generoasă. Poate nu am înțeles bine sau nu vrem să înțelegem că fata lumii nu o schimbă forța legii, ci puterea iubirii. Și nu de legi duce lipsă lumea în care trăim, nici de rugăciuni, nici de biserici, ci de iubire, adică de Dumnezeu care este Iubire.

Iubirea adevărată este delicată și gingașă ca o floare. Ea nu intră cu cizmele în sufletul nimănui și nici nu este posesivă, acaparatoare. Mai mult decât să ceară ceva, iubirea adevărată oferă, se oferă, fără multe cuvinte, fără multe gesturi. Iubirea adevărată stie să tacă mult, să rabde multe, să nu-și ceară drepturile la prima abatere a partenerului. Este îndelung răbdătoare și nu scoate legea în față decât atunci când constată că orice alt mijloc, orice altă metodă de redresare au devenit inutile. Dar și atunci o face cu delicatețe, fără injurii și calomnii. Iubirea este gingăsie, delicatețe, tăcere, parfum discret. Învăți să iubești privind îndelung petalele florilor, savurându-le parfumul prin toți porii ființei tale. Iubirea te transformă din interior, din

adâncul ființei tale; te face frumos și plăcut, atrăgător, fără ca să ai haine de firmă, fără ca să ai posturi înalte în societate, chiar fără să știi limbi străine; iubind, emani în jurul tău frumusețe și o stare de seninătate, de bucurie chiar. Fără să-ți dai seama, iubirea delicată din tine schimbă fata lumii, o face mai bună. Iubirea adevărată este gingășia și bunătatea celui tată din Evanghelie care asteaptă zilnic întoarcerea fiului risipitor. Iar atunci când acesta revine acasă, plin de rusine, acoperit de toate mizeriile lumii, tatăl îl îmbrățișează fără să-i facă niciun reproș, îl spală, pune pe el hainele cele mai bune și dă un ospăț la care îi invită pe toți să se bucure împreună cu el și cu fiul său întors acasă.

De la Dumnezeu, tatăl nostru al tuturor și de la o floare putem învăța cea mai frumoasă lecție a vieții: să iubim cu delicatețe și discreție.

MULȚIMEA NENUMĂRATĂ A PRIETENILOR CEREȘTI

Mă uit uneori cu mirare, alteori cu un sentiment confuz la pagina aceasta de pe FB și constat că acum, în acest moment, am 3469 de prieteni. Această rețea de socializare m-a pus în contact cu mii de persoane, dar despre majoritatea dintre ele nu știu mai nimic; dar aici sunt numiți prieteni, prieteni virtuali. Cât de prieteni suntem unii cu alții, greu de spus, adică nu-i de spus mai nimic, căci în cea mai mare parte relația noastră se rezumă la o simplă prezentă pe un site care i-a adus notorietate lui Zuckerberg și foarte mulți bani în cont. Dar, are și avantajele ei această rețea de socializare; depinde de fiecare dintre noi cum stim să ne folosim de ea. Eu mărturisesc cu toată sinceritatea că îmi este de un real folos și sper ca să fiu și eu de folos la cât mai mulți dintre acești prieteni virtuali ai mei.

Astăzi, 1 noiembrie, în calendarul religios catolic, Biserica celebrează Sărbătoarea Tuturor Sfinților. Adică nu numai a celor înscrși în calendar, dar și a tuturor aceluia al căror nume îl știe doar Dumnezeu. Privesc cu ochii credinței la mulțimea nenumărată a prietenilor mei cerești, al căror patron este Cel De Trei Ori Sfânt. Mă gândesc cu uimire și cu un fel de bucurie pe care mi-e greu să o descriu la faptul că în fata lui Dumnezeu există o mulțime de persoane care-l privesc față, care

trăiesc în prezenta lui și acolo sus, într-o lume la care îndrăznesc să aspir, ei se roagă Celui Atotputernic pentru mine, pentru binele și fericirea mea. Și aceasta o fac neîncetat; nu așa cum facem noi, când mergem la vreo biserică ca să plătim un pomelnic sau un acatist. Nu, prietenii mei cerești îl laudă continuu pe Dumnezeu pe care îl privesc față în față și se roagă și pentru mine, tot la fel, zi și noapte. Ce-ar fi să-i căutăm și pe ei pe touchscreen-ul nostru?! Dacă tot ne-a intrat în sânge butonarea touchscreen-ului, poate că își vor arăta fața din spatele display-ului nostru protejat cu Gorilla glass5?!

Mă întreb dacă se roagă și pentru mine sfinții pictați pe peretii bisericilor ortodoxe? Chiar, oare sfinții din ceruri au apartenență confesională? Oare raiul lui Dumnezeu este împărțit pe confesiuni și biserici? Merg adesea la mănăstiri și biserici ale fraților ortodocși și-i privesc îndelung pe sfinții de pe pereti și din icoane. Le privesc fața și privirea lor parcă venite din altă lume. Asceti dezlipiți de patimile și bogățiile lumii acesteia, bogăți însă în lumina venită de sus. Parcă sunt atemporali, cufundați în vesnicie, departe de zăngăneala și mizeriile în care ne scaldăm noi aici, muritorii. Mă încântă acești sfinți, căci îmi vorbesc tăcuti despre o altă lume în care ei îl contemplă pe Cel De Trei Ori Sfânt. Cred că și ei, sfinții de pe zidurile bisericilor și din icoanele fraților ortodocși se roagă Celui de Sus și pentru mine, păcătosul catolic. Îndrăznesc să spun că astăzi eu îi simt prieteni și pe ei, care nu-s prezenți în calendarul catolic.

Dacă ne gândim bine, trebuie să recunoaștem că avem o întreagă ostire cerească care ne învăluie cu iubirea și mijlocirea ei în fața lui Dumnezeu. Poate că suferim de depresie și singurătate (în pofida miilor de prieteni virtuali de pe FB) pentru că nu ne deschidem inima la acești nenumărați prieteni cerești. Nu cred că s-au pitit pe undeva prin cotloanele cerului, fugind de noi. Nici că sunt prea ocupați cu adorarea Domnului și așa au uitat de noi, cei din lumea aceasta. Cred că ar trebui să mai lăsăm deoparte ocupațiile noastre de hârciog, adunători de bunuri în viziunile noastre pământești, și să ne deschidem ochii minții și mai ales inimile noastre, pentru a trăi mai fericiți în prezenta prietenilor noștri cerești, indiferent de apartenența confesională în care noi i-am încadrat. Toți sfinții, catolici, ortodocși, protestanți, evrei, musulmani, budiști, șintoști, animiști și de orice altă apartenență

religioasă locuiesc într-un singur cer și adoră un singur și unic Dumnezeu. Și totuși, într-un ecumenism perfect, mijlocesc pentru noi, oamenii, pentru toți oamenii. Toți, cei de dincolo și noi, cei de aici, formăm o rețea de comuniune și iubire în jurul lui Dumnezeu, în fața căreia rețeaua lui Zuckerberg nu este decât o palidă imagine de comunicare.

PS: Și fiindcă astăzi, așa cum am spus deja, în calendarul catolic sunt sărbătoriți toți sfinții, le urez tuturor: La mulți și fericiți ani !

Omul poartă în el greutatea pământului din care a fost făcut și splendoarea lui Dumnezeu pentru care este destinat.

DILEMĂ

a. Unii au tupeul să lupte contra lui Dumnezeu, sau măcar să-l înjure.

b. Deși militez pentru o lume democratică, eu lupt contra ateismului.

În care din cele două situații, lipsa de realism este mai mare?

VRAJA CLIPEI

În fosnetul frunzelor veștede căzute-n cărare aud pașii tăi
ce mă-nșotesc;

În razele blânde de soare ce-mi scaldă ființa simt căldura inimii
tale.

În liniștea nopții, veghindu-mi somnul, ochii tăi mă privesc dintre
stele.

În vântul ce trece prin crengi deacum desfrunzite mă-nfioară
șoptele iubirii tale.

În tot ce mă-nconjoară mă învăluie a ta vrajă,

Iară aici nu-s altceva decât o filă ce-o rupi în grabă din calendarul
veșniciei.

UN OM PLECAT DEPARTE

Oamenii care într-o bună zi pleacă departe de noi și nu mai stim nimic de ei, probabil și atunci când erau lângă noi, stăteau la masă cu ei, dormeau în pat cu ei, tot la fel de departe erau de noi sau noi de ei.

Iar acum, în fariseismul nostru îi acuzăm că au plecat departe, că și-au luat lumea în cap, că ne-au trădat. Sau tăcem: evităm subiectul. Pe depărtarea care ne separă asternem praful acuzelor sau al tăcerii. Sau poate nici atât: nu ne mai interesează persoana lor, așa cum nu ne mai interesează persoana unui decedat, ci doar ce am mâncat la praznicul lui și ne bucurăm că nu suntem noi în locul lui.

Cred că am proceda mai bine dacă ne-am întreba de ce au plecat așa departe. Dar fiindcă fugim de adevărul din noi sau de lângă noi, fugim de diagnostic și rămânem în continuare departe de adevăr, adică departe de noi înșine și de semenii noștri.

CENTRUL DE GRAVITATIE

Universul nu are un centru de gravitație. Omul are un centru de gravitație, iar acesta este Creatorul lui. În jurul acestui centru omul se învâрте, mai aproape sau mai departe, în funcție de gradul de libertate cu care îl laudă, îl contestă sau îl ignoră pe Creatorul lui.

NU-ȚI FĂ GRIJI; TRĂIEȘTE-ȚI CLIPA!

Nu-ți fă griji, fii fericit, căci e doar o clipă a ta viață pe pământ; trăiește-ți clipa.

Nu te neliniști ce va fi mâine, căci nu ești sigur că mâine încă vei mai fi; trăiește-ți clipa.

Nu privi-napoi, în ce-a fost ieri; căci ieri e mort, nu mai e viu; trăiește-ți clipa.

De n-ai o casă, sau n-ai bani pentru chirie, îți las acum numărul meu. Sună-mă când vrei să dormi sau îți e foame; mai am o pâine, un pat moale și în drum eu nu te las.

Ne te necăji că nu ai averi, nici faimă și nici stil, că nu te-a strâns în brate nimeni, că n-ai în buzunar măcar un leu. Cântă pe trotuarul vieții tale și nu te încrunta, căci îți faci riduri.

De ai o inimă goală si pustie, acesta-i primul pas spre fericire. Deschide-o larg, întinde-ti bratele si lasă-ti goliciunea cerul si pământul să ti-o învesmânte. Lasă strălucirea soarelui să îți scalde fata; lasă parfumul florilor să îți intre în suflet; lasă verdele crud al ierbii să îți scalde ochii; lasă cântecul greierului să îți însotească somnul; lasă trilul ciocârliei să îți dezmierde auzul. Fericirea nu s-a născut odată cu bogățiile de oameni adunate, căci niciuna nu-ti va umple inima, nici nu va ostoi dorurile ei. Tot ce vei aduna prin casă, debarale, prin beciuri, magazii sau în conturile din bănci nu va putea înlocui iubirea unei inimi care să bată pentru tine.

Nu-ti fă atâtea griji, căci grijiile multe devin capcanele si cusca în care singur te încui și uiți cum este să fii liber sub soare, sau să cânti în ploaie.

Nu-ti umple mintea nici cu răutățile pe care altii le fac, căci gândul la ele îți va otrăvi mintea, îți va întuneca privirea și nu vei mai putea vedea frumusetile si bunătatea lumii.

Fii liber de toti si de toate; liber de trecut, fără griji pentru viitor. Căci fericirea de mâine înseamnă trăirea din plin a clipei pe care acum o tii în palme. Doar clipa prezentă este sigură pentru tine. Trăiește-ti clipa, trăiește-o din plin, căci doar în clipa de față tu îți scrii fericirea întregii tale vieți.

Dacă Dumnezeu nu exisă, ar trebui totusi inventat pentru ca omul să nu se mai simtă singur în mijlocul semenilor lui.

Oamenii mari cred în valori si le urmează, indiferent de prețul pe care trebuie să-l plătească uneori.

Oamenii mici se scaldă în compromisuri.

COMUNIUNE

Comuniune cu cei care ne-au dat viață, ne-au crescut și ne-au învățat să fim oameni.

Comuniune de credință, iubire si recunostință. Numele lor sunt scrise pe cruci, pe un biletel, așa cum numele părinților sunt scrise în actul nostru de identitate.

Si unde mai sunt scrise numele părinților, bunilor și străbunilor noștri?

NU ÎNCERCA SĂ ÎNȚELEGI; IUBEȘTE!

Încercăm să înțelegem de ce și pentru ce se petrec lucrurile așa și nu altfel; de ce oamenii se comportă într-un anume fel și nu altfel. Încercăm să înțelegem de ce suferim, de ce suferă cei nevinovați, de ce există răul și nedreptatea. Încercăm să înțelegem multe. Încercăm să pricepem dacă universul acesta are sau nu are limite; încercăm să înțelegem ce a fost întâi, oul sau găina? Și nu pricepem. Sunt multe lucruri care ne depășesc, dar tot căutăm, tot scormonim, doar doar vom da de capătul lucrurilor. Așa suntem noi, cu mintea nelinistită și căutătoare, nemulțumită mereu de ceea ce știe, de câte știe. Suntem dominați chiar și de curiozitate și ne băgăm în viața altora, în privacy-ul lor, ceea ce nu-i frumos deloc.

Poate că mai mult decât încercarea de a înțelege lumea aceasta, ar trebui să facem altceva, și anume să o îmbrățișăm. Poate că mai mult decât dorința de a înțelege de ce există atâtea suferință și nedreptate, ar trebui să-l îmbrățișăm pe cel suferind, fără să spunem un cuvânt, fără să-i analizăm cauzele bolii și suferințelor lui, fără să-l disecăm, ci pur și simplu să-l luăm în brațe, să-l mângâiem în tăcere, să stăm lângă el atunci când plânge și se vaită. Și mai mult decât să criticăm și să ne scârbim de mizeriile pe care le vedem, ar fi bine să punem mâna pe o mătură și să facem curățenie, începând cu propria casă și continuând apoi cu împrejurimile.

Poate mai mult decât să înțelegem câte galaxii sunt în univers și câte stele sunt pe cer, ar fi mai bine să ne cufundăm în misterul lor, să intrăm în armonia legilor nescrise care le conduc pe orbite. Există atâtea frumusețe în jurul nostru, atâtea farmec, atâtea parfum în petalele florilor. Lumea aceasta, creația lui Dumnezeu, este bună și frumoasă; iar capodopera, coroana acestei creații suntem noi, fiecare dintre noi. Ne-a pus la dispoziție Dumnezeu atâtea bogății și frumuseți! Să ne bucurăm de ele, să le privim cu dragoste și recunoștință, îmbrățișându-le pe toate.

Iubind lumea și tot ce este în ea, vom reuși să-i înțelegem mai bine misterul care o învăluie, și poate că ceea ce acum ni se pare răutate, nedreptate, ceea ce ochiul nostru a văzut negru, nu

este chiar atât de negru, iar ceea ce este răutate în jurul nostru, de fapt reprezintă mai mult reflectarea răului care este în noi. Poate că lumea aceasta o înțelegem mai mult cu inima decât cu mintea, iar dacă într-adevăr vrem să o facem mai bună, să ne reamintim că Isus Cristos a făcut-o mai bună nu atât prin cuvinte, cât mai mult prin fapte, adică iubind-o până la sacrificiul suprem.

Lumea și binele din ea sunt în primul rând un act de iubire concretă, totală. Iar noi, fiecare dintre noi nu suntem rezultatul unei filosofări îndelungi a părinților noștri, ci rezultatul unui act de iubire în care ei au pus tot ceea ce aveau mai scump în inima lor. Pământul și universul întreg nu sunt rezultatul unei lungi sedințe pe care au ținut-o în ceruri cele trei Persoane ale Sfintei Treimi, ci un act măret al puterii și bunătății lui Dumnezeu. Lumea, ca și femeia, nu este pentru a fi înțeleasă, ci pentru a fi iubită!

DIN TAINELE LUMII

Ceea ce poate aduce fericirea în inima omului sunt lucrurile mici care aproape scapă privirilor noastre. Un simplu zâmbet poate destinde o față încruntată. Un cuvânt bun, plin de căldură poate alunga gândurile sumbre și tristetea dintr-un suflet. O simplă strângere de mână poate reaprinde curajul și pofta de viață într-o ființă vlăguită de necazuri și durere. O mângâiere aproape timidă și stângace schimbă trupul de fiară într-un miel blând și nevinovat. Un gest de iubire tăcută îl poate convinge pe sinucigaș să renunțe la ștreang și să se arunce în brațele tale.

Iubirea tăcută a Celui de pe cruce poate să salveze lumea întreagă de la pieire.

Căci lucrurile mari și fericirea omului sunt tănuite în fapte mici, așa cum Dumnezeu cel necuprins de mare este prezent în cel mai simplu și banal gest de iubire.

MAMA – ÎNCERCARE DE PORTRET

O, mamă, nu ti-am cunoscut niciodată pe deplin iubirea cu care m-ai învăluit din prima clipă a existenței mele. Iubirea ta a fost discretă și nu m-ai tras niciodată de mânecă pentru a mă face atent asupra dragostei tale pentru mine. De cele mai multe ori m-ai iubit în tăcere, muncind câmpurile pentru ca eu să am ce mânca. Mergând pe jos până la târg, ca să vinzi pe doi bani roadele muncii tale; adunând bănut cu bănut pentru a putea ridica o casă în care să mă adăpostești pe mine, ca să nu-mi fie frig și să am unde să-mi plec capul.

Mi-ai vorbit totdeauna frumos, cu drag și niciodată nu m-ai condamnat pentru faptele mele. Ai suferit pentru relele mele, iar atunci când greșeam m-ai iubit și mai mult decât atunci când eram băiat cuminte și ascultător. Uneori meritam să mă bați, iar tu mă luai în brate și mă sărutai pe obraz.

Totdeauna m-ai privit cu drag și ai dorit să știi toate durerile mele, dar eu nu ți le-am spus, pentru a nu te face să suferi. Am tăcut în mine toate răutățile cu care lumea m-a lovit. Am tăcut în mine și toate infidelitățile și răutățile mele, pentru a nu te face să suferi. Măcar cu atât te-am iubit și eu; măcar cu atât.

Cu trecerea timpului, am început să pricep ce ai fost și ceea ce ești pentru mine. Cu timpul, meditănd adânc în liniște și reculegere la chipul tău și la toate faptele tale, am început să pricep cine ești tu pentru mine. Nu ești o simplă creatură cu doar patru clase, iubită mamă. Nu, tu ești mult mai mult. Tu m-ai făcut să pricep că în tine bate inima lui Dumnezeu pentru mine. Mai mult decât din cărțile de teologie și din tot ceea ce am auzit la școli înalte, iubirea ta simplă dar totală mi-a descoperit inima lui Dumnezeu. Seninătatea fetei tale, ochii tăi limpezi fără umbră de răutate sau falsitate m-au făcut să văd ceva din lumina divinității. Glasul tău care nu m-a condamnat niciodată, care nu m-a înjurat niciodată, care nu m-a jignit niciodată mi-a descoperit bunătatea fără margini a Celui de la care ai primit acest mare dar. Tu mi-ai descoperit una din tainele mari ale lui Dumnezeu, și anume că dreptatea lui înseamnă mai mult îndurare și iertare fără margini. Tu ai fost pentru mine cea mai bună Evanghelie, mai convingătoare decât orice predică pe care am auzit-o vreodată. Tu nu ai fost deloc la vreo școală de teologie, dar prin tot ceea ce ai

făcut pentru mine, ai fost cel mai convingător teolog. Cu trecerea timpului, am înțeles mai bine că Dumnezeu are metodele lui de a se arăta oamenilor, de a le vorbi, de a-i învăța calea spre ceruri. Tu mi-ai arătat-o cu fiecare pas al tău care nu a călcat niciodată pe drumul rătăcirii. Tu ai cunoscut doar drumul bisericii, drumul spre muncile câmpului și ale casei, drumul spre a-i ajuta pe alții. Nu te-am văzut niciodată mergând pe drumul urii. Nu ai călcat niciodată prin crâșme, nu ai mers niciodată la alt bărbat. Fidelitatea ta simplă, fără compromisuri m-a făcut să înțeleg că Dumnezeu nu trădează niciodată.

Prin tine, mamă, l-am simțit pe Dumnezeu în inima mea, l-am văzut în ochii tăi, l-am auzit în glasul tău. Și toate acestea sunt și acum în mine, iar datorită tie nu vor dispărea niciodată. Le voi duce cu mine în mormânt. Iar dacă acum încerc să le las în aceste cuvinte, este doar pentru că vreau ca aceste simple și nepunctuoase cuvinte să rămână mărturia mea despre Dumnezeu pe care l-am primit prin tine.

RUGĂ

”Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund fața Lui și-L împiedică să v-asculte!” Isaia, 59, 1-2.

Am ajuns să calculăm distanțe de mii de ani lumină până la cei mai îndepărtați aștri și am trasat drumul către stele, dar am uitat calea către vecinul de casă.

Am reușit să coborâm la temelia materiei, să disecăm atomul și să cunoaștem ADN-ul persoanelor, dar nu știm mai nimic despre bucuriile și durerile celor de lângă noi.

Ne este greu să știm ce este bun și ce este rău. Din tot ce avem și știm nu mai aflăm cărarea către oameni, iar cerul și frumusețile lui le privim pe ecrane din plastic și sticlă.

Mai dă-ne, Doamne, un semn; o rază din lumina ta trimite-o peste mintea noastră; un strop din căldura soarelui tău fă-l să cadă peste inima noastră. Trimite pe unul din îngerii tăi care să ne învețe cum să trăim în lumea de acum.

Cu toții suntem copiii aceluiași Dumnezeu, bogați și săraci, deștepți și proști, buni și răi, credincioși și necredincioși. Întinde-ți mâna părintească peste noi și indică-ne calea către Tine. Învăță-ne să croim poteci către casele celor de lângă noi și celor de departe.

Am descoperit atât de multe lucruri cu care ne-am complicat existența și am pierdut sensul vieții pe care Tu ai sădit-o în noi. Căutăm printre stele rostul și tainele universului, dar am uitat cum să fim mai buni cu cei de lângă noi. Dă-ne un strop din iubirea inimii Tale cu care să încălzim inimile noastre și să le facem să bată la unison cu inimile celor care râd și care plâng, cu inimile tuturor.

Am ridicat între noi ziduri, garduri de sârmă ghimpată și frontiere. Ne-am izolat în casele noastre cu uși blindate, păzite de câini, supravegheate cu camere video. Învăță-ne să ne eliberăm din aceste cătușe și pușcării; să devenim umili, simpli, adevărați și să ne privim toți la fel, frați și surori sub același soare.

SOLIDARITATE

Eu nu eram când te-ai născut tu. Probabil, tu nu vei mai fi când voi muri eu. Dar și atunci când tu ai venit pe lume, ca și atunci când eu voi pleca din această lume, aici, în această lume, amândoi avem aceeași misiune, același destin: să facem mai bună lumea în care trăim!

Tu m-ai ținut de mână când eram mic; eu te voi ține de mână când te vei clătina pe cale sau nu vei mai putea merge singur. În lumea aceasta, mai mult decât să intrăm în competiție unii contra altora, să ne arătăm mușchii care este mai tare, avem misiunea de a fi solidari unii cu alții, așa cum Dumnezeu este solidar cu omenirea, în afară de păcatele ei.

Ajută-ne, Doamne, să înțelegem că adevărata noastră forță izvorăște din solidaritatea noastră. Iar lipsa solidarității aduce solitudinea, singurătatea omului, adică moartea lui.

DRAMA DIVINO-UMANĂ

”De la ceasul al șaselea până la ceasul al nouălea s-a făcut întuneric peste toată țara. Și pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: „Eli, Eli, lama sabactani?”, adică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Mt 27, 45-46)

Cu ce-am greșit, eu chiar nu știu,
Dorind un dram de fericire;
Că m-ați lăsat cu sufletul pustiu
Și-aproape de pieire.

COMUNIUNE

A simți persoana iubită prin toți porii pielii, așa cum înotătorul simte apa prin care înaintează.

Așa ne învăluie Dumnezeu cu brațele iubirii sale, din toate părțile, prin tot ceea ce există. Aerul, apa, lumina, cerul de deasupra și pământul de sub picioarele noastre, toate sunt semne ale iubirii cu care El ne înconjoară.

În legea nescrisă și universală a comuniunii, persoana iubită, cu toată fizionomia ei, cu tot ceea ce are bun sau mai puțin bun, ar trebui să o simțim în trupul nostru, pe trupul nostru, în toată ființa noastră mai mult decât bătaile propriei inimi, mai mult decât hainele cu care ne îmbrăcăm.

O LUME MINUNATĂ

În ochii și privirea omului se scaldă lumina și frumusețea paradisului, căci ochii sunt ferestrele cerului sădit în noi încă de la întemeierea lumii.

În cuvintele noastre răsună Cuvântul prin care toate au fost create la începutul timpului. Prin puterea cuvintelor noastre izvorâte din Înțelepciunea veșnică și atotcuprinzătoare, Cuvântul veșnic țese pânza acestei lumi atât de frumoasă și fermecătoare, atât de mare încât încearcă să cuprindă nemărginitul.

Oamenii sunt mai frumoși și mai plăcuți decât cea mai frumoasă și parfumată floare. Când suntem aproape de ei, când îi privim sau atingem cu un cuvânt sau cu mâinile noastre, să o facem cu gingășia și delicatețea cu care privim sau atingem cel mai frumos și mai parfumat trandafir.

Casa acestei lumi, singura până acum cunoscută, este templul lui Dumnezeu de la care toate vin și spre care toate se îndreaptă. Să pășim în el desculți, cu venerație, cu ochii și inima larg deschisă și mai mult în tăcere, pentru a putea auzi șoaptele prin care Cel de sus ne declară iubire.

Suntem capodopera lui Dumnezeu și lumea în care trăim este cea mai bună și cea mai frumoasă pe care El a putut-o crea. Nu ne va ajunge o viață și nu sunt suficiente nici viețile tuturor oamenilor pentru a putea cuprinde cu mintea și brațele noastre, pentru a putea vedea cu ochii noștri toate frumusețile și mărețiile care sunt în noi și în jurul nostru.

PS: Citește Cetatea soarelui a lui Tommaso Campanella și Utopia a lui Thomas Morus; plus primele două capitole din cartea biblică a Genezei.

Fericirea, ca și frumusețea, are culoarea ochilor și privirii tale.

UNDE-I FERICIREA?

Ne căutăm fericirea la biserici și mănăstiri, în averi, putere sau diferite plăceri. Dar câți dintre noi ne dăm seama că fericirea ca și nefericirea noastră o purtăm cu noi, indiferent de locul unde mergem și de ceea ce avem sau nu avem?

Căci Dumnezeu și-a sădit templul prezenței sale în inima și conștiința noastră.

Căci chiar dacă orice om și tot ceea ce există reprezintă un semn al prezenței Creatorului a toate, pe El îl putem simți cel mai bine în bătaile inimii noastre, ca și în gândurile și dorințele noastre.

LUMEA APARTINE CELOR CARE O IUBESC

Dacă vrei să schimbi lumea, începe prin a te schimba pe tine însuși. Și dacă nu poți aduce mai multă lumină între oameni, adu mai multă căldură; de fapt, aceasta este cea mai importantă. În lumea actuală, cei mai mulți dintre noi ne simțim aproape neputincioși sau chiar perdanți în raport cu atâția alții care au reușit să adune capital, să aibă putere, influență și relații; care au reușit să se cocoare ilegal pe treptele de sus ale societății. Așa este de când lumea și pământul.

Ceea ce știm mai puțin, sau suntem mai puțin convinși este altceva, mult mai important: Lumea aparține acelor care o iubesc mai mult. Cei care vor să domine omul, să profite de el, mai devreme sau mai târziu vor pierde; toți aceștia vor pierde, căci omul are înscris în codul său genetic instinctul independenței.

Singurii câștigători sunt cei care își umplu inima cu iubire și potolesc setea de iubire a semenilor lor. Aventura speranței într-o lume plină de iubire bate în inima noastră și ne poartă mereu mai departe, mai sus, mai în profunzimile existenței umane.

Cine vrea să se salveze pe sine și semenii săi, să iubească! În fața iubirii, orice altceva devine secundar, chiar nesemnificativ. Căutarea și trăirea în iubire reprezintă destinul înscris de Creator în inima noastră.

COROANA DE ADVENT

Începând cu această seară, în toate bisericile catolice a apărut o coroană din brad sau pin cu patru lumânări în ea. Una dintre ele a fost deja aprinsă, fiecare în câte o săptămână din cele patru, cât durează postul Crăciunului la romano-catolici. Poate că și în unele case este deja prezentă această "curiozitate" catolică (pentru un necatolic).

Verdele rămurelelor de brad simbolizează viața, căci bradul rămâne mereu tot verde. Indiferent cât de frig va fi și câtă zăpadă îi va cădea pe ramuri, acest copac rămâne verde și plin de viață.

Verdele este culoarea speranței. În ramurile înfrunzite ale tuturor copacilor vedem deja florile care vor apărea în ei, ca și fructele lor, cu care ne vom hrăni. În fiecare firicel de iarbă vedem viața care renaște mereu pe acest pământ binecuvântat de Dumnezeu.

În fața coroanei de Advent rămân încântat de optimismul creștinilor; deși vine iarna, ei văd deja viața și căldura Crăciunului care-i va uni în bisericile și casele lor în jurul acelui Pruncușor care le încălzește inimile, le luminează chipurile, le

aprinde o nouă rază de speranță în privire, îi face mai buni cu semenii lor.

Verdele crud al coroanei de Advent reprezintă încrederea omului în viață și în autorul ei, Dumnezeu. Mă încântă acest optimism creștin care în fața milioaneilor de uciși de semenii lor, ei, creștinii cred în viață, se luptă pentru viață, în primul rând pentru a lor proprie, și apoi pentru viața semenilor lor.

Coroana este rotundă, ca un cerc, ca un inel, iar din timpuri imemorabile cercul reprezintă simbolul eternității, al unității și perfecțiunii. Dacă o reducem la dimensiuni mai mici, coroana aceasta devine inelul pe care mirii și-l pun în degetul care duce la inimă, inel care înseamnă unitatea iubirii lor jurată pe veci. Câtă unire între simbolistica coroanei de Advent și inelul din degetul celor ce se iubesc pentru totdeauna! Câtă unire între iubirea veșnică a lui Dumnezeu și iubirea noastră, creaturile lui predilecte!

Forma circulară a coroanei ne amintește de ciclicitatea anotimpurilor, de faptul că după iarnă va veni o nouă primăvară, o nouă vară, o altă toamnă și o altă iarnă, o altă primăvară și tot așa mereu. Timpul se va roti mereu în ciclicitatea celor patru anotimpuri. Timpul va dansa un dans veșnic în jurul propriei axe, a propriului centru reprezentat de veșnicia lui Dumnezeu. Coroana de Advent ne aduce aminte că noi nu suntem decât niște momente, niște frânturi de timp în scurgerea veșniciei. Nu suntem decât niște călători urcați într-un tren care în mersul lui frenetic pe șinele veșniciei, abia reușim să vedem câte ceva din gările prin care trecem. Cântecul nostru în fața coroanei de Advent, în care s-a aprins deja prima lumânare, reprezintă dorința noastră de a opri timpul, măcar pentru o clipă, o clipă în care să ne potolim dorul după veșnicia fericirii noastre.

Nici rațiunea, nici bisericile, nici chiar religiile nu-l pot cuprinde pe Dumnezeu cel nemărginit de mare. În cel mai fericit caz, ele ne pot indica direcția către El.

GOOD NEWS!

Știați că la București s-a înființat o asociație care promovează cel mai renumit drum de pelerinaj spre Santiago de Compostela? Se numește Asociația Prietenilor Camino de Santiago. Astăzi am primit chitanța reprezentând cotizația la această asociație pentru anul 2016. Am norocul de a primi chitanța cu nr. 1. Rețeaua drumurilor de pelerinaj spre renumitul oraș spaniol a ajuns în estul Europei în Polonia și Ungaria, la Budapesta. Cred că în curând acest drum al pelerinilor pe jos, cu rucsacul pe spate va ajunge și în România. Așa va fi racordată și țara noastră la una din marile binefaceri pe care creștinismul le-a adus lumii noastre. Ultreya y suseya!

BĂTĂILE INIMII TALE

Unii caută miracolul, icoanele făcătoare de minuni și locurile unde s-au săvârșit minuni. Aceasta face parte din dorința oamenilor după senzațional. Plictisiți sau obosiți de rutina unei vieți plate, cufundate în nimicuri sau lucruri care nu-i mulțumesc niciodată, oamenii caută senzaționalul. Aceasta și pentru că au fost deja drogați de o mass media care le aduce zilnic pe tavă tot felul de informații care să-i șocheze, să-i țină în tensiune. Poate că miracolul pe care ar trebui să-l căutăm zilnic ar fi atingerea delicată, discretă dar profundă a inimii semenilor noștri. Poate că acesta ar reprezenta miracolul care ar schimba în mai bine fața lumii. Comunicarea de la inimă la inimă, sinceră, delicată, fără falsitate și ipocrizie, fără nicio dorință de dominare a cuiva. Poate că miracolul de care omul are nevoie este ca cineva să se plece pe pieptul lui și să-i asculte bătăile inimii. Așa cum un copil adoarme la sânul și pe pieptul mamei sale, liniștit și vrăjit de bătăile inimii ei pentru el.

Ascultând în tăcere cum bate inima semenului nostru, ne vom lecui de setea de senzațional, de noutăți continui. Liniștea și fericirea de care noi avem atâta nevoie este ca cineva să ne atingă inima, să rămână alături de ea, să-i asculte bătăile, ofurile și aspirațiile ei. Acesta cred că-i miracolul mult mai necesar pentru viața noastră decât pupatul icoanelor făcătoare de minuni care, din păcate, văd că nu prea schimbă fața mizerabilă și egoistă a lumii în care trăim.

Oare cum ar arăta lumea noastră în care sute de milioane de oameni, în loc să atingă zilnic de nenumărate ori ecranul telefoanelor (touchscreen), ar atinge măcar odată inima semenilor lor?

Există cineva care ne cunoaște inima cu adevărat? Care-i ascultă zilnic bătăile ei? Există măcar o persoană care ne cunoaște profunzimile inimii noastre? Dacă da, putem să ne considerăm fericiți.

Nimeni nu poate sta în calea succesului tău decât tu însuși!

DE ZIUA NAȚIONALĂ

Citesc pe internet mesaje de 1 decembrie adresate românilor din țară și de pretutindeni. Nu știu de ce nu-mi tresaltă inima. Poate că în subconștient mi-a rămas ceva din sentimentul de neplăcere și disconfort creat de fanfaronada lui 23 august. Sau poate că este rezultatul neplăcerilor pe care mi le-a creat corupția, avariția și minciuna clasei politice și a îmbuibăților de după 1989. Sau poate că este rezultatul deziluziilor pe care le simt în fața inerteiei, blazării și lipsei de perspectivă, de curaj și verticalitate pe care le constat la mulți din conaționalii mei. Sau, toate adunate la un loc mă fac să privesc cumva în gol în această zi în care eu ca cetățean al acestei țări, ar trebui să mă simt mândru și să tresalt de veselie.

Dar constat atâta inconștiență și superficialitate la poporul meu, atâta lipsă de coerență cu vreun crez național, încât astăzi îmi vine doar să merg undeva departe, într-un loc în care, printr-un miracol, să scap de tot balastul adunat în mine dinainte de 1989 și până în prezent.

Vreau să nu mă mai pot întreba în primul rând ce România sărbătorim noi astăzi și care îi erau granițele la anul marii uniri de acum 98 de ani. Chiar, pe cine mai interesează cu adevărat care erau și care ar trebui să fie granițele României? Mai există vreun popor pe glob care să formeze o altă țară decât țara mamă, așa cum sunt românii de peste Prut? Sau ei au devenit un unicat, adică o anomalie a lumii? Mai există conștiința unității naționale, sau această expresie ar trebui scoasă din vorbirea noastră?

Și, ce înseamnă a fi român, din moment ce mai toți înjurăm aceeași țară și mușcăm din ea cât putem, umplând-o cu peturi și mizerii, făcându-ne cruci prin fața tuturor bisericilor și apoi înjurându-l pe Dumnezeu și pe toți popii, în frunte cu patriarhul? Ce români suntem noi, când, dacă am putea, am dispărea în cea mai mare parte de pe acest pământ, în fuga noastră după bani și averi? Ce fel de români suntem noi, când constat din nou că între cei care astăzi se întrec în a scrie urări de ziua națională, sunt atâția care schimonosesc limba română, certați fiind cu gramatica ei?

În jurul cărui set de valori există România? În jurul căror valori există românul? Până nu vom afla răspunsul la aceste întrebări, cred că de ziua națională ar trebui mai bine să tragem o beție zdravănă, ca să uităm măcar pentru o zi mizeria pe care am creat-o și în care ne bălăcim.

La răscrucea dintre 1989 și 1990 cineva mă chema și mă îndemna să mă îndrept spre SUA iar eu i-am răspuns că mă întorc în țara mea, să-mi slujesc oamenii mei. Acum stau cu un picior în această țară și cu unul îndreptat spre alte zări. Încotro s-o apuc? Îmi vine să-i scutur de piept pe mulți din conaționali mei, cu ciudă pentru toată prostia și mizeria pe care continuă să o creieze și în care trăiesc. Nu, nu plec de aici! Rămân aici, continuând să cred în visul meu, un vis în care oamenii în mijlocul cărora m-am născut pot fi buni, drepți, bogați în inima lor, înțelepți și pricepuți, credincioși. Nu pot pleca pentru totdeauna de pe pământul bunilor și străbunilor mei, căci aici sunt rădăcinile mele; nu mă pot dezrădăcina pentru totdeauna. Glasul pământului mă ține aici, căci este udat nu doar cu sudoare, ci și cu sângele înaintașilor care s-au bătut cu prețul vieții lor pentru ca eu să fiu liber în țara mea. Liber nu de otomani sau sovietici, ci liber de dușmanii din interiorul țării mele.

Chiar dacă sunt catolic, adică universal, sunt și rămân aici pentru a construi împreună cu toți ai mei un popor de politicieni înțelepți, gospodari, cu inimă și suflet. Pentru a construi împreună un popor de domni patroni cu simțul dreptății și respectarea legilor, pentru binele tuturor. Sunt și rămân aici pentru că aici este casa mea, iar în casa mea vreau să fie curat, frumos, să fie multe flori și să miroase a parfum de levănțică și busuioc. Vreau o Românie curată, frumoasă și bogată, așa cum frumoase sunt dealurile și munții acestei țări; așa cum întinse și mănoase sunt

câmpiile ei. Vreau o Românie în care niciun român să nu mai înjure un alt român, așa cum în casa mea părinții nu s-au înjurat unul pe altul. Vreau o mare familie a românilor de la Nistru până la Tisa, indiferent cât de necăjiți, corupți și filoruși sunt cei de peste Prut. Vreau o Românie mare, a tuturor românilor. Privesc și spre steagul american, și spre cel al UE, dar în primul rând privesc spre cele trei culori ale drapelului nostru, simbolul dăinuirii noastre pe acest pământ. Nu vreau ca țara mea să fie măcinată și înghițită în malaxorul globalizării. Nu vreau ca țara mea să fie scoasă la mezat de oameni fără scrupule din interiorul ei. Nu vreau ca țara mea să fie obiectul intereselor nu știu căror puternici ai lumii. Atât cât pot și mă duc capul, România este și va fi casa mea până mă va chema la El Cel de Sus. Și chiar și de acolo, de sus, voi continua să privesc cu drag spre acest pământ unde am văzut pentru prima dată lumina soarelui. Acesta este crezul meu! Sau, crede cineva că nu ar trebui să am acest crez în viață?

Ninge astăzi peste pământul țării mele; visez o Românie curată, albă și imaculată ca această zăpadă, ca haina și inima miresei în cea mai frumoasă zi a vieții lor.

Oamenii cu cât au mai multe lucruri, cu atât este mai greu să ajungi la inima lor și să rămâi acolo. De aceea, este foarte greu să-l conciliezi pe "a avea" cu "a fi". Iar omul se definește prin ceea ce este, nu prin ceea ce are. Așa că, atenție mare, căci a fi om e lucru mare!

SUNTEM SUMA ASPIRAȚIILOR NOASTRE

În visele noastre se ascund aspirații și dorințe profunde. În bătaile inimii se aud în surdina dorurile noastre. În privirea noastră care scrutează orizonturile de dincolo de stele zboară sufletul nostru spre infinitul din care a fost zămislit. În toată ființa noastră trăiește mocnit sau în văpăi flacăra divinului din care facem parte.

Oricât de mică ar fi casa în care stăm, prin ferestrele ei privirea îmbățișează depărtările de peste mări și țări. Chiar și din cea mai adâncă și întunecată temniță, omul speră să-și scalde fața în razele blânde și calde ale soarelui de dimineață. De pe malul mării, gândul nostru cercetează adâncurile ei; de la

poalele munților, privirea fuge spre crestele lor semețe. De oriunde am fi, dorurile ne poartă pe aripile lor spre țărături niciodată atinse, niciodată cuprinse în brațele noastre. Suntem ca o pasăre în zbor, purtată pe aripile vântului spre alte și alte țărături, spre alte mări și țări. Suntem niște călători pe drumuri de alții deschise, sau deschizători de noi căi prin hățiturile lumii. Suntem în barca vieții noastre, vâslind singurateci sau împreună cu alții spre un port în care clipește lumina unui far, adesea învăluit în ceață. Vântul dorințelor noastre nu se va opri decât odată cu ultima suflare. Dar și acestea (dorințele) vor fi lăsate în testament urmașilor noștri ca sfântă moștenire.

Căci noi suntem suma aspirațiilor noastre.

FETIȚA DE LA ORA DE RELIGIE

Ieri, am primit aici pe Facebook de la cineva al cărei chip credeam că l-am uitat demult o fotografie însoțită de următoarele cuvinte: Mama care are multă răbdare și nu se dă bătută, a găsit fotografia (mea) de la Prima Împărtășanie. Privind-o, dintr-o dată mi-a revenit în memorie chipul fostei fete, și ca într-o secvență dintr-un film vizionat acum trei decenii, s-a declanșat pelicula unei părți din viața mea în care fața ei senină și liniștită domina zilele în care țineam ora de religie pentru copiii care se pregăteau pentru Prima Împărtășanie. O revăd acum pe fetița puțin brunetică cum pășea pe poarta bisericii, slăbuță cu părul negru care-i cuprindea frumos fața mică, drăgălașă, cu niște ochi curioși să afle, să știe tot ce spuneam. I-am privit fotografia de pe pagina FB; da, are aceiași ochi, care nu și-au pierdut deloc strălucirea, candoarea și curiozitatea de odinioară.

R. era o copilă care transpira ceva ce nu aparține acestei lumi. Era ca un înger bun, frumos și liniștit, îmbrăcat în hăinuțele ei simple, curate, delicate, frumoase. Nu trebuia să faci nici un efort pentru a o remarca pe R. După atâția ani, constat cu înfinită recunoștință că în memoria mea chipul ei a rămas viu și mi-a îmbogățit ființa și viața. Dacă am păstrat o anumită sensibilitate și aspirație după liniște interioară, după puritate, după sacru, cu siguranță se datorează și acestei fete al cărei chip, simbol al purității și comuniunii cu lumea îngerilor, a ieșit acum din nou la

suprafață cu atâta ușurință. A fost suficientă privirea unei fotografii pentru a reîncepe derularea unui film care îmi trezește emoții asemănătoare acelor pe care le trăiam cu maximă intensitate atunci când priveam vrăjit ramura de brad împodobită pentru Crăciun și atârnată de peretele pe care mama pusese covorul de sărbătoare țesut de mâinile ei harnice și dibace. Nu-mi pot explica atenția fetei din Popești-Leordeni la pregătirea religioasă și faptul că știa tot ce i se cerea. Nu pricep, ci doar admir din nou cu încântare fascinația ei pentru tot ceea ce spuneam despre Dumnezeu, despre lumea spiritului, despre sacru, despre tot ce este dincolo de aparențe, despre Isus pe care urma să-l primească în Hostia Sfântă. Sugea ca un burete tot ceea ce le explicam celorlalți copii. Fără să-mi dau bine seama atunci, după mulți ani am constatat ceva ce mă surprinde și acum atât de plăcut: Atunci, nu știu cine de la cine învăța mai mult, R. de la mine, sau eu de la ea? Eram încântat, aproape vrăjit de puritatea ochilor cu care mă privea când le explicam copiilor învățătura creștină. Stătea numai ochi și urechi, aproape că nu clipea și îmi sorbea fiecare cuvânt. Între noi parcă se instaurase o mică vrajă și așteptam cu nerăbdare următoarea oră de pregătire pentru a intra din nou în acea comuniune de priviri în care eu prindeam aripi, iar R. îmi sorbea fiecare vorbă.

Poate că mai edificat am rămas eu de R. decât ea de mine și de tot ce mă străduiam să o învăț atunci. Cred că ceva din bunătatea și candoarea inimii vine de la ea. Ceva din ceea ce este bun în mine, în mod inconștient a venit de la ea, copilița nevinovată care pășea liniștită pe poarta bisericii. Comuniunea invizibilă și fascinantă a binelui, frumosului, a celui sacru care este sădit în orice om mi-a fost oferită cu atâta candoare și generozitate de o copilă care apoi, fizic, a rămas departe de mine; dar, spiritual, constat că a continuat să ocupe un loc în memoria mea; un loc tăcut, senin, frumos ca o floare de primăvară. În primăvara vieții ei, fără să știe, mi-a oferit ceva la care țin ca la o comoară. Drumurile noastre s-au despărțit, s-au îndepărtat, dar frumusețea vrajei de la orele de pregătire pentru Întâia Împărtășanie a rămas vie și atât de plăcută; este mica mea comoară pentru care îi sunt recunoscător. Minunate sunt căile Domnului, iar cei mici și nevinovați pășesc pe ele... Iar noi, cei ce ne credem mari, suntem tare norocoși dacă ne intersectăm cu acești îngerași îmbrăcați în oameni. Eu, aproape fără să-mi dau

seama atunci, am avut acest mare noroc. PS: Dacă cineva vrea să scoată ora de religie din școală, îl implor să nu o facă. Dacă nu pentru conținutul orei, cel puțin pentru faptul că s-ar putea să întâlnească un îngerăș îmbrăcat în haine de om care-l va ajuta să se apropie mai mult de lumea îngerilor. Ce-și poate dori mai mult în învățător de la elevii săi? Și, cum am spus deja, de fapt, cine pe cine edifică mai mult: Dascălul pe discipol sau discipolul pe dascăl? Pentru mine, R., mai mult decât un discipol, a rămas un dascăl care, fără să vrea, prin felul ei de a fi m-a învățat că a fi creștin nu înseamnă o vorbire, cât mai mult o trăire plină de încântare și uimire a unui mister care-ți înflăcărează inima, umplând-o de fericire. Îți mulțumesc, R.!

ÎN DULCELE GRAI MOLDOVENESC

În dimineța aceasta, eu, la o trecere de pietoni din oraș, grăbit, cu un picior pe pedala bicicletei iar cu celălalt mă împing pe asfalt pentru a trece mai repede pe cealaltă parte a străzii. La trecerea de pietoni așteaptă un taximetrist care mă vede și îmi strigă din autoturism:

Merji pi jios, băi, pi aiși!

Până să-i răspund taximetristului nemulțumit, eram deja pe trotuar, pe zona marcată pentru bicicliști.

Mult e dulce și frumoasă limba ce-o vorbim. Dar parcă ar trebui să mai învățăm și altceva; și eu, și taximetristul.

DE MOȘ NICOLAE: DOUĂ, TREI PUF-URI DE PARFUM

Am o pereche de ghetе aproape noi (marca Benvenuti), dar nu le-am pus la ușă deși sunt lustruite, căci știu că nu trece niciun Moș Nicolae ca să pună ceva în ele...sau, mai știi... Cu toții așteptăm și ne place să primim cadouri. Dar poate că cel mai bun și plăcut cadou suntem noi înșine atunci când îi surprindem plăcut pe ceilalți. Atunci când prezența noastră, acolo unde suntem zi de zi, este ca un cadou plăcut pentru cel de lângă noi. Poate că ne îmbrăcăm frumos, cu eleganță și gust estetic, ne aranjăm părul, ne parfumăm discret nu doar pentru că așa ne place nouă să fim, ci și pentru că așa devenim plăcuți celorlalți. Poate că scoatem din gura noastră vorbe pline de conținut, farmec

și frumusețe cu care încântăm auzul celui de lângă noi. Poate că în ochii noștri celălalt vede seninătate, scipiri de inteligență și iubire, dorință de comuniune. Poate că am cumpărat o ciocolată de calitate nu pentru a o mânca singuri în ascuns, ci pentru a o împărți cu alții. Poate că am reușit să punem deoparte un ban cu care să cumpărăm ceva ce știm că-i face plăcere cuiva despre care știm că nu prea primește cadouri. Poate că în fiecare dimineață, privind cu recunoștință lumina unei noi zile, devenim și noi mai luminoși pentru cei cu care împărțim aceeași casă și același loc de muncă. Prin comportament și gesturi discrete, fără declarații verbale, total destinși, fără nicio încrâncenare sau încordare, poate că devenim izvor de bucurie, de armonie și colaborare; devenim cel mai bun cadou pentru semenul nostru.

Și ca să dau tot din casă, trebuie să spun că eu de Moș Nicolae (deși nu cred în el, ci doar în sfântul Nicolae, dar și el este îmbrăcat în tot felul de legende) am primit un parfum deosebit. Și ceea ce-i mai important este faptul că mirosul acestui parfum mi-a sugerat așa, din senin, o idee, cred eu, interesantă: Să fiu discret, intens, profund, puternic și atrăgător ca mirosul lui. Mai știi, poate că harul lui Dumnezeu lucrează zilnic în ph-ul pielii (a se citi spiritului) noastre și prin două, trei puf-uri ale unui parfum.

DĂINUIREA NOASTRĂ

Ca un râu liniștit sau mai agitat curg în noi cuvintele bunilor și străbunilor noștri. Iar urmele pașilor lor care ne-au marcat calea, se mai văd încă pe drumurile noastre. În piept încă mai simțim bătăile inimii mamei care ne-a strâns la pieptul ei cald și plin de iubire. În ochii noștri încă se mai scaldă lumina ochilor celor ce ne-au dat viață. În mintea noastră încă mai dăinuie cuvintele dascălilor noștri. În cântecele noastre încă se mai aud bucuria și jalea, tristețea și speranța, ofurile și chiotele nunților și înmormântărilor înaintașilor noștri.

Și chiar dacă ne-am mai rătăcit printre televizoare, computere, tablete și telefoane mobile, chiar dacă mai privim în gol uneori, chiar dacă simțim că sub picioare avem nisip și nu stâncă, încă nu suntem ai nimănui. Încă mai simțim glasul bunilor și străbunilor noștri. Pe mine, încă mă mai cheamă la rugăciune

bunicul de pe tată la primul cântat al cocoșilor. Și deși nu mai este biserica veche a satului meu, eu știu bine că ea este în interiorul actualei biserici și nimic nu o poate șterge din memoria mea.

Nu suntem ai nimănui; nu venim de nicăieri și mergem către nicăieri. Viața noastră nu a început acum 5 sau 100 de ani; ea este ca o apă care curge din negurile istoriei. Viața noastră a început cu mult înaintea noastră, atunci când bunii și străbunii noștri au plantat pomi în livezi, când au arat, semănat și prășit câmpurile și le-au udat cu sudoarea frunții lor, când au crescut animale în grajduri sau pe izlaz, când au ridicat case acoperite cu stuf sau șindrilă, când au adus pe lume prunci, rodul iubirii lor, când s-au închinat în biserici sau la icoanele din casele lor, când s-au logodit și cununat, când au îmbătrânit cu demnitate și când au coborât în morminte. Viața noastră este scrisă în cronicile vechi de sute și sute de ani; este scrisă și cu jale, cu sânge și moarte în foamete și războaie nedrepte. Și deși acum locuim în apartamente, case cu multe balcoane sau în vile luxoase, locuințele noastre au început să fie clădite cu mult înainte, din chirpici, din vâlătuci cu paie sau au fost săpate în coama dealurilor, în bordeie.

Noi nu suntem azi decât o ramură dintr-un copac care-și afundă adânc rădăcinile în pământul străbun și își întinde ramurile viguroase către cer, către lumina soarelui și către lună și stele în vraja nopților. Și chiar dacă vânturi reci ne-au purtat prin lumi străine, ochii noștri privesc cu drag tot spre iarba verde de acasă.

Noi nu suntem astăzi decât o picătură dintr-un râu care vine de departe, de foarte departe și se îndreaptă spre o mare, spre marea cea mare a veșniciei lui Dumnezeu.

Umerii noștri sunt încărcăți cu atâta istorie și viață! Și chiar de stăm drepti precum brazii, chiar dacă ne clătinăm precum trestia bătută de vânt, chiar dacă ne târâm prin noroaie, pe umerii noștri se află întreaga istorie a neamului nostru, cea pe care o știm și cea pe care nu o știm.

Căci nu suntem singuri pe lume, iar cine suferă de singurătate, să știe că suferă de o boală care este anticamera morții, mai rea decât cancerul și SIDA. Vai de omul care suferă de singurătate!

Nu suntem singuri pe acest pământ; nu suntem nici primii, nici ultimii, și ceea ce astăzi suntem chemați să fim este solidaritatea noastră cu cei de ieri și cu cei de mâine. Să nu uităm de unde venim și cui datorăm tot ceea ce suntem și tot ce avem; iar încotro ne îndreptăm depinde de fiecare pas pe care-l pășim în această lume. Căci viața de mâine a lumii care va fi o scriem noi acum cu fiecare cuvânt, cu fiecare pas, cu fiecare bătaie a inimii noastre. Noi suntem făuritorii istoriei și nimeni nu ne poate înlocui, căci nimeni nu poate trăi în locul nostru, nici chiar Dumnezeu; căci altfel, de ce ne-a mai dat viață? Noi vom dăinui de-a pururi, căci viața noastră nu este decât o clipă din veșnicia lui Dumnezeu.

VOTARE ȘI SINGURĂTATE

Acesta-i unul din paradoxurile vieții: Să fii în mijlocul lumii, înconjurat mereu de oameni și să te simți singur, părăsit și de politicienii pe care i-ai votat pentru ca să-ți reprezinte interesele în instituțiile țării. Fiindcă veni vorba: Duminică cu cine votăm?

PS: Nu am spus PE cine votăm, ci CU cine votăm, întrucât a vota nu înseamnă a vota pe cineva și apoi fiecare să-și vadă de treburile lui, ci a continua să te angajezi pentru binele tău și al țării cu persoana pe care ai votat-o, pe toată durata mandatului ei.

Datoria noastră de cetățeni nu încetează după ce am ieșit din cabina de vot, ci abia începe! Acesta este cel mai important lucru și din păcate, cel mai puțin cunoscut și neglijat de cei mai mulți. Treziți-vă la realitate, oameni buni, și înțelegeți odată că nu există nicio pară mălăiață, iar dacă vă închipuiți așa ceva, veți fi considerați de cei aleși o simplă nătăfleață. Așa cum s-a întâmplat de un sfert de veac încoace. Nouă, românilor, cât timp ne trebuie să ne deșteptăm și să construim o altă Românie? Încă un sfert de veac, sau un secol? Nu! Toți cei cu buletin în mână: Sus, pe cai, că se filmează; iar filmul va dura 4 ani!

BILIARDUL: JOC PARȘIV?

Dacă vrei să scapi de cineva care crezi că stă în calea ascensiunii tale, nu-i nevoie să te confrunți și să te lupți cu el.

Este suficient să-l pui într-un con de întuneric în ochii șefului lui. Ca în jocul de biliard: Ca să trimiți o bilă în coș, o lovești printr-o alta.

PASUL REGESC AL CELUI CE IUBEȘTE

Lupta pentru libertate și independență este înscrisă în ADN-ul indivizilor și popoarelor. Doar că la nivel individual intervine ceva greu de explicat, și anume: În dorința lui de emancipare, de a fi liber și independent, omul alunecă adesea spre individualism și singurătate, iar aceasta reprezintă anticamera depresiei, a nonsensului vieții și, în final, a morții lui. Omul va fi sufocat de propria-i dorință de libertate și independență, așa cum poate fi sufocat de propria ambiție pentru putere sau acumulare de bunuri. Însă, spre norocul nostru, în jocul misterios al iubirii, ca mobil și scop al vieții umane, suntem înlanțuiți în brațele celuiilalt, brațe care însă nu ne îngrădesc sau condiționează libertatea, ci ne-o măresc și o fac din ce în ce mai rodnică și mai frumoasă. De fapt, doar cine iubește poate trăi liber, și cu cât iubește mai mult, cu atât devine mai liber. Același lucru se verifică și în raportul omului creatură cu Creatorul său. Cu cât credința și iubirea omului vor fi mai mari în Dumnezeuul său, cu atât omul va trăi mai liber de încâtușările pe care i le pregătește hățișul lumii dominată de legea junglei și stabilită de cel mai puternic, mai șiret și fără scrupule.

Omul care iubește are un pas regesc printre semenii săi.

CU PRIVIREA SENINĂ ȘI CURAJOASĂ

Fără să ne dăm seama prea bine, pe parcursul anilor mintea noastră se umple cu tot felul de informații pe care mass media ni le înfinge în creier, multe din ele nefolositoare sau chiar nocive. Așa ne trezim că gândim cum vor alții, că alegerile noastre sunt dictate nu de binele nostru real, ci de interesele pe care alții le urmăresc. Așa devenim o marfă de consum și o turmă care nu mai știe nici de unde vine, nici încotro se îndreaptă. Așa devenim societatea de consum, care consumă excesiv și dăunător sănătății ei și în același timp este consumată, iar după ce nu mai este nimic de consumat în noi, suntem abandonați sau chiar aruncați la lada de gunoi, la tomberon.

În malaxorul acesta național, european sau chiar planetar, depinde cum dorim să-i spunem, pentru ca să nu devenim doar un simplu obiect de consum, avem nevoie de înțelepciune pentru a înțelege ce trebuie să facem. Poate că ar fi bine să-i mai ascultăm și pe preoți, căci ei ne învață lucruri cu adevărat înțelepte. Că are sau nu are barbă, că este catolic, ortodox, că este pastor, că poate fi chiar o femeie (de ce nu?), poate că ar trebui să-i ascultăm mai mult pe cei care ne vorbesc în numele lui Dumnezeu despre o înțelepciune care nu este a lor, ci a Celui care-i trimite între noi, pentru binele nostru. Cred că de la ei este nevoie să învățăm mai bine ce trebuie să facem cu viața aceasta care curge atât de repede. Ei pot să ne ajute să oprim timpul și să gustăm măcar frânturi dintr-o fericire care-i aparține lui Dumnezeu, dar pe care El vrea să o împartă cu noi.

În iureșul vieții sau în rutina ei, sau poate în plictiseala ei în care tot învățăm canalele televizorului în căutare de ceva nou sau interesant (la fel facem și în internet), este necesar să ne formăm deprinderi și aptitudini cu care să punem în practică înțelepciunea dobândită. Adesea îmi face impresia că mulți oameni știu multe, au în capul lor tot felul de idei, de cunoștințe, dar nu știu ce să facă cu ele pentru ca ei să devină mai frumoși, mai buni, mai utili pentru familia lor și pentru societate. Este nevoie ca în societatea aceasta atât de mobilă, nesigură sau confuză, fiecare dintre noi să știe să-și valorifice potențialul pe care-l are într-un mod cât mai plăcut și mai eficient. Căci prea mult am devenit o turmă sau la cheremul altora.

Mă intrigă și aproape mă enervează faptul că oamenii au devenit apatici, sceptici, fără curaj și fără perspective. Și mai mult decât alte neamuri ale Europei, românii excelează în sens negativ printr-o blazare, autocompătimire și critică de pe margine care-i mențin ca țară și popor la periferia culturii și civilizației. Ce nu au învățat încă românii este curajul de a-ți lua în mâini propria viață și de a te lupta cot la cot, umăr la umăr cu semenii tăi pentru binele tău, pentru ca țara aceasta să devină curată, frumoasă și mai ales dreaptă și credincioasă. Ca și la alte alegeri, constat din nou aceeași blazare și aceleași lamentele pe care le-am auzit și în trecut. Încă nu am priceput faptul că rolul nostru în societate abia începe cu votarea, iar după ieșirea din cabina de vot, nu ne încrucișăm brațele, ci suntem alături, la bine și la greu, de cei pe care i-am votat, pe toată durata mandatului lor.

Revenind: Ne trebuie cu adevărat curaj ca în noi să strălucească înțelepciunea primită, iar cu aptitudinile și deprinderile bune pe care le-am dobândit în familie, la școală sau în societate, să ne construim zi de zi o viață de care să fim bucuroși și fericiți că o avem, ca pe cel mai mare dar al lui Dumnezeu. Așteptăm cadouri de Craciun. Să ne oferim singuri cel mai mare cadou: Viața noastră înțeleaptă, operativă și curajoasă. Este un cadou pe care ar trebui să ni-l oferim în fiecare dimineață.

PRIETENUL LA NEVOIE SE CUNOAȘTE

Este bine, frumos și edificator să aducem elogii martirilor din perioada comunistă. Dar dacă tot spunem că suntem prietenii lor, că îi iubim și respectăm, poate că ar fi bine, frumos și edificator și să le cerem scuze pentru faptul că în vremuri când memoria lor nu era plăcută adversarilor și călăilor lor, noi nu am avut curajul nu numai să le aducem elogii, dar nici măcar să le pronunțăm numele în public. În vremuri grele, ne-am făcut că nu-i cunoaștem. Conform dictonului: Prietenul la nevoie se cunoaște. Dar aceasta nu reprezintă o noutate: La greu, chiar apostolii l-au părăsit pe Învățătorul lor, Cristos, iar lângă crucea lui a mai rămas doar unul. Istoria este învățătoarea vieții doar pentru cine vrea cu adevărat să-i învețe lecțiile.

LA VOT!

Dacă din lehamite sau descurajare nu votăm și nu ne implicăm și ulterior votării în bunul mers al comunității și țării din care facem parte, cred că ar trebui să ni se retragă dreptul democratic de a ne lamenta și de a mai critica pe cineva din administrația și politica țării.

REFLECȚII (PROVIZORII) POST-ELECTORALE

...Eram aproape sigur de acest rezultat al voturilor, mai ales în ceea ce privește PSD-ul. Nu mă pricep la politică; nu-mi place cum s-au comportat partidele în campania electorală și nici nu am voie să fiu membru al vreunui partid politic. Însă ca cetățean al acestei țări pe care continui să o iubesc, ceea ce am înțeles este faptul că acest mare procent de voturi pentru PSD înseamnă, de fapt, sub 20 % din numărul total al cetățenilor cu

drept de vot. Și am mai înțeles că absenteismul masiv al românilor de la vot a însemnat, indirect, un vot dat acestui partid care va forma guvernul. Deci, toți care nu s-au dus la vot din lehamite pentru politică și pentru cum merg lucrurile în țară, de fapt nu au făcut altceva decât să sprijine PSD-ul și să pună umărul la continuarea aceleași stări de corupție și înapoiere în care se scaldă această țară de un sfert de veac încoace. O minoritate care nu înseamnă nici un sfert din populația cu drept de vot a ajuns din nou să decidă cine va conduce țara. Halal! Ajung să mă întreb dacă vreodată majoritatea românilor din interiorul granițelor se va trezi la realitate. Iar toate instituțiile (indiferent de ce natură sunt ele) care vor să domine acest popor, acum prind mai mult curaj, căci își dau seama mai bine că au în fața lor o masă enormă de persoane pe care le pot manevra conform propriilor interese. Oare mai bine de jumătate din populația cu drept de vot a acestei țări nu mai are nicio aspirație?

Oare acestei bune părți a populației i-a mai rămas doar resemnarea, lehametea, critica acră și lamentelele? Cât de importante însă sunt alegerile în viață, ne-o arată însăși viața pe care o ducem. Căci însăși viața noastră reprezintă suma alegerilor noastre. Da, alegerile sunt foarte importante. Și dacă atât de mulți români nu s-au prezentat la alegeri, pot să deduc faptul că pentru ei, poate fără să-și dea seama de consecințe, viața nu mai are mare importanță, ci doar târâitul prin ea.

Pe de altă parte, mă îngrijorează absenteismul la vot al românilor din străinătate. Cu trecerea anilor, tot mai mulți dintre ei se ambientează acolo unde sunt acum, iar țara în care s-au născut le devine tot mai străină. Țările străine devin și vor deveni și mai mult țările adoptive pentru câteva milioane bune de români. Și pentru ei se verifică adevărul dictonului străvechi "ubi bene, ibi patria".

Dar, totuși, din trunchiul acestei țări, aici și acum cresc vlăstare, chiar ramuri, crengi care pot întineri copacul țării noastre. În România, încă merită să crezi și să te lupți pentru ea. Sper din tot sufletul ca numărul celor care cred în destinul fericit al acestui popor să crească. Căci în țara noastră sunt și oameni cu care ai ce face, cu care, umăr la umăr, poți construi o altă, o nouă Românie. Am votat USR pentru că am cunoscut un tânăr lider în care cred. Pentru că în el văd ceva din aspirațiile mele. Opțiunea mea nu înseamnă nicidecum vreo antipatie pentru cine are alte

opțiuni sau nu are niciuna. Nu înseamnă nici faptul că aş considera că persoane din alte partide nu sunt oneste şi că cei care le-au votat nu sunt cetăţeni oneşti şi harnici. Votul meu este doar opţiunea mea, pe care am considerat-o cea mai potrivită. Dar, dincolo de opțiuni este omul în sine şi binele acestuia mă interesează în primul rând.

PS: Mă roade o curiozitate: Oare îndemnul meu postat aici de a merge la vot a folosit cuiva? O fi vreo persoană care nu avea de gând să voteze iar îndemnul meu a determinat-o să-şi schimbe atitudinea?

REFLECȚIE POST-ELECTORALĂ (II)

A propos de numărul extrem de mic al celor care au votat, dar mai ales a propos de numărul extrem de mare al celor care nu au votat: Oare Biserica i-a ajutat pe atât de puțini români să aibă o conștiință şi o atitudine civică activă?

Se împacă oare indiferența, lipsa de angajare şi critica de pe margine cu învățătura creștină? Sau pentru foarte mulți dintre români, între creștin şi cetăţean există o distanță ca de la cer la pământ?

Oare cine i-a învățat pe oameni că în fața lipsurilor şi a relelor trebuie să-şi încrucișeze brațele, eventual să mai spună şi două înjurături sau să se lamenteze (depinde de temperamentul fiecăruia sau de starea de moment)?

REFLECȚIE POST-ELECTORALĂ (III)

Votările din 11 decembrie mi-au readus în memorie un caz pe care l-am prezentat aici la data de 14 mai a.c. Pe scurt: În acea zi stăteam la rând într-un oficiu poștal din Iași pentru a trimite cuiva niște bani printr-un mandat online. Eram vreo 10 persoane așteptând liniștite să ne vină rândul şi să ne servească singura persoană de serviciu. În spatele meu era un tânăr care vorbea încet la telefonul mobil. După câteva minute văd cum intră în oficiul poștal doi tineri cam urât şi neglijent îmbrăcați, iar unul dintre ei ținea de mână un copilăş. Dându-l în grija celuiilalt, văd cum acesta se duce direct la ghișeu şi se așează acolo în fața angajatei, pentru a o întreba ceva, ceea ce şi face după ce i-a privit cu tupeu pe toți cei de la rând. Doamna i-a

răspuns la întrebare iar apoi, prevăzând-i parcă intenția, l-a rugat politicos să se așeze la rând ca toți ceilalți. Nu prea i-a plăcut tânărului această invitație; s-a uitat cam în scârbă la dumneai și după câteva clipe, agale, a venit și s-a așezat în spatele meu, alături de tânărul care continua să vorbească la telefon; după el mai erau vreo cinci-șase persoane care așteptau să le vină rândul și care nu au reacționat în niciun fel. M-am uitat lung la el și l-am rugat politicos să se așeze la rând, adică după ultimul venit. Tânărul nostru s-a proptit bine pe picioarele acoperite cu pantalonii lui murdari și privindu-mă cu dispreț, mi-a replicat: Ține-ți gura! În spatele meu, tânărul care vorbea la telefon, l-a auzit, dar a preferat să vorbească mai departe la telefon, fără să spună nimic, deși el era primul nedreptățit, căci acest tânăr se așezase tocmai în fața lui. L-am mai rugat odată pe acest tupeist să se așeze la rând ca toți ceilalți și să-i respecte, dar mi-a răspuns cu aceeași replică impertinentă și amenințătoare. Față de atitudinea lui, nimeni nu a reacționat în niciun fel, deși toți l-au văzut unde s-a așezat și l-au auzit cum vorbea. Oare de ce îmi vine să asociez atitudinea tuturor celor care nu s-au prezentat la vot cu atitudinea tuturor celor ce stăteau la rând în oficiul poștal?

AUTOPORTRET POLITIC (SCHIȚĂ)

Schițez acest portret pentru a îndepărta eventualele nedumeriri ale unuia sau altuia, care, citind cele scrise sau spuse de mine, ar fi tentat să creadă că susțin un anume partid sau o anumită ideologie. Mi-e de ajuns Biserica din care fac parte; nici pe ea nu o pot sluji cum se cuvine, darămite să mai susțin și vreo ideologie sau partid. Iar dacă ar fi să mă întreb cu ce m-am ales până acum din angajamentul meu civic, constat că mai mult cu ponoase decât cu foloase personale. Și aceasta pentru că am darul de a nu fi acolo unde este majoritatea. Poate așa sunt eu, un fel de ghinionist, conform dictonului: Unde-i bine, nu-i de mine; unde-i rău, hop și eu!

Deci:

Cred în Dumnezeu și în Biserică! Dar când mă gândesc la măreția divinității, îmi revăd mai bine propriile limite și păcate. Iar când

mă gândesc la sfințenia atâtor membri ai Bisericii, mă întreb dacă nu cumva sunt un epigon al lor.

Referitor la politică, știu că interesul pentru binele comun reprezintă angajarea noastră concretă pentru venirea Împărăției lui Dumnezeu în mijlocul nostru.

În contextul în care trăim, constat că atunci când oamenii vorbesc despre politică, marea majoritate sunt confuzi, incoerenți și nestatornici, ca și politica în sine. Întreaga noastră societate este confuză și coruptă, iar creștinii sunt cetățenii aceleiași societăți, deci și ei suferă de aceeași boală generalizată de care suferă politica. Ca atare, nu cred în niciun partid, nu fac parte din niciun partid, nu sprijin niciun partid. Nu cred că există vreun partid care să susțină și să apere valorile creștine de dragul valorilor în sine. Orice partid vrea în primul rând putere, iar pentru a dobândi putere, este capabil de orice alianță și compromis, inclusiv cu bisericile creștine.

Eu încerc să fiu prieten cu toți, inclusiv cu adversarii gândirii și faptelor mele, indiferent de apartenența lor politică sau ideologică. Aș fi prieten și cu un gay, dar nu cunosc personal niciunul. Aceasta nu înseamnă nicidecum că le împărtășesc toate ideile și orientările lor. Dar, pentru mine toți oamenii sunt egali și fii ai aceluiași și unic Dumnezeu, creatorul a toți și a toate. Toți, fără nicio excepție, sunt frații mei.

Nu am votat niciodată vreun partid și nici nu cred în vreun partid. Nu cred că există vreun partid care chiar vrea să urmeze învățătura creștină. M-aș bucura dacă eu aș reuși mai mult să urmez învățătura lui Cristos, ca și Biserica din care fac parte. La fel cum doresc același lucru tuturor bisericilor.

Știu bine că politica nu a avut niciodată o moralitate exemplară și nici partidele care au slujit-o. Știu că politica și partidele, invocând valorile democrației și angajamentul pentru binele comun, urmăresc în primul rând dobândirea puterii, iar puterea politică nu are o moralitate exemplară. Nu cred că există partide care să fie real și sincer interesate de binele meu personal. Singurele persoane care mi-au dorit binele în mod dezinteresat au fost părinții mei, mai ales mama.

Știu însă că există și oameni exemplari, indiferent de partidul din care fac parte; dar am impresia că aceștia sunt mai mult o excepție care confirmă o regulă. Eu caut și sprijin aceste excepții. Dacă ar fi să mă iau după partide, nu aş vota niciodată. Dar, cum am spus deja, cred că există și oameni capabili și dezinteresați (chiar dacă nu total). Pe aceștia doresc să-i cunosc și să-i sprijin cât pot și cu ce pot pentru ca împreună să construim lumea pe care ne-o dorim atât de mult.

OPRIȚI TIMPUL!

Ne lamentăm de multe lipsuri, dar nu ne dăm seama că avem un dar neprețuit numit timpul.

Pe cadranul ceasului vieții noastre, cu fiecare secundă care trece, se scurge destinul vieții noastre. Adesea privim în gol cum aleargă clipele existenței, fără să o putem strânge în vreun fel în căușul palmei noastre.

Timpul fuge ca un tren de mare viteză și ne poartă cu el, fără să-l putem opri măcar o clipă. Și până să ne bucurăm în tihnă de ceea ce avem, suntem purtați deja mai departe, spre ziua de mâine, de poimâine, iar ceea ce a fost ieri intră deja în uitare. Învățăm de toate, limbi străine, informatică, diete alimentare și semnele zodiacale; ne interesăm de mai marii lumii și de nevestele sau amantele lor, îi criticăm pe toți mai marii țării, dar nu învățăm cum să ne prețuim acest mare dar oferit gratis și cu multă generozitate, numit timpul. Acest dar ne fuge printre degete ca un țipar, ca apa din căușul palmei pe care până să o ducem la gură, deja a curs, s-a împrăștiat pe jos în fața noastră. Admirăm monumente și suntem fascinați de modă și modelele ei, dar știm atât de puțin cum să savurăm, cum să mușcăm din mărul vieții noastre de fiecare zi.

Ne creăm singuri un profund sentiment de frustrare, constatând că ne-a fost furat de un dușman fără nume darul neasemuit al înșiruirii continui a secundelor pe cadranul ceasului vieții. Nu am găsit încă punctul fix, pârgă și piatra filosofală cu care să oprim timpul în loc, să mușcăm cu poftă din fructul lui rumenit, copt și plin de savoare.

Ceea ce a fost, nu mai este, iar ceea ce va fi, nu știm încă, dar știm că va fi, până într-o zi. Până la sosirea acelei zile, a cărei

filă nu o vom mai rupe noi din calendarul vieții, până atunci să ne oprim în loc:

-pentru a ne scărda fața în razele soarelui care din nou ne luminează;

-pentru a ne face semnul Crucii și a ne închina în fața icoanei din care ne binecuvântează Cel care ne-a dat viața;

- pentru a îmbrățișa îndelung persoana iubită și a bea împreună cafeaua aburindă, fără grabă, privind-o în ochi cu drag, ca în ziua dintâi a iubirii noastre;

-pentru a privi cu admirație și mulțumire ceea ce avem în casa noastră, rodul hărniciei minții și brațelor noastre;

-pentru a privi cu drag și recunoștință tot ceea ce vedem în jurul nostru și cerul de deasupra capului nostru;

-pentru a șterge o lacrimă din ochii celui care lângă noi suferă și plânge, căci nu de mai multe farmacii și doctori are nevoie lumea noastră, ci de mai multă iubire.

Sunt atât de multe lucruri în lumea aceasta binecuvântată pentru care merită să oprim timpul și să-l umplem cu roadele inimii noastre. Ne dorim atât de mult să mușcăm din mărul copt și îmbietor, să-i simțim în cerul gurii gustul lui parfumat. Gustul plin de savoare al fiecărei clipe care fuge pe cadranul ceasului vieții se numește iubire. Iubirea este cheia de boltă și piatra filosofală a vieții și a lumii, iar îndărătul chipului vieții care fuge cu fiecare clipă, se ascunde fața misterioasă, seducătoare a veșniciei Celui de la care toate vin și spre care toate se îndreaptă. Fericirea clipelor noastre se ascunde în mâna lui Dumnezeu care ține în palmă ceasul veșniciei. El este alfa și omega istoriei, iar religia fericirii noastre poartă numele lui, care este Iubire; căci scurgerea noastră prin timp se scaldă în apele iubirii sale fără început și fără sfârșit.

CONFRUNTAREA CU TINE ÎNSUȚI ȘI CU VIAȚA

Dacă până la liceu, pe copii îi ducem de mână sau cu mașina la școală pentru a-i preda acolo profesorilor, de la care îi luăm acasă în aceeași manieră. Dacă pe Dumnezeu îl înțelegem mai mult ca pe unul căruia îi spunem mereu: Doamne, miluiește! și mai puțin ca pe cel de la care am primit niște talanți și de utilizarea cărora vom da cont în fața lui, atunci să nu ne mirăm de ce actuala generație este atât de neputincioasă și chiar absentă în

fața provocărilor vieții, inclusiv la votările din duminica trecută. Dacă de mic, omul nu este lăsat să-și descopere și să-și valorifice, cu toate dificultățile și riscurile inerente, imensul potențial pe care îl are, în fața vieții (care nu-i ușoară), acel om poate deveni un fel de legumă, un asistat social care pentru a ști cât fac doi ori doi are nevoie de calculator, iar pentru a afla care-i strada din vecinătatea casei are nevoie de GPS. Chiar, oare ce se întâmplă cu unul căruia îi confişti orice mijloc de comunicare tehnică? Cade în depresie, devine un frustrat nervos, chiar agresiv?

DEPUTATUL IULIAN BULAI

Trăim într-o țară cam anapoda, în care atunci când vine vorba de politicieni, prima reacție este aceea de condamnare a corupției, minciunii, avariției și multor altor rele adevărate sau închipuite cu care aceștia se fac vinovați în fața națiunii. Am auzit de nenumărate ori toate acestea. Le-am auzit de atâtea ori încât mi s-a acrit demult, ca de o mâncare de proastă calitate pe care nici măcar nu pot să o mai văd în fața ochilor. Acesta este motivul pentru care nici nu prea mă mai uit la televizor la emisiuni cu caracter politic: Pentru a nu-mi umple sufletul cu veninul cu care i-am văzut pe politicieni că se împoacă între ei. Poate că chiar așa de grav a decăzut clasa politică a României, din moment ce ni se prezintă o avalanșă de dosare penale ale politicienilor; unii dintre ei mai stau ceva timp și la pușcărie unde scriu cărți, pentru ca apoi să revină la domiciliu, păstrându-și averile necinstite și reluându-și vechile năravuri și obiceiuri, căci așa este lupul de când lumea și pământul, culoarea părului și-o schimbă, dar năravul, ba.

Mă îndurerează rău starea aceasta a aleșilor noștri (dar oare de ce i-am ales dacă-s așa de penali?), la fel cum îmi sunt nesuferite nenumăratele pet-uri și gropi din asfalt și drumuri publice.

Dar îmi e aproape nesuferită și mentalitatea atâtor români care atunci când vine vorba despre politicieni, imediat izbucnesc în lamentări și condamnări ale acestora. Altceva nu mai știu să spună. Acest lucru mi se pare grav, foarte grav, căci eu sunt convins că și cel mai penal politician a făcut și mult bine. Și ceea ce înțeleg prea puțin românii este faptul că legile și mersul

general al societății noastre sunt cam anapoda; iar dacă există o astfel de clasă politică, noi, poporul român formăm solul, pământul în care au crescut și cresc astfel de buruieni, astfel de paraziți. Noi, cei mulți, formăm băltoaca în care se scaldă astfel de lipitori; noi, cei mulți suntem trupul țării al cărui sânge îl sug aceste căpușe. Noi, cu toții, ca societate suntem murdari, corupți la nivelul nostru mic; cât putem și cum putem avem aceleași năravuri pe care le au cei mari. Noi încalcăm zilnic regulile de circulație; noi, cei mulți cumpărăm de zeci de ani tot felul de produse, începând de la un ac sau două cuie, fără bon de casă, fără niciun document fiscal, ceea ce constituie o ilegalitate pe care o comitem de după căderea lui Ceaușescu și până în ziua de astăzi. Așa se întâmplă în satul meu natal, Adjudeni și, din păcate, cred că așa se întâmplă în mai toate satele din scumpa noastră țară. Este doar unul din nenumăratele exemple care se pot aduce. Datorită nouă, tuturor, datorită mentalității noastre corupte și generalizate, România merge rău. Dar nu ne place să privim adevărul în față, nu ne place dreptatea, legalitatea; nu vrem să ne fie bine, pentru că la nivel național, nu vrem să promovăm binele nostru, al tuturor. Și fiindcă răul generalizat pute deja de mult timp, ne spălăm pe mâini precum Pilat și am găsit cauza răului, rădăcina lui: politicienii țării!

Nu mi-a plăcut niciodată să mă las dus de val, de spiritul de turmă, de clișee de gândire și comportament păguboase. Nu l-am laudat niciodată pe Ceaușescu și regimul condus de el; măcar de acest păcat m-a ferit bunul Dumnezeu. Nu am pactizat și nu pactizez cu niciun partid nici în prezent, dar sunt convins că în țara aceasta sunt și politicieni buni.

Ieri am auzit că din comuna natală Tămășeni, tânărul Iulian Bulai, prin redistribuirea voturilor, a fost ales deputat de Neamț în Parlamentul țării. Îl cunosc puțin și pe el, și familia lui. Iată că și din rândul oamenilor din care provin se ridică persoane spre care privesc cu plăcere, cu bucurie și cu o speranță care niciodată nu a murit în mine, cu speranța de mai bine pentru noi toți. Acest Iulian este rodul nostru, unul din roadele noastre bune și, după cum am observat deja, mulți oameni îi laudă, îl apreciază, îi doresc succes și își pun în el multe speranțe de mai bine. Privind la el, nu intenționez nicidecum să-i aduc elogii găunoase după modelul comunist; nu mă autoamăgesc și nu spun că el este incoruptibil. Drept este singur Dumnezeu, iar toți

oamenii sunt supuși păcatului și greșelii, deci și el. Și totuși, mă mândresc cu Iulian Bulai și îl asigur că mă voi ruga pentru ca el să ne reprezinte cu cinste, cu demnitate în Parlamentul țării. Sunt convins că printre oamenii noștri sunt mulți de valoare. Poate că au stat prea mult timp în umbră; poate că noi, cei mulți, nu le-am acordat nicio atenție și nu ne-a interesat moralitatea și integritatea lor, ocupați fiind cu micimile noastre și cu condamnarea tuturor politicienilor. Mă bucur din toată inima că din pământul meu natal un tânăr a ajuns în Sfatul cel mare al țării. Și nu știu de ce îmi vine să cred că chiar și cei care nu au fost cu PACT-ul și nu sunt cu USSR-ul, chiar și cei din comuna mea natală care au avut sau au ceva de spus contra lui, chiar și ei se bucură acum, fără să o spună direct și public. Și aceasta pentru că sunt convins că în inimile tuturor, indiferent de orientarea lor politică, speranța de mai bine nu a murit niciodată, iar Iulian ne-o poate alimenta, ne poate ajuta să devenim mai buni și mai dreți.

Aș putea spune multe altele, dar mă limitez la exprimarea doar a unei speranțe pentru comuna mea natală: La sfârșitul mandatului domnului deputat USSR Iulian Bulai, în comuna mea să nu se mai vândă nici măcar un ac sau un cartof fără bon fiscal. Și atunci, sigur ne va fi mai bine, nouă tuturor. Cu siguranță, vei pune multe probleme mari și importante în Sfatul cel mare al țării, dar dacă citești acest mesaj (suntem pe lista comună în FB) Iulian, ajută, te rog, consătenii tăi și ai mei să nu mai cumpere nici măcar un ac sau un cartof fără bon fiscal! Oare cer prea mult, nu de la tine ci de la oamenii noștri?

NU CONFISCAȚI PRUNCUL!

Vă rog frumos, nu confiscați Pruncul Isus!

Nu-l confiscați pe Dumnezeu, ascunzându-l în spatele mormanelor de decorațiuni, bunuri alimentare, caltaboși, carne afumată, cârnați cu carne și usturoi, băuturi de tot felul, îmbrăcăminte și încălțăminte, telefoane mobile și tablete, cutii de cadouri, brazi împodobiți, luminițe agățate de streșina casei și multe, multe altele. Nu vă repeziți prin magazine, piețe și bazaruri pentru a vă umple cărucioarele și a vă goli buzunarele și card-urile, căci nu cred că se întoarce foamea din anul 1946. Nu-l confiscați pe Dumnezeul din inima voastră. Este mic,

plăpând, abia de se vede dintre paie din iesle și nu poate să-și facă loc cu coatele pentru a ieși în fața mulțimii cutiilor de cadouri de sub brad.

Din nou ne-a prins iureșul întregului spectacol de lumini și decorațiuni, de muzică, de zâmbete și strângeri de mâini, de pregătiri intense pentru masa de Crăciun, iar în perspectivă apropiată, pentru masa de Revelion.

Nu știu însă dacă ne dăm seama că de la mesele noastre lipsește tocmai Cel sărbătorit. Nu știu dacă nu cumva am uitat pe cine sărbătorim la Crăciun. De fapt, a cui e toată această sărbătoare? Stă cumva Pruncul Isus în centrul tuturor acestor pregătiri și a sărbătorilor care se apropie, așa cum stau mirii în centrul nunții?

Nu-l confiscați pe Dumnezeu din inima voastră! Să facem loc Dumnezeului tăcut, mic și neajutorat care nu are putere să-și facă auzit glasul din cauza muzicii, cumpărăturilor, decorațiunilor, invitațiilor la masa de Crăciun și Revelion, din cauza cadourilor pe care le pregătim și a felicitărilor pe care le trimitem.

Să facem loc la masa noastră Dumnezeului care suferă și plânge în toate rănilor, nedreptățile, minciunile și abuzurile cu care am umplut pământul; care moare în milioanele de copii uciși înainte de naștere; care moare în toți oamenii în sufletul cărora am ucis speranța și perspectiva unei vieți mai bune. Să facem loc la masa noastră Dumnezeului persecutat în toți cei cărora le-am interzis să gândească și să vorbească în libertate, să trăiască și să moară liberi.

Să facem loc Dumnezeului pe care l-am falsificat cu religiile făcute după cum ne taie capul sau ne dictează interesul. Să facem loc la masa noastră Dumnezeului pe care l-am înlocuit cu banul, puterea, capriciile și viciile noastre.

Nu-l confiscați pe Dumnezeu și nu-l înlocuiți cu tot fastul, sclipiciurile, cu tot comerțul deșănțat, inutil și păgubos căruia i-am căzut pradă.

A venit vremea eliberării lui Dumnezeu din lanțurile intereselor și dorinței noastre de a fi protagoniști pe scena unei lumi pe care am declarat-o laică și dorim să o facem atee. A venit vremea nașterii lui Dumnezeu în inima și gândurile noastre. Fără cadouri, fără muzică și mese solemne, chiar fără brad și fără Moș Crăciun.

A venit vremea să ne trezim din beția noastră și să vedem clar că Dumnezeu înseamnă simplitate, liniște și chiar tăcere, tăcere totală. A venit vremea să înțelegem că sărbătoarea Crăciunului înseamnă a-l privi pe Dumnezeu în persoana unui nou-născut, culcat într-o iesle pe paie; a-l privi cu o iubire fără limite, îndelung, în tăcere, lăsându-ne fermecați de ochii lui care varsă iubire, așa cum se privesc în ochi îndrăgostiții; îmbrățișându-se îndelung, contopindu-și ființele într-un suprem act de iubire doar de ei știută și simțită, trăită.

Nu-l confiscați pe Dumnezeu și nu-l întemnițați în cutiile cadourilor, nici în bucatele de pe masă! Coborâți în inima și gândurile voastre și acolo priviți-L în ochi, îndelung, în tăcere; îmbrățișați-L strâns, strâns, pentru că doar așa veți putea simți bătaile inimii sale pline de iubire. Acesta este cu adevărat Crăciunul!

Orice altceva înseamnă doar sărbători de iarnă; și nici măcar iarnă ca lumea nu mai este de mulți ani, căci lipsește zăpada din decor.

RUGĂCIUNE "ERETICĂ" (de binefacere)

Parcă mi-e ciudă că în această perioadă nu pot organiza și eu un concert de binefacere, așa cum văd că fac mulți alții. Mi-a venit însă o idee: Să înalț către Cel de Sus și să adresez celor de aici o rugăciune de binefacere. Poate că va rodi măcar 1 leu. Doamne, dă-mi cât mai mulți bani, căci cunosc destui elevi săraci și vreau să-i ajut să poată studia, să-și lumineze mințile, ca să poată deveni cineva în viață. Dă-mi, Doamne, cât mai mulți bani căci cunosc destui bătrâni pensionari și necăjiți care-și înoadă sărăcia de la o lună la alta și nu au bani suficienți nici măcar pentru medicamente. Și aş putea adăuga multe, multe alte motive pentru care mă rog ție, Dumnezeule, să-mi dai cât mai mulți bani cu care să aduc un strop de fericire pentru cât mai mulți semeni ai mei.

Spune-mi, Doamne, care-i acel partid politic pe care să-l sprijin în acțiunile lui pentru ca binele comun să crească pe pământul țării mele. Sau, dă-mi mie cât mai multă putere pentru ca să pot deveni mai bun și mai convingător pentru semenii mei. Dă-mi, Doamne, cât mai multă putere ca să pot schimba fața acestei lumi; să o fac să semene cât mai mult cu chipul tău,

strălucitor, drept, plin de lumină, dar mai ales plin de iubire. Sunt un eretic, Dumnezeu, căci îți cer și bani și putere, cât mai mulți bani și cât mai multă putere, căci ele sunt mâinile cu care pot să îmbrățișez cât mai mulți oameni; banii și puterea sunt picioarele cu care pot să merg spre oamenii pe care și tu îi cauți pe toate drumurile pe care ei merg, chiar și pe cele mai rătăcite. Sunt un eretic, căci vreau să mă fac frate de cruce cu demonii care vor să stăpânească pământul, cu banul și puterea. Dar vreau să-i păcălesc, Dumnezeu, pe amândoi acești demoni, adică vreau să-i cuprind în brațele mele, dar nu pentru a-i îmbrățișa, ci pentru a-i trage jos de pe soclul pe care s-au cocoțat și se cred zei în fața cărora eu să mă închin. Vreau să-i detronez, să le stric statuia, chiar și soclul pe care vor să stea în mintea mea și să-i transform în locuri de muncă, în burse pentru elevi și studenți, în pensii, în medicamente, în lemne pentru foc și în multe, multe alte lucruri de care oamenii au nevoie.

Căci banii și puterea nu sunt demoni, ci daruri ale lui Dumnezeu. Demonii sunt gândul și dorința noastră de a transforma darurile lui Dumnezeu din simple mijloace în scopuri ale vieții. În fața omului căzut în vraja banului, a avuțiilor de tot felul și mai ales a puterii rânjește deja moartea pregătită să-i taie capul. Banul și puterea pot fi îngerii noștri salvatori sau groarii noștri. Totul depinde de modul cum ne folosim de darurile lui Dumnezeu.

PS: Cine crede în puterea acestei rugăciuni, este îndemnat să și-o însușească și să o transmită și altora.

Vorbele înțepate, acre sau urâte nu folosesc nimănui; nici celui care le spune, căci nu-l eliberează de răutatea pe care o are; nici celui care îl aude, căci acestea sunt ca un noroi cu care îți împrști semenul tău. La fel, nici căinatul sau văicăritul nu folosesc nimănui.

CE-IDE FĂCUT?

Ni se întâmplă să ne plângem că oamenii sunt așa și pe dincolo, că nu ne înțeleg, că își urmează doar planurile lor și nu le pasă de nimeni, că stau departe de inima și problemele reale ale semenilor lor.

Poate fără să ne dăm seama, în ceea ce spunem despre alții nu este altceva decât ceea ce avem în mintea noastră, adică ceea ce noi înșine suntem.

Cred că ar trebui să înțelegem mai bine faptul că schimbarea în bine a lumii în care trăim începe cu noi înșine. Dacă dorim cu adevărat ca oamenii să fie mai aproape de noi, mai solidari, mai buni, nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne apropiem noi mai mult de ei, de inima și problemele lor. La Crăciun, exact acest lucru l-a făcut însuși Fiul lui Dumnezeu: S-a coborât din confortul cerului în care trăia din veșnicie și s-a amestecat printre noi, a devenit asemenea nouă; a făcut, cum se spune, trotuarul condiției umane, în afara păcatelor noastre. Acestea sunt singurele lucruri pe care nu le-a împărtășit cu noi. În rest, toate, chiar și moartea noastră. Exemplul lui este calea fericirii noastre.

ÎN PREAJMA CRĂCIUNULUI

Poate că anul acesta vom reuși să pricepem faptul că liniștea și fericirea noastră le vom găsi pe pământul pe care pășim doar cu dorințele noastre. Iar tot ceea ce avem acum nu este decât o poartă deschisă spre un tărâm aflat undeva la orizontul privirilor noastre mereu flămânde, mereu nesătute.

Domiciliul nostru stabil este într-un pământ al nostalgiei. În zadar ne-am ferecat în casele noastre păzite cu sisteme de alarmă și uși blindate. Dorințele inimii zboară departe, dincolo de pereți, de porți și curți înconjurată cu ziduri înalte și vegheate de câini de pază. Degeaba ne-am cumpărat ultimul model de smartphone cu care scormonim în misterele lumii și batem la porțile fericirii. Tot ceea ce avem nu-i decât o imbiitoare capcană, o colivie aurită care ațâță și mai mult în noi focul nostalgiei după paradisul din care am fost alungați cândva, la începuturile timpului și ale pribegiei noastre pe pământ.

Trăim în libertate și în cele mai avansate democrații, dar inima și gândurile noastre sunt încătușate, sclave și prizoniere ale mâinilor mereu goale, ale privirilor mereu nesătule, ale inimilor mereu neliniștite. Suntem sclavii propriilor noastre dorinți și aspirații după fericire. Și oricât vin am bea, oricâte mâncăruri am mânca, în oricâte case am locui, oricâți bani am număra, niciodată nu vom fi contemporani cu fericirea. Mereu ea va fi înaintea noastră; mereu vom alerga în urma ei ca după o himeră, căci suntem eternii cerșetori la porțile cerului.

Ochii noștri încă nu au văzut minunea Întrupării lui Dumnezeu în ființa noastră. Chiar dacă peste câteva zile va fi Crăciunul, crăciunul vieții noastre încă este departe, căci nici anul acesta, ca și în anul trecut și în toți care au fost înainte, nu vom reuși să-l îmbrățișăm pe Dumnezeu. Căci în așteptarea Lui, iarăși ne vom amăgi ghiftuindu-ne, iarăși ne vom îngropa în cadouri, în lumini multicolore, în zâmbete și urări de bine. Vom inventa din nou același mare bâlci și bal mascat al fericirii, după care ne vom trezi la realitatea care ne va readuce același nod în gât, aceeași strângere de inimă, aceeași tristețe a unei inimi care pentru o clipă s-a jucat, s-a amăgit cu fericirea, așa cum copiii în ingenuitatea lor se joacă cu păpușile.

Și acest Crăciun, ca și toate sărbătorile noastre nu sunt decât niște invitații la o masă a fericirii la care încă nu am stat niciodată. Oricât am încerca și orice am face pentru a putea opri acea clipă a fericirii spre care mereu aspirăm, nu vom reuși niciodată. Ne vom scurge mereu prin timp în dorința după oprirea lui, după veșnicie. Veșnică însă este doar aspirația, oful și dorul nostru după fericire. Singur Dumnezeu este fericit pe deplin, căci doar El a reușit să ne îmbrățișeze în întregime. Noi nu am reușit să-L îmbrățișăm, căci El, deși s-a făcut atât de mic și neputincios în persoana unui nou-născut culcat într-o iesle, într-un grajd, de fapt, pe El întregul univers nu-l poate cuprinde. În fața Lui, noi, creaturile sale preferate, nu suntem decât niște simpli cerșetori cu palmele goale. Și oricâți bani am avea în conturi, în fața Lui suntem săraci lipiți pământului. Și oricâtă putere am cuceri, în fața Lui aceasta nu-i decât o simplă adiere de vânt, un foc de paie, o simplă și scurtă vâlvătaie.

Poate însă că în acest an, mai mult decât în anii dinainte, vom reuși să fim mai înțelepți și să pricepem că locuința noastră în care ne simțim bine cu adevărat este doar inima Lui, în care

chiar că nu-i nevoie să ducem tot târgul și tot teatrul acesta poleit și sclipicios pe care noi îl numim crăciun. Poate că în acest an vom reuși să ne odihnim cu adevărat măcar o clipă în inima Lui. Dacă nu vom reuși, să nu ne pierdem speranța, căci acea clipă sigur va veni, chiar dacă numele ei este moartea. Poate că anul acesta vom reuși mai mult decât în alți ani să pricepem faptul că marele mister al fericirii noastre constă în moartea noastră pentru tot ceea ce nu este Dumnezeu. Abia atunci vom trăi cu adevărat Crăciunul.

MAI PUȚIN IPOCRIȚI, MĂCAR DE SĂRBĂTORI!

Dacă știm că după sărbători tot la fel de puțin ne vom iubi în familie, măcar de dragul lui Dumnezeu care se naște în lume, să fim mai puțin ipocriți și să nu zâmbim fals celui sau celei cu care împărțim aceeași masă și același pat.

Dacă știm că după sărbători, tot la fel de străini și egoiști vom fi cu cei pe lângă care trecem zilnic sau ne frecăm coatele la serviciu, de dragul lui Dumnezeu care se naște în lume, acum, de sărbători să nu le strângem mâna, să nu le zâmbim cu gura până la urechi, să nu-i îmbrățișăm, să nu le oferim niciun cadou; adică să fim mai puțin ipocriți decât ne-am obișnuit deja să fim. Dacă știm că nu suntem capabili să fim plini de iubire și înțelegere cu vecinii și alții cu care ne intersectăm de obicei, de dragul lui Dumnezeu și pentru a nu mânji frumusețea acestor sărbători, să facem bine și să rămânem în casele noastre, să ne autoinvităm pe canapeaua din casa noastră și să nu mai colindăm pe la casele altora.

Dacă știm că și după aceste sărbători vom fi aceiași ca și mai înainte, că nimic nu se va îmbunătăți în viața noastră, să facem bine și să nu mai mimăm fericirea și mulțumirea în aceste zile de sărbătoare. Căci procedând astfel, nu facem altceva decât să-l amărâm pe Dumnezeu, care nu-i deloc bucuros când ne vede atât de falși și ipocriți.

Dacă știm că Dumnezeu va fi la fel de absent din gândurile și din inima noastră, să facem bine și să nu mai mergem la biserică, căci sigur nu are nevoie să ne vadă cum îi murdărim casa cu lipsa noastră de credință. Mai bine am merge la o crăsmă decât să mergem în fața Lui, ca să-i spunem ce? Că ne va păsa la

fel de puțin de voința Lui, așa cum s-a întâmplat și înainte și poate de când ne știm?

Dacă știm că prin aceste sărbători vom trece ca și gășca prin apă, am face o economie în bugetul nostru dacă în aceste zile nu am mai cumpăra nimic deosebit.

Dacă sărbătorile nu fac din viața noastră o sărbătoare, ele (sărbătorile) nu sunt altceva decât niște manifestări ale ipocriziilor noastre.

Au trecut atâtea sărbători prin viața noastră: A crescut numărul prietenilor noștri? Am devenit noi mai buni? Ne-am lepădat de viciile și capriciile noastre? Dacă nu s-au întâmplat toate acestea, atunci la ce au fost bune sărbătorile și cui i-au folosit? Cu siguranță au folosit magazinelor de unde ne-am făcut cumpărăturile; dar nouă personal nu ne-au folosit la nimic. Decât să ne strufocăm atâta cu pregătirea mâncărilor și cadourilor, cu decorarea casei și cumpărarea de tot felul de lucruri, cu înnoirea garderobei, mai bine am încerca măcar odată să nu mai fim ipocriți și să fim sinceri cu noi înșine și cu semenii noștri, dar mai ales cu Dumnezeu pe care zicem că îl cinștim mai mult la sărbători.

Dacă vom reuși performanța aceasta, atunci viața noastră va deveni o sărbătoare iar Dumnezeu va fi prezent la mesele, dar mai ales în sufletele noastre.

CÂT DE PLĂCUT...!

Cât de plăcut este să simți cum în inima ta acum se naște Iubirea!

Cât de plăcut este să pricepi că acum nu mai ești singur, că tu faci parte dintr-o viață fără margini care în această clipă strălucește în jurul tău în toată splendoarea ei, o viață care este darul Lui, al iubirii sale fără margini!

El ne-a dat cerul și stelele lui sclipitoare, fratele soare și sora luna, mama pământ cu toate roadele lui, cu florile și câmpurile lui, cu focul și vântul, cu aerul și apa pură, cristalină, izvor de viață pentru creaturile lui. Darul lui, al iubirii sale nemărginite.

Fii lăudat, Dumnezeuul nostru, care ai creat întregul univers; fii lăudat, căci noi suntem creaturile tale. Suntem darul tău, al iubirii tale pe care nemărginirea nu o cuprinde; noi toți suntem creaturile tale!

(după sf. Francisc din Assisi)

CUGETARE LA NAȘTEREA DOMNULUI

Luând firea noastră omenească, Dumnezeu s-a întrupat în toți oamenii; a devenit solidar cu toți, chiar și cu cei răi. Ce s-ar întâmpla dacă a încerca să devenim prieteni cu marii păcătoși și cu toți cei care nu cred în Dumnezeu sau luptă contra Lui? În Evanghelie citim că Isus stătea la masă cu vameșii și păcătoșii.

Oare cum ar deveni lumea dacă cei dreپți ar deveni prietenii celor nedreپți, dacă cei credincioși ar lua masa zilnic în casele necredincioșilor?

Dacă s-ar întâmpla aceasta, oare lumea ar deveni mai bună sau mai rea? Oare cei dreپți se vor contamina cu răutățile celor nedreپți? Oare cei credincioși vor fi contaminați de necredința celor necredincioși? Nu știu de ce-mi vine să cred că dacă s-ar întâmpla cele enumerate, cei dreپți ar avea ceva de învățat și de la cei nedreپți, iar aceștia de la cei dreپți. Cred că toți am avea de câștigat, iar lumea ar deveni mai bună. Merită să încercăm aceasta, chiar de astăzi. Succes tuturor curajoșilor și încrezătorilor în oameni și în harul lui Dumnezeu!

CUTREMUR!

Ne-am speriat în noaptea aceasta, cei care nu dormeam, simțind câteva secunde cum totul se scutură sub noi. Sau ne-am trezit din somn, scuturați scurt și cam tare, cu casă cu tot. Cutremur! Ne speriem în fața unui fenomen al pământului, căci s-ar putea să cadă ceva peste noi și să ne strivească; sau să ne prăbușim cu bloc cu tot, amestecându-ne trupul cu moloz, fiare și bucăți de pereți făcuți ferfeniți.

În străfundurile ființei noastre zace ascunsă, pitită bine fiara fricii de moarte. Avem în noi, înrădăcinată adânc frica care

într-o clipită spulberă toate siguranțele și asigurările noastre, toate iluziile și spoielile cu care ne amăgim că suntem mari și tari, că răul, șarpele otrăvitor nu ne poate mușca. Toată șandramaua siguranțelor noastre sare în aer la o mică zgâlțâitură a pământului. Sunt suficiente câteva secunde de tremur al pământului ca să intrăm într-o panică vecină cu frica morții iminente. Iar apoi, imediat ce pământul se liniștește, căutăm pe cineva ca să-i comunicăm vestea că a fost cutremur și să-l întrebăm dacă a simțit cutremurul. Ca și cum celălalt ar locui pe lună, unde unda cutremurului de pe pământ nu se simte chiar deloc.

Cât de prompti suntem în a ne alerta și a comunica și altora frica noastră!

Nu pricep de ce nu se declanșează în noi la fel de repede și de puternică bucuria de a trăi fiecare clipă ca pe marele dar dat de Dumnezeu.

Nu pricep de ce nu se declanșează în noi la fel de repede solidaritatea cu cel în suferință, în lipsuri sau în singurătate. Cum de putem sta atât de liniștiți în casele noastre când în jurul nostru se întâmplă zilnic atâtea răutăți și nedreptăți?

De ce oare în noi se declanșează într-o fracțiune de secundă doar mecanismul fricii că ceva rău ni se poate întâmpla nouă și suntem adesea total insensibili, total absenți față de răul social care ne macină pe toți?

Suntem egoiști până în străfundurile ființei noastre. Poate să vină potopul peste toată lumea, dar noi, doar noi să ne salvăm. În rest, pot să moară toți. Poate să dispară chiar și Dumnezeu. Important este ca noi să ne salvăm.

Părerea mea este că atunci când ceilalți nu contează, iar de Dumnezeu nici măcar nu ne amintim că există, din acel moment suntem deja morți, căci nimeni și nimic nu mai există pentru noi. În trupul nostru, inima poate continua să bată, putem să respirăm, să mâncăm, dar ca oameni suntem deja morți, uciși de frica pentru propria moarte.

ÎN AL 363-LEA CEAS

Cu pași repezi ne apropiem de încă un sfârșit de an. Privind înapoi, poate că facem efort și să ne amintim bine în întregime măcar conținutul zilei de ieri. Nu știm în ce măsură am fost stăpânii zilelor noastre, al celor 363 care s-au scurs deja. Nu știm în ce măsură timpul ne-a aparținut și noi am decis ce să facem cu el, așa cum decidem cu o felie de pâine dacă o mâncăm sau o lăsăm pe masă, neatinsă. Privind înapoi, avem senzația că timpul ni s-a curs printre degete ca apa pe care am încerca să o păstrăm în palme, dar care ne fuge printre degete. Avem impresia că nu ne aparținem, ci am fost confiscați deja de mulți ani de oameni și instituții, de televizor și internet, de obiecte, pasiuni, plăceri, regrete și neîmpliniri.

Nu ne mai aparține nici măcar trupul nostru, căci el a fost confiscat de tatuajele și piercing-urile care-l acoperă; de fardurile și toate celelalte cosmetice și podoabe care-l acoperă și ele; nu ne mai aparține, căci el este dominat de nenumăratele haine și perechi de încălțăminte care demult și-au pierdut rolul lor de simple obiecte care ne protejează de frig sau ne apără tălpile picioarelor. Nu ne mai aparțin nici picioarele noastre, căci în loc să le folosim pentru a merge vis-a-vis la magazin să ne cumpărăm o pâine, ne punem fundul în mașină; altfel, cum ar putea să remarce alții faptul că avem mașină? Nici sentimentele nu ne mai aparțin, căci au fost confiscate și înlocuite cu emoticoane și formulări monosilabice de care internetul este plin. Am impresia că mai mult decât să mușcăm zilnic din mărul pe care viața ni-l oferă, alții mușcă din noi; ne fură minute, ore, zile întregi. Suntem confiscați în toată democrația și libertatea în care pretindem că trăim. Suntem închiși îndărătul unor gratii invizibile. Chiar dacă decidem să mergem într-un loc sau altul, să facem un lucru sau altul, deciziile noastre sunt rodul dresajului primit cu mâini de oțel acoperite cu mănuși de catifea. Creierul nostru nu judecă liber, ci spălat de televizor, de internet, de persoane și grupuri de interese mai șirete și mai fără scrupule decât noi. Atât de mult pot profita alții de timpul nostru încât ne fură ani întregi de muncă, fără ca să-i treacă în carnetul nostru de muncă, fără ca mai târziu să avem vreun drept asupra lor. Suntem oamenii unui timp în care ne mișcăm în direcția în care la orizont se profilează un euro, un leu, o pâine mai bună, un om de

care să profităm. Suntem duși de nas precum un câine în lesă acolo unde alții decid. Și dacă nu ne convine, patronul ne arată ușa și suntem aruncați în stradă unde riscăm să murim de foame sau să scormonim printre gunoaie.

Am fost confiscați, și dacă ar fi să spunem cam cât din timpul trăit în anul care se sfârșește ne-a aparținut, ne-am simțit împliniți și fericiți, stăpâni pe noi înșine, liberi și independenți, poate nu am aduna nici măcar atâtea ore câte degete avem la o mână.

Poate că toate acestea s-au întâmplat pentru că nu l-am descoperit pe Creatorul nostru care ne-a făcut liberi. Din păcate, deja din paradis am intrat în concurență cu El, dorind să ne punem noi în locul lui, și de atunci au început rătăcirile și sclaviile noastre. Deja de atunci, alții au început să decidă mersul vieții noastre. Iar cei care au trâmbițat libertatea noastră, ne-am dat seama cu timpul că de fapt nu și-au urmărit decât propriile interese.

Cred că drumul nostru spre libertate este drumul de întoarcere spre Cel ce ne-a făcut. Vom fi liberi atunci când vom crede mai puțin în ideologii, în bani sau putere, și vom crede mai mult în noi înșine; căci doar în noi Dumnezeu și-a sădit chipul său. În toate celelalte poate să fie sau poate să nu fie semnul prezenței Lui; dar în noi, Dumnezeu este cu siguranță. Dacă vrem să ținem în palme timpul prin care ne scurgem o putem face doar dacă noi înșine stăm în palmele lui Dumnezeu.

Poate că reușim să ne trezim la realitate, acum în al 363-lea ceas.

A deveni uman înseamnă a învăța să te clatini rămânând în același timp de neclintit și devenind astfel mai puternic decât erai.

TRĂIM ÎN ANTICAMERA PARADISULUI

Ca și păsările migratoare, intrăm cu toții în legea universală a migrării, căci gândurile și dorințele noastre zboară mereu spre alte orizonturi. Suntem condamnați la un exil continuu și ne construim cuiburile noastre în copacii viitorului. Deși aparținem unei țări și avem un domiciliu stabil în actul nostru de identitate, suntem niște simpli călători print-o lume migratoare ca și noi.

Ne agățăm cu toate puterile de acest pământ din care am fost făcuți și în care ne vom întoarce, dar spiritul nostru zboară către ceruri, spre o altă lume, spre o altă patrie al cărei nume este scris în adâncul inimii noastre. Căci purtăm în ființa noastră nostalgia paradisului din care am fost alungați, dar pe care avem misiunea de a-l construi în scurta noastră călătorie pe pământ. Căci lumea aceasta nu-i altceva decât o anticameră a paradisului; păcat că unii dintre noi nu înțeleg aceasta și încearcă să o transforme într-o anticameră a infernului, a nefericirii lor.

LA SFÂRȘIT ȘI ÎNCEPUT DE AN

Sunt atâtea gânduri care ne trec prin minte în această ultimă zi a anului 2016. Alături de pregătirile pentru seara și noaptea Revelionului, cred că acum ar fi bine să luăm o pauză în care să reținem una din cele mai mari calități ale oricărui om și anume, recunoștința.

În locul regretului că am mai îmbătrânit cu un an, cred că inima noastră ar trebui să fie plină cu recunoștință întâi de toate față de Dumnezeu, autorul și dătătorul vieții noastre. În mâna și puterea lui suntem noi, pământul și întregul univers. Dacă în fiecare dimineață am văzut din nou lumina soarelui, se cuvine ca acum să-i mulțumim încă odată.

Recunoștință apoi față de atâtea persoane de la care am primit enorm de mult: părinți, soț, soție, rude și prieteni, preoți, educatori, medici, oameni politici. Recunoștință adusă celor care lucrează în instituțiile publice, în massmedia, în promovarea umană și socială, în voluntariat și atâtea forme anonime sau necunoscute nouă. Cine va putea calcula, măsura toate sentimentele bune, toate gândurile și dorințele bune, toate faptele bune pe care nenumărate persoane, cunoscute sau necunoscute, le-au făcut pentru noi, pentru ca nouă să ne fie bine?! Recunoștință pământului care ne susține, aerului pe care-l respirăm, apei care ne alimentează viața, luminii care ne ajută să vedem toate frumusețile creației și să nu călcăm în gropi, căldurii care ne protejează de îngheț, păsărilor care ne-au încântat auzul cu ciripitul lor; recunoștință întregii naturi care ne înconjoară! Privindu-ne în oglindă la acest sfârșit de an, să ne felicităm singuri pentru tot binele pe care l-am făcut, pentru grija pe care

am avut-o pentru sănătatea noastră psihică, spirituală și fizică. Dacă am știut să ne iubim pe noi, cu siguranță am știut să-i iubim și pe cei de lângă noi, căci iubirea semenilor începe cu iubirea de sine.

Cu un ochi privim spre anul care s-a scurs și cu celălalt spre anul care vine. Privind în noul an, să privim, de fapt, în noi înșine, cunoscându-ne mai bine inteligența și voința pe care le avem, sentimentele bune care ne conduc viața, talentele și înclinațiile frumoase care ne caracterizează și atâtea alte daruri sădite în noi de Dumnezeu și cultivate cu grijă de-a lungul anilor. Să ne propunem ca în noul an tot ceea ce avem și suntem să producă în viața noastră roade cât mai bogate și mai frumoase. Să privim apoi cu încredere și curaj spre oameni și instituțiile puse în slujba binelui și fericirii noastre. De exemplu, să privim cu încredere spre primăriile din localitățile noastre și să ne întrebăm cu ce putem contribui noi concret, alături de toți cei care lucrează acolo, pentru binele comunităților din care facem parte. Să privim cu curaj și determinare și spre lipsurile, imperfecțiunile și relele care sunt în noi și în jurul nostru, pentru a le înlocui cu ceva bun, pozitiv, constructiv. Să privim la spațiile din jurul caselor noastre, la drumurile noastre și dacă au gropi și noroaie, dacă nu sunt șanțuri, trotuare și rigole pentru flori, atunci să ne scormonim mintea și fantezia creatoare, să cerem colaborarea și sprijinul celorlalți și al instituțiilor publice pentru a înlătura mizeria din spațiile în care trăim noi și vor trăi cei care vin după noi. În anul care vine să ne propunem ca domeniul public, adică al nostru al tuturor, să fie la fel de frumos și îngrijit ca și curțile caselor noastre.

Pentru anul care începe, să ne propunem așadar ceva concret și important pentru noi și pentru cei de lângă noi. În afară de rugăciunea adresată lui Dumnezeu ca să ne dea sănătate, că în rest le-om duce toate, să privim constructiv și combativ în același timp în noi și în jurul nostru, pentru a transforma lumea aceasta într-una mai bună decât este acum, devenind noi mai buni și mai frumoși decât am fost în anul care este pe sfârșite. La mulți ani tuturor!

CUGETARE

Stăteam ieri la masa unui bar-cofetărie cu un ecler de ciocolată în față și un pahar cu suc de portocale (sunt unele din slăbiciunile mele). Alături, la o masă, un grup de tineri se delectau și ei cu alte delicatese, dar mai mult decât să savureze bunătatea lor, descriau aprins, cu mult entuziasm și cu lux de amănunte caracteristicile și performanțele telefoanelor mobile pe care le aveau în față. Auzindu-i, mi-a venit spontan în minte o întrebare-nedumerire: Oare ar putea acești tineri să prezinte cu același entuziasm și lux de amănunte calitățile și performanțele părinților lor, sau ale profesorilor, sau ale primarului și oamenilor care se ocupă de binele nostru public? Oare nu cumva am ajuns să fim fascinați (subjugați) de performanțele tehnicii și mai puțin de calitățile și importanța celor care ne-au dat viață, care contribuie la luminarea minții și la binele nostru de fiecare zi? Oare când ieșim în oraș, nu cumva suntem mai atenți la ceea ce este în vitrine decât la oamenii pe lângă care pășim? Oare când suntem acasă, nu petrecem mai mult timp cu televizorul sau calculatorul decât cu cei cu care locuim sub același acoperiș?

THINK ABOUT...!

Ne-am urât unii altora atât de multe lucruri pentru anul ce l-am început. Cum ne vom schimba în mai bine și cum vom schimba în mai bine țara și locul unde trăim?

Prin

Generozitate

Solidaritate

Spirit civic

...Sunt trei componente fundamentale și indispensabile ale progresului sub toate formele lui. Think about!

ÎN NOUL AN

În noul vom păși cu mai mult curaj, cu mintea mai luminată și cu mai multă responsabilitate.

În noul an ne vom curăța creierul de toate ideile fataliste cu care ne-am îmbâcsit mintea de la moartea lui Ceaușescu și până în prezent. De exemplu, nimeni nu ar trebui să mai gândească și să pronunțe cuvintele nu se poate. Și la noi se poate

să avem drumuri asfaltate, șanțuri, trotuare și rigole cu flori. Și primul pas spre realizarea acestui deziderat al majorității românilor mai ales de la sate, este să-și scoată din cap ideea că la noi nu se poate. Ba se poate! Toți cetățenii trebuie să vadă dincolo de poarta și gardul casei lor și să acționeze în comun cu autoritățile pe care le-au votat pentru ca străzile lor să aibă, cum am spus, asfalt, șanțuri, trotuare și rigole cu flori. Dacă nu știu cum se pot realiza toate acestea, să ia legătură cu oamenii din localitatea Cârța, de lângă Făgăraș și să vadă cum au procedat ei de au reușit să-și modernizeze și înfrumusețeze satul.

Și dacă acum mai toți dau cu degetul pe ecranul telefonului sau tabletei, ar fi foarte bine și util pentru români să dea cu degetul și pe fișa postului primarilor pe care i-au votat și să citească cu multă atenție drepturile și obligațiile pe care le au cei pe care i-au votat. Și după ce le-au învățat la fel de bine ca și primarii, să se angajeze împreună cu aleșii lor la îndeplinirea sarcinilor ce revin atât aleșilor, cât și alegătorilor. Dacă alegătorii nu vor ști bine ce drepturi și datorii au aleșii lor, aceștia din urmă pot foarte bine să-și urmeze propriile interese, căci au în fața lor o masă de ignoranți pe care o pot manipula cum vor.

În al treilea rând, în noul an să pășim cu mai multă responsabilitate. Să învățăm odată pentru totdeauna faptul că binele nostru individual depinde și de binele celorlalți. Nu putem să rămânem închiși în egoismul și propriile noastre interese, fără a reacționa la timp și pozitiv la ce se petrece în jurul nostru. De exemplu, dacă cineva aruncă mizerii, deșeuri sau altceva ce nu-i trebuie în locuri neindicate, noi, cei care observăm acest lucru, trebuie să reacționăm prompt contra unor astfel de fapte care degradează spațiul în care noi trăim. Dacă într-un tramvai unul călătorește fără bilet, ar trebui să reacționăm, căci acea persoană nu respectă legalitatea și nu contribuie la binele public. Ce ar fi ca majoritatea dintre noi să călătorim în tramvai sau tren fără bilet de călătorie? Asta ar însemna ca instituțiile de transport să dea faliment și să nu mai circule niciun tramvai și niciun tren. Vina este a cui? A noastră, a tuturor acelor care nu am reacționat la timp contra relelor și ilegalităților care se comit sub ochii noștri. Nu doar oamenii legii trebuie să vegheze la respectarea legalității, ci noi toți. Căci binele nostru individual depinde de binele comun, public, iar la promovarea și creșterea binelui public toți suntem responsabili; nimeni nu este exclus.

Ca nouă tututor să ne meargă mai bine în noul an este nevoie să ne trezim din somnul ignoranței și al fatalismului, al resemnării sau nepăsării, să ne suflecăm brațele și să trecem la treabă dincolo de porțile caselor și de ușa apartamentului nostru. Locul nostru activ este și în spațiul public, împreună cu toate instituțiile publice. Succes mie! Succes tuturor!

PS: Pentru cetățenii comunei unde m-am născut, dacă nu cunosc încă atribuțiile domnului primar, le ofer eu aceste informații, care se găsesc pe site-ul primăriei alături de multe alte informații pe care ar trebui să le vadă cu mult mai mult interes decât telenovelele sau alte banalități cu care își ocupă timpul liber:

Atributii primar

Primaria Tamaseni judetul Neamt - primaria, consiliul local, localizare, istoric,cultura, sanatate, informatii publice

COMUNATAMASENI.RO

ÎNTREBARE EXISTENȚIALĂ

Ce pot să aibă în comun o persoană bolnavă de cancer și un câine?

Pare curios sau cumva comico-bizar faptul că în mintea mea au apărut acum spontan o persoană tânără bolnavă de cancer care își știa zilele numărate și un câine.

De ce oare la aceste două ființe aparținând la două regnuri diferite ale creaturilor, complet diferite una de alta, acum mă lovește ca un fel de revelație un element comun și anume bucuria de a trăi orice clipă la intensitate maximă?

Îmi tot scormonesc mintea să văd dacă am mai întâlnit vreun om care să trăiască cu atâta intensitate, cu atâta dăruire orice clipă, orice eveniment la care era prezent, orice dialog cu semenii săi? Nu, nu-mi vine în minte nicio persoană care să fi prețuit atât de mult orice clipă, care să fi trăit prezentul cu atâta patos și poftă de viață ca acea tânără care știa sigur că nu mai are mult de trăit.

Acea persoană care în ochii multora nu ar fi trezit decât lacrimi și compătimire, pe mine m-a învățat cum să savurez viața, cum să mă bucur și de cele mai banale lucruri, cum să-mi iubesc semenii fără să mă întreb dacă merită sau nu. Pentru mine, cea

mai dăruită persoană pentru trăirea vieții a fost o muribundă! La fel, cum de la un câine am învățat să-mi strălucească ochii de fericire în fața unei simple firimituri de pâine și să nu mă mai satur de a mirosi orice fir de iarbă, de a adormi orice adiere a vântului, de a sări în brațele semenului meu ca și cum ar fi persoana cea mai importantă din viața mea, ca și cum ar fi iubirea mea supremă. Acel câine m-a privit mereu cu o intensitate maximă și cu o bucurie în ochi care m-a emoționat profund; el s-a gudurat pe lângă mine cu o intensitate și o căldură care ar topi și o inimă de gheață. Și când mă gândesc că acum sunt nenumărate persoane care stau alături, dar absente unele de altele, cufundate în smartphonurile și tabletele lor! A ajuns un câine să ne învețe pe noi oamenii cum trebuie să ne comportăm unii cu alții! Halal rasei umane!

Paradoxal, mai mult decât de la înțelepți sau oameni cu mari funcții publice, o muribundă și un câine au fost ființele de la care am învățat cel mai bine cum să savurezi cel mai mare dar pe care ți l-a dat Creatorul, viața!

Acum, câinele este undeva la granița Italiei cu Austria, iar tânăra muribundă de odinioară se odihnește în liniștea unui cimitir de la marginea țării. Ceea ce am învățat de la aceste două ființe în scurta perioadă de timp în care ne-am cunoscut răbufnește acum la început de an cu intensitatea lavei unui vulcan.

NEVOIA DE SINCERITATE

Dacă nu suntem în stare să-i fim alături cuiva atunci când este în necaz și când pentru a-l sprijini trebuie să renunțăm la ceva din comoditatea și siguranța noastră, atunci am face bine să nu-i mai spunem că-i suntem prieten și să nu-i mai zămbim cu falsitate. Dacă nu suntem în stare să fim cu adevărat oameni, atunci poate am face mai bine dacă ne-am gândi să ne întoarcem înapoi în regnul maimuțelor, din care probabil provenim. Dacă nu suntem în stare să fim creștini cu adevărat, iar lumea pe care o construim este din ce în ce mai laică și mai necreștină, atunci poate am face bine să-l rugăm pe Dumnezeu să ne ia înapoi botezul prin care ne-a adoptat ca fii ai săi și să ne

întoarcem în păgânism. Așa măcar am fi mai corecți și mai cinstiți în fața Lui.

CE ESTE OMUL?

Sunt în căutarea omului, dincolo de cuvintele lui, dincolo de lucrurile pe care le are, dincolo de orice veșmânt. Cum arată omul om?

Chiar, cine poate spune cum arată omul om? Există o definiție care să-l cuprindă? Cine este autorizat să ne spună ce și cine suntem? Noi știm să spunem cine suntem? Putem să ne definim în totalitatea ființei noastre?

SUNTEM ÎN SIGURANȚĂ?

Stând lângă soba fierbinte, ascult crivățul cum suflă pe acoperișul casei, dar nu-mi pasă căci lemnele trosnesc în sobă iar în casă este cald și bine. Mă simt ocrotit și în siguranță. PSD-ul care din cei 26 de noi miniștri ai noului guvern are 22, a promis în campania electorală că va apăra valorile creștine. În fața valului de laicizare, ateizare și legalizare a căsătoriei homosexualilor, care vine dinspre Vest, mă simt în siguranță în țara mea, căci PSD-ul va apăra valorile creștine ale familiei conforme cu planul lui Dumnezeu.

Chiar suntem în siguranță, sau PSD-ul a scos din mânecă acest as al valorilor creștine mai mult pentru a combate și discredita alte partide aflate în competiția electorală?

DE CRĂCIUN (PE STIL VECHI)

Astăzi, când creștinătatea ortodoxă și greco-catolică îl sărbătoresc pe sfântul Ioan, creștinii de rit vechi sărbătoresc Nașterea Domnului. Citesc că astăzi fiecare creștin ortodox de rit vechi merge la biserică, la Liturghie, apoi, la prânz familiile se reunesc la masa tradițională, cu preparate din purcel de lapte fript la jar, sarmale, pește, ciorbe și borșuri, zacuscă, totul stropit din abundență cu vin rubiniu și votcă.

Eu mă gândeam la altceva:

Dintr-o ghindă crește un stejar viguros și falnic care dăinuie peste secole. Din unirea a două celule ia naștere omul. Din gândul omului iau naștere planuri care schimbă cursul lumii.

Din Cuvântul de la începuturi se naște întreg universul care cu multă probabilitate este în continuă expansiune.

Printr-un miracol, Cuvântul divinității care se aude peste tot și dincolo de granițele lumii se face mic, foarte mic; intră în calapodul îngust al timpului și între marginile unei iesle; devine un nou născut (la naștere a cântărit, probabil, tot în jurul a trei kg și jumătate, ca orice muritor). Interesant, Dumnezeu care cuprinde în brațele sale întreaga creație, se lasă cuprins de mâinile unei fecioare-mamă, mama Lui. Cel care este stăpânul timpului și al spațiului, patronul absolut a tot și a toate, devine accesibil oricărei minți omenești; devine atât de mic încât orice creatură poate sta în fața lui, chiar și cea mai mică și neînsemnată. Cuvântul existent din veșnicie se întrupează în timp pentru a-i reda timpului valoarea veșniciei.

Nu există și nu va exista vreun om atât de mic și neînsemnat încât să nu poată sta de vorbă cu Dumnezeu oricând vrea; căci acest Dumnezeu este mai mic decât orice om și, ca atare, nu există niciun om care ar trebui să aibă un complex de inferioritate în fața Lui. Cel atotputernic are acum nevoie de grija creaturilor sale; iar dacă vreuna dintre ele vrea să-l lovească, îl poate lovi, fără ca El să se răzbune, să-și ia revanșa. Pe pământ și în întreg universul acum are loc o răsturnare de fond a echilibrului de forțe: Creatorul și Atotputernicul ajunge la mâna creaturilor sale.

Acum Domnul din ceruri coboară la nivelul creaturilor sale și toate pot să-l înțeleagă, să stea de vorbă cu El, fiecare în limba ei, cu obiceiurile și năravurile ei. Dumnezeu se întâlnește acum cu orice om, oricând și în orice loc, fără niciun program de audiențe și fără niciun birou. El este accesibil oricui, la dispoziția oricui, chiar și a celor mai înverșunați adversari ai săi. Dumnezeu devine atât de mic și în același timp atât de mare, încât nouă ne este imposibil să ne programăm întâlnirea cu El. El este iubire fără limite, iar iubirea este incompatibilă cu orice programare. Cine iubește, nu are intervale orare de întâlnire cu persoana iubită. Cine iubește cu adevărat, este oricând prezent, oricând și complet disponibil.

Acum are loc un miracol mai mare decât cel al creării lumii: Acum Dumnezeu devine om, pentru ca omul să redevină sanctuarul divinității

OMUL: O PROBLEMĂ DE BIFAT ÎN AGENDĂ?

Cine include relația lui cu oamenii printre problemele de rezolvat notate în agendă, s-ar putea ca relația cu oamenii să devină o problemă deja rezolvată (adică pierdută), așa cum sunt multe probleme pe care le bifăm ca finalizate deja. Poate că unii dintre noi confundă relația cu oamenii cu problemele de serviciu, cu mersul la piață, cu activitățile de week-end și altele asemănătoare. Sau, mai rău, dominați de tehnică, dăm oamenilor like sau dislike, în funcție de preferințele de moment sau de cum ne-am trezit dimineața, cu fața în sus sau la cearșaf. Poate că unii dintre noi nu-și dau seama că fiecare om reprezintă un unicat și este de neprețuit.

Atenție mare: Să nu confundăm relația cu oamenii cu măturatul prin casă; dacă așa vom proceda, să nu ne plângem de ceasul în care vom constata că am rămas singuri cu multitudinea noastră de probleme de bifat în agenda zilnică.

CUVINTE PE O UȘĂ

Pace și bucurie! Aceste cuvinte scrise pe ușa miniapartamentului în care locuiesc erau și în vara anului 1997, când a trecut în veșnicie locatarul dinainte, preotul Anton Budău. Atunci, aceste cuvinte l-au intrigat cumva pe medicul legist venit să analizeze și să constate decesul colegului și bunului meu prieten, găsit mort în holul locuinței. Îmi amintesc cum medicul ne întreba cine a scris aceste cuvinte pe ușă și din care motiv. Dorea să vadă dacă nu există vreo legătură între moartea subită a bunului meu prieten și cuvintele de pe ușă. I-am răspuns atunci că aceste cuvinte au fost scrise cu ocazia binecuvântării anuale a locuinței, la începutul anului, așa cum este tradiția în toată lumea creștină catolică și ortodoxă. Medicul a privit mirat din nou la cuvintele de pe ușă, ne-a privit pe toți cei prezenți și a concluzionat: Interesant!

Au trecut 20 de ani de atunci și cuvintele au rămas în continuare pe ușă și nu am de gând să le șterg, căci ele cuprind spiritul pe care l-am simțit în această locuință când trăia bunul meu prieten, spirit al păcii și bucuriei care continuă împreună cu memoria lui. Spun unii că locul unde a murit cineva trebuie schimbat, modificat, căci s-ar putea ca spiritul decedatului să te bântuie și să-ți tulbure liniștea. Bunul meu prieten, deși se odihnește în cimitirul din satul natal, Nicolae Bălcescu, rămâne viu în acești 33 m2 în care locuiesc cu pacea și bucuria care-l caracterizau.

Nu am fost tentat niciodată să șterg de pe ușă aceste cuvinte și nu cred că o voi face. Mulțumesc, bun prieten Anton, pentru pacea și bucuria pe care le-ai adus în această locuință și chiar dacă ai plecat din ea, mi-ai lăsat în dar ceea ce scrie pe ușă pe care alții te-au scos fără viață, dar pacea și bucuria ta au rămas în interior iar eu le păstrez ca o sfântă moștenire.

STAREA NAȚIEI (SAU VIAȚA BATE FILMUL)

Am văzut multe filme la viața mea; filme cu cowboy buni și cowboy răi, filme cu eroi și canalii, cu sfinți și posedată de diavoli, cu pirați ai mărilor și oceanelor, cu războaie, cu prostituate, cu îndrăgostiți, etc. Aș putea spune că am văzut cam tot ceea ce este omenesc, divin și diavolesc în oameni. Și am rezistat; ba mai mult, cele văzute mi-au deschis mai bine ochii asupra a ceea ce este omul și de câte lucruri bune, dar și rele este el capabil.

Dar am impresia că acum, din anumite puncte de vedere România bate filmul. Și nu mă refer la perioada comunistă, ci la cea prezentă. Nu mi-am închipuit vreodată, sau mai corect spus, nu am vrut niciodată să accept faptul că țara mea poate fi cotropită de corupți, nu veniți de la Est, din Uniunea Sovietică, nici de la Vest, din Germania nazistă, ci de cotropitori născuți aici, ieșiți din acest pământ al bunilor și străbunilor noștri. Au ieșit ca niște lipitori din ape murdare și acum sug sângele din trupul țării lor. Au ieșit ca niște șobolani plini de molime și continuă să roadă, să se îndoape de pe unde pot, cu orice le iese în cale. Au ieșit ca niște șacali din jungla partidelor și a instituțiilor unde își fac legi și reguli după propria lor sete de putere, de

înavuțire, de minciună, de multe rele, de nenumărate rele care le trec prin cap. Au ieșit la jefuit tot ce se poate jefui, iar acum vor să-și mai facă un rând de legi ca să scape de judecată, de condamnare. Nici nu s-au așezat bine din nou în scaunele puterii, că au și clocit o nouă fărădelege cu care vor să-și mai bată joc încă odată de lege, de dreptate, de o țară întreagă. Aceasta este clasa politică care acum s-a urcat din nou pe grumazul țării pentru a-și bate joc de ea, încă odată; oare pentru a câta oară? Trăiesc într-o Românie cu mulți români al căror creier a fost otrăvit sistematic timp de un sfert de secol. Ca să nu mai pun la socoteală spălarea la creier din perioada comunistă. Și atât de mult au fost oamenii spălați la creier, atât de mult au fost prostiți încât, din nefericire, unii chiar au devenit proști. Și, în plus, ca răul să fie complet, alături de prostirea maselor, acestea au fost și sărăcite și sunt ținute conștient, cu cinism chiar într-o stare de sărăcie cruntă, pentru că astfel pot fi mai ușor manipulate, duse de nas unde vor cei care i-au redus pe oameni la această stare de sclavie fără acte. Buni cunoscători ai psihologiei maselor și ai dominării și manipulării oamenilor, cei sus-puși, autori ai fărădelegilor, i-au antrenat în ilegalitățile lor și pe cei mulți, permițându-le tot felul de abateri de la lege, dar nu mari, ci mai mici, ca să nu intre în concurență cu ei, marii încălcători ai legilor. Așa au ajuns românii să gândească și să se comporte viciat, greșit; și, paradoxal, să se lamenteze că în țara aceasta nu-i legalitate, că există corupție, dezinteres pentru binele public, dar ei, cei mulți, cei mici, sunt cei care, la nivelul lor, încălcă legile și se dezinteresează de binele public, al nostru, al tuturor. România nu este coruptă și viciată numai la nivelul politicienilor și guvernanților, ci de sus până jos, la talpa țării. Mulți români sunt egoiști și se gândesc doar la binele lor, exact ca și politicienii. Numai că, acești mulți români egoiști și dezinteresați pentru binele țării nu și-au dat seama de faptul că dezinteresul lor pentru binele comun, adică absența lor de la vot, se va întoarce ca o lovitură de bumerang contra lor; este exact ceea ce se întâmplă acum în țara noastră.

Pentru ca bâlciul acesta cinic al corupției și ilegalităților să fie și mai ușor de stăpânit de către cei sus-puși, drogarea minților și a voinței oamenilor este împoțonată cu valorile multimilenare ale culturii și spiritualității românești. Și așa, mulți români se simt mândri atunci când cântă din toți rărunchii ”Noi

suntem români”, uitând faptul că mai tot timpul, noi românii am fost dominați de alte puteri de prin jurul nostru. Iar acum, mai grav, ignorăm faptul că suntem jefuiți ca în codru nu de străini, ci de ai noștri. Și am ajuns atât de jalnic încât mulți dintre români pun botu la o găleată cu ceva în ea, la un 5 lei în plus la pensie, la promisiuni care nu fac altceva decât să confirme dictonul că ”deșteptul promite iar prostul trage nădejde”.

Trăim într-o țară mocirloasă în care corupția pute, căci a umplut toate spațiile publice. Și ce atitudine iau românii noștri în fața acestei puturi? În loc să iasă în stradă cu toate instrumentele posibile de curățare, de deratizare, se baricadează în propria locuință, închid toate ușile și ferestrele și deschizând televizorul, calculatorul sau dând cu degetul pe ecranele tactile ale tabletelor și smartphone-urilor, continuă să se bocească, să critice și să înjure. Da, la ultimele alegeri cam așa au procedat peste jumătate din cetățenii cu drept de vot. Și ce s-a întâmplat? Datorită votului a circa 20 % din populația cu drept de vot, acum o țară întreagă asistă la o nouă ofensivă de batjocorare a noastră, a tuturor. Ne revoltă pe mulți această nouă pălmuire a țării, dar nu știu câți dintre noi ne dăm seama că acești pui de năpârcai au devenit vipere pentru că cea mai bună parte a neamului nostru continuă să dormiteze; continuă să refuze să gândească; continuă să refuze să ia contactul cu realitatea; mulți dintre români fug de realitate, de confruntarea cu realitatea așa cum fuge dracul de tămâie. Am întrebat în satul meu pe mai mulți cetățeni dacă ei cunosc drepturile și obligațiile primarului, dacă tot s-a făcut atâta vâlvă în comună în perioada alegerilor. Mărturisesc cu durere că niciunul nu cunoștea fișa postului primarului. Când le-am pus această întrebare se uitau la mine ca la un extraterestru. I-am întrebat pe mulți studenți dacă cunosc regulamentul facultății în care sunt înmatriculați; dacă au citit documentele principale ale universității în care studiază și dacă le respectă. Mai toți se uitau la mine mirați și nu pricepeau pentru ce le pun aceste întrebări. Oamenii noștri nu au înțeles mai deloc un lucru elementar: Ca să le fie bine, trebuie să își deschidă larg ochii, să cunoască în detalii drepturile și obligațiile lor, ca și ale celor pe care i-au votat și să fie treji și prezenți la datorie în fiecare zi, fără nicio excepție. Dacă, în schimb, oamenii noștri vor continua să fie absenți la ceea ce se petrece în jurul lor, dacă vor continua să dea cu degetul pe tablete și telefoane, dacă vor sta pironiți cu ochii în ecranele

calculatoarelor și televizoarelor; dacă așa vor continua să procedeze, atunci să nu se mire dacă alții mai șireți decât ei își vor face afacerile lor murdare în deplină libertate, căci nu va fi mai nimeni care să-i incomodeze. Dacă oamenii noștri vor continua să fie absenți, străini, leneși, lași în fața celor care dețin frâiele puterii, s-ar putea întâmpla ca aceștia să le fure chiar și pământul pe care este construită casa lor și tot acest popor adormit, nepăsător și plângăcios să se trezească din nou ca pe vremea colectivizării, că le este confiscat totul, dar de data aceasta fără ca măcar să-și dea seama ce li se întâmplă. Lehametea maselor în fața nedreptăților și ilegalităților comise de la moartea lui Ceaușescu până în prezent s-a transformat la mulți în nepăsare, sau în abandonare nu numai a luptei, dar și în emigrare, în fuga peste granițe. Au plecat peste granițe milioane de tineri, de oameni capabili, iar acum sus-pușii puterii jubilează în fața unui popor neputincios și anesteziat, și lipsiți de cel mai elementar bun-simț vor să-și asigure fotoliile puterii pentru mulți ani de acum înainte.

Nepăsarea maselor în fața marilor nedreptăți și jafuri care se comit în continuare în această țară a distrus și dragostea oamenilor pentru pământul acesta pentru care alții înaintea noastră și-au vărsat sângele, au murit pe front sau în închisori. Nu le mai pasă oamenilor noștri de grădini, de câmpuri; acestea sunt pline de bălării și de peturi. În schimb, vin străinii și cumpără pământul în care se odihnesc oasele străbunilor noștri. Iar nouă nu ne pasă, căci suntem ocupați cu datul cu degetul pe tabletă și cu telenovele. Avem telefoane și televizoare de ultimă generație, dar la poartă și în jurul casei este noroi, sunt gropi și mizerii. Navigăm pe tot felul de site-uri, călătorim prin spații cibernetice, jucăm jocuri pe alte planete, dar când coborâm din casă în stradă, dăm de gropi și nici trotuare nu avem. Lehamitea noastră în fața politicianilor ce-și bat joc de noi a devenit lehamite față de pământul acestei țări. Nu ne pasă că munții sunt vandalizați și pădurile distruse. Nu ne pasă că stăzile și drumurile sunt desfundate, că malurile apelor sunt pline de peturi și mizerii, că școlile nu au nici măcar wc-uri igienizate, curate. Ne pasă, în schimb, să avem ultimul model de smartphone, să stăm pe internet până adormim cu tableta în brațe, să jinduim după bani mulți și confortul occidentalilor, și dacă se poate, cu efort cât mai puțin. Am devenit niște absenți și străini în propria țară. În

schimb, alții mult mai șmecheri decât noi, mai inteligenți și fără scrupule, în timp ce noi dăm de zor cu degetul pe tabletă, ei au altceva mai bun de făcut: Se încotoșenesc mai bine în scaunele lor și în numele legii își fac legi pentru buzunarele lor. Constatând cât le este de avantajoasă această activitate a multor milioane de români, nu m-ar mira ca oamenii legii să introducă în nomenclatorul profesiilor din țara noastră o nouă meserie: Datul cu degetul pe ecranul tactil.

Un gol imens este pe pământul românesc, dar mai ales în mintea și inima românilor, și ca să-l mai umple cu ceva, oamenii privesc vrăjiți ecranele tactile pe care le țin în mâini, și dând mereu cu degetul, parcă scormonesc într-un pământ iluzoriu din care speră să apară fericirea lor. Din colivia în care au intrat mai cu voie, mai fără voie, românii asistă neputincioși la jocul celor care după ce i-au închis în propriile neputințe, acum le râd în nas și mai pe față, mai pe ascuns le dau de înțeles celor mulți că oricum nu-s în stare de nimic și că nu vor putea face nimic pentru eradicarea sărăciei și corupției. Oare nu aceasta este mentalitatea acelor milioane de români care repetă la nesfârșit că sunt neputincioși și că în țara asta nu poate să fie dreptate și respectarea legilor?

Așa cum un bețiv caută în fundul paharelor pe care le-a golit propria fericire, așa caută mulți români propria fericire dând cu degetul pe ecranele tactile, doar, doar o răsări ceva bun de acolo. Iar, între timp, profitând de toate acestea, alții mai șmecheri și mai fără scrupule decât marea masă a populației, își duc la îndeplinire propriile planuri, propriile afaceri. Dar niciodată nu-i prea târziu și nu-i totul pierdut. Primul pas spre emancipare, spre eliberare este ca oamenii să se trezească din somnul rațiunii, din indolență, din nepăsare sau descurajare și să-și dea seama de adevărata stare a lucrurilor. Așa cum orice ieșire din boală, orice vindecare începe cu diagnosticarea ei. Treziți-vă odată, oameni buni! Altfel, o să muriți cu zile; sau mai grav, o să fiți îngropați de vii!

NU EȘTI FĂCUT SĂ FII SINGUR

Este bine să trăiești așa cum te-a creat Cel de Sus. El ți-a dat ochii, ca să poți vedea frumusețile ce te-nconjoară. El ți-a dat urechile ca să auzi cât de plăcut cântă miera în nopțile de vară, cât de gingaș este glasul mamei și cât de dureros este plânsul omului în suferință.

El ți-a dat mirosul ca să adușmeci parfumul florilor și cel pe care-l folosește cel mai des persoana iubită.

El ți-a dat gustul ca să poți savura din plin cafeaua de dimineață, sau pâinea coaptă în vatră.

El ți-a dat pipăitul ca să poți simți asprimea scoarței stejarului sau palma bătătorită a celui ce muncește.

Dar, mai ales El ți-a dat o inimă ca să poți iubi cu iubirea cu care El te iubește, căci inima ta este locuința Lui printre oameni.

Nu ești făcut să fii singur, căci tot ceea ce tu ești în această lume nu-i decât o ușă deschisă spre frumusețile unei lumi ale cărei granițe nimeni nu le cunoaște, ale cărei frumuseți nimeni nu le-a cântat îndeajuns, ale cărei bucurii și dureri nimeni nu le-a trăit pe deplin, în afară de Cel ce a creat-o.

FURAȚI! LEGEA VĂ PERMITE!

Dragi creștini ai acestei țări, vă anunț o mare noutate: De aseară, printr-o Ordonanță de Urgență a Guvernului, pentru toți cetățenii României porunca a șaptea a lui Dumnezeu (Să nu furi!) a fost abrogată, anulată, desființată. Începând de ieri, guvernul nostru a decis că puteți fura în voie, fără nicio frică de lege. Aia flămânzi și fără serviciu, nu are rost să mai furați doar o găină din curtea vecinului, sau porcul din coteț, sau o conservă de pe raftul magazinelor, sau un parfum, sau să lăsați dosite ghetele voastre vechi și să ieșiți din magazin cu o pereche noi. Nu! Astfel de mici găinării sunt depășite! Apucați-vă și furați ceva mai consistent, în stil mare; jefuiți, vandalizați! Nu știți cum? Citiți în istorie ce făceau hunii și tătarii! Sau informați-vă direct de la guvernanți și politicieni. Furați cât puteți de mult, dar aveți totuși grijă ca valoarea totală a furturilor voastre să nu depășească suma de 200.000 lei în bani noi, adică 2 miliarde în bani vechi. Până la

acest plafon, nu intrați sub incidența Codului Penal (articolul 297, nr.1). Eventual, se vor lua niște măsuri administrative pentru furturile până la 200.000 lei, dar vă descurcați voi cumva să scăpați și de acestea. Asta veți putea face de acum înainte. Domnii care în campania electorală au trâmbițat sus și tare că apără valorile creștine, acum, mai deștepți decât Dumnezeu, i-au anulat una dintre porunci. Deci, de astăzi înainte, în România nu vor mai fi 10 porunci ale lui Dumnezeu, ci doar nouă. Iată ce guvernanți puternici avem noi: L-au învins pe Dumnezeu. Degeaba a dat El tablele legii lui Moise și pe ele a scris cu degetul său 10 porunci. Guvernul de la București a stabilit că de astăzi înainte vor fi doar nouă porunci. Nu știu ce atitudine vor lua autoritățile bisericești față de această ispravă a guvernului nostru.

Și încă un aspect foarte important de știut: Toți cei care până acum au furat până în 200.000 lei și au dosare pe rol nu sunt pasibili de urmărirea legii penale și pot să le râdă în nas celor de la DNA; și nu numai lor, ci tuturor cetățenilor acestei țări. Eventual, vor auzi de această mare ispravă și cei din Parlamentul Europei și mă gândesc că vor scuipa în sân cu teamă, spunând: Ptiu, drace! Ne-a mers buhul cu românii care au mâcat lebedele de pe lacurile austrieșilor. Mă tem că de acum înainte, pe plan internațional, poate chiar planetar, România va fi considerată țara hoților.

Așadar, dragi români, la furat cu toții! Legea vă permite! Dar, cum am zis, aveți grijă să nu depășiți suma de 200.000 lei, căci vă paște DNA-ul! Eu mă gândesc deja cum să procedez cu persoanele de la serviciul Salarizare din universitate. Tare mi-ar prinde bine să am și eu 200.000 lei, căci mă gâdilă ideea unei croaziere în vacanța de vară și nu știu de unde să scot banii. Până acum aveam, așa, o teamă de domnul rector Toader, că-i om al legii, dar acum, că legea îmi permite, îmi tot frec mintea cum să fac să-mi pot însuși banii pentru croazieră. Poate că cineva îmi dă vreo idee; i-aș fi recunoscător.

Iar față de PSD-ALDE, îmi cer scuze că nu i-am votat. Începând de aseară, cu o inimă largă și generoasă, PSD-ALDE acordă tuturor, celor care i-au votat și celor care nu i-au votat, dreptul la furat. Mulțumim din inimă, PSD-ALDE! Halal PSD-ALDE! Halal Guvern! Precizez un lucru: Nu sunt cu niciun partid așa cum nu sunt contra niciunui partid. Dacă această

gravă încălcare a dreptății era făcută de oameni pe care i-am votat, luam exact aceeași atitudine. Ceea ce mă interesează nu este un partid sau altul, ci dreptatea, legalitatea și binele nostru, al tuturor.

Grație aleșilor noștri, începând de astăzi, statul de drept din scumpa noastră țară a intrat în doliu.

Am mai avut momente în viața mea când mi-a fost rușine că sunt român, deși nu știu să am vreo vină. Astăzi, din nou, mi-e rușine că sunt român și mă întreb cum ne mai rabdă Dumnezeu, sau cât o să ne mai rabde. Vreau să-mi sorb în liniște cafeaua, dar îmi stă în gât. Am un mare nod în gât și... mi-e rușine că sunt român. Bine, că străbunicii mei proveneau din secuime, din regatul Ungariei, dar eu habar nu am de limba maghiară. Mi-e rușine, mi-e silă. Mă prinde un sentiment de revoltă (pașnică; nu dau în cap nimănui) și nemulțumire asemănător celui pe care-l simțeam în fața ofițerilor din timpul serviciului militar care îmi vorbeau de victoria socialismului și comunismului și de cât de bine se trăiește în România.

SĂ ÎNVĂȚĂM LECȚIA!

Istoria este învățătoarea vieții și cine nu-și învață bine propria istorie, îi va repeta greșelile și le va simți din plin pe propria piele.

Ceea ce trebuie să învețe acum românii este un lucru extrem de simplu: Dacă în perioada comunistă ideologia și partidul i-au transformat în simple instrumente ale unui sistem totalitar, ateu și antiuman, la fel se poate întâmpla și în prezent: Oamenii puterii și sistemul caracatiță pe care și l-au creat vor face orice pentru a-și menține puterea și propriile interese. În fața puterii, a banului și a propriilor interese, omul, cetățeanul are importanță doar dacă slujește această putere și interesele ei. În caz contrar se întâmplă ceea ce s-a întâmplat în România în timpul dictaturii comuniste și, în alte forme, se întâmplă și acum. Oare câți ani le trebuie românilor să înțeleagă că de când e lumea și pământul câinele nu vrea să fie egal cu cățelul și nici boul cu vițelul? Când le ajunge funia la gât și cuțitul la os, oamenii noștri își mai revin cu picioarele pe pământ. Cum o duc puțin mai bine, cum uită iar ceea ce nu ar trebui să uite niciodată, nici chiar în somn.

Lupta contra nedreptății, a corupției, a minciunii, a sărăciei fizice și mintale reprezintă o prioritate națională. Iar ceea ce se întâmplă acum în țară îmi spune că România încă mai are viitor.

Sunt contra oricărei forme de violență; nu apăr niciun partid și nu sunt contra niciunui partid. Îi respect pe toți miniștrii PSD-ALDE și pe oricine, indiferent din ce partid face parte. Dar cred că este bine, chiar necesar să luptăm cu armele dreptății, ale democrației contra nedreptăților, a corupției și minciunii, care au devenit o plagă pe trupul întregii țări. Ca și cetățeni și creștini care avem misiunea de a construi pe acest pământ Împărăția lui Dumnezeu, trebuie să înțelegem bine că această împărăție nu se împacă deloc cu răul profund care chinuie acest popor de atâta amar de vreme.

Români de oriunde ați fi voi, uniți-vă și apărați-vă drepturile și demnitatea! Recâștigați-vă demnitatea și drepturile uzurpate! Recâștigați-vă țara, fiecare centimetru al ei care v-a fost furat, vândut, jefuit, murdărit nu atât de dușmani dinafară, cât mai ales de cei pe care tot voi i-ați ales, dar care confundă țara cu propriile moșii și cu propriile interese și afaceri murdare. Aceasta este lecția pe care neapărat trebuie să o învățăm cu toții, acum. Altfel, ne paște un totalitarism, o dictatură în care s-ar putea să-l plângem pe Ceaușescu. Sau, ne vom pune traista în băț și vom fugi peste granițele țării unde sunt îngropați bunii și străbunii noștri și unde noi am văzut lumina soarelui, dar unde ne este lehamite să mai trăim.

Alegerea ne aparține nouă tuturor, acum. Prezentul și viitorul ni-l construim noi acum. Dar dacă, revin, nu învățăm acum lecția istoriei noastre, și prezentul și viitorul nostru și al copiilor noștri nu-l vom decide noi, ci aleșii noștri; doar că aceștia vor lua în calcul nu binele nostru, ci al lor, exact așa cum se întâmplă acum cu această ordonanță de urgență pe care au publicat-o precum hoții, noaptea.

Cine are urechi de auzit, să audă!

PLÂNSUL UNEI MAME

Aseară (2 februarie) m-a abordat o persoană plecată în pribegie peste granițe, ca multe alte milioane de români. Îmi spunea că a plâns, privind la tinerii români din Anglia, frumoși și bine pregătiți, care protestează și ei contra Ordonanței de Urgență și contra unui guvern care-și urmărește propriile interese și nu cele ale țării.

Cât de trist este, continuă dânsa, să pleci din țara ta! Acum 27 de ani era la București, visând, ca noi toți, o altă Românie, în care să se simtă bine, liberă, să-și poată îndeplini visurile ei cele mai frumoase. Atunci nu-i trecea prin cap că va fi constrânsă să plece în pribegie și să muncească pe la ușile altora. Și s-a luptat această soție și mamă în România post-decembristă 22 de ani ca să-și crească copiii și să le ofere cele necesare. A sperat 22 de ani că în România va fi dreptate, că legea va fi respectată. Dar, din păcate, nu a fost așa și, constrânsă de sărăcie și de lipsa locului de muncă, și-a lăsat casa și familia și acum lucrează "la fix" în Italia. Băiatul ei s-a făcut mare, dar ea vrea ca el să rămână în țară, să lucreze aici, să nu ia calea pribegiei, așa cum a făcut ea. Să nu mănânce pâinea albă, dar amară a diasporei.

Acum, printre două treburi prin casă, se uită la televizor și urmărește cu sufletul la gură protestele românilor din țară și din atâtea alte localități din străinătate. Începe să spere iarăși. Visurile ei pentru o Românie în care te simți bine, la tine acasă, în care legalitatea și mai ales demnitatea omului sunt valori sacre, aceste visuri nu au murit în sufletul ei. Vrea ca fiul ei să rămână în România, în care s-a născut ea și toți cei dragi ai ei. Aici este casa ei; în Italia este printre străini. Printre două treburi, se uită și la televizor și se roagă la Cel de Sus ca să fie bine și la noi. Spune și repetă mereu: Doamne, ajută! Dar în adâncul inimii are o temere ascunsă. Vede că guvernării nu cedează. Prea le vine bine ca o mânășă ordonanța pe care au publicat-o în grabă și în timpul nopții, ca să cedeze acum la presiunea pașnică a românilor ieșiți pe străzi.

Îi este teamă mamei noastre plecată peste hotare că guvernării nu vor ceda și că va ceda, Doamne ferește, poporul, strada. De asta îi este frică și știe bine și ce va urma; îi este tare frică. Dar continuă să se roage mămica noastră, cu lacrimi

fierbinți: (citez) ”Dumnezeu să fie cu noi, românii. Să ne salveze, să avem țara visată în care să trăim cu copiii și nepoții, cu părinții noștri care îmbătrânesc”. Acestea sunt, mot a mot, cuvintele cu lacrimi ale unei mame constrânsă să plece de lângă cei dragi ai ei, pentru că aici guvernării și politicienii și mulți dintre cei care pun mâna pe un ”ciolan” se gândesc în primul rând la binele și afacerile lor, iar pentru a-și menține pozițiile și puterea sunt capabili de orice.

Da, am ajuns zile grele: Un popor, o țară se luptă cu proprii aleși. Zile grele, foarte grele. Nu ne luptăm cu turcii, ci cu oamenii noștri pentru că vrem dreptate, pentru că vrem legi drepte, legi pentru binele întregii țări. Trebuie să ne ducem lupta cea bună, cu armele democrației și cu credință în suflet. Trebuie să ne ducem lupta până la capăt, pentru ca nicio mamă să nu mai fie constrânsă să plece din țară și să plângă prin străinătăți după cei dragi rămași aici și care acum, încă odată sunt palmuiți de legi și oameni nedrepti.

Poate că acum a sosit ceasul cel mare în care în România să fie respectat articolul 2 al Constituției sale care proclamă: ”Suveranitatea națională aparține poporului român”. Cred că aceasta trebuie să înțeleagă acum politicienii noștri. Că nu ei sunt suverani și fac legi cum le vine lor mai bine, ci suveran este poporul român. Iar dacă poporul român le cere acum să abroge această ordonanță de urgență pe care și-au făcut-o cu dedicație, ei sunt obligați să asculte glasul țării. Și dacă nu sunt dispuși să asculte glasul celor care strigă acum pe străzile, i-aș invita să asculte măcar plânsul acestei mame constrânsă să plece departe de cei dragi ai ei, iar ei (politicienii și guvernării) sunt primii vinovați că ea plânge printre străini.

PS: Iar dacă cineva crede că nu are niciun motiv să se alăture celor care în aceste zile cer legalitate și dreptate în România, să o facă totuși, dacă nu pentru el, măcar pentru ca această mamă să nu mai plângă printre străini, departe de cei dragi ai ei.

APROPO DE PENSII

Un coleg valoros dintr-o facultate a universității A.I.Cuza s-a pensionat. Era profesor plin de mulți ani; a avut diferite funcții în facultate; a beneficiat de sporurile legale și toți au considerat acestea ca o răsplată a meritelor și competențelor dumnealui. Personal, l-am apreciat nu numai pentru profesionalismul lui, dar și pentru umanitatea, normalitatea comportamentului său marcat de demnitate și modestie în același timp. Este o persoană care totdeauna m-a edificat și îi sunt recunoscător pentru exemplul bun pe care mi l-a dat.

Deși eram și sunt ocupat cu tot felul de probleme, am sesizat totuși că acest coleg nu mai este așa prezent prin universitate cum era înainte. Curios, l-am întrebat pe un colaborator direct al lui dacă s-a întâmplat ceva cu P.S., iar acesta mi-a răspuns că s-a întâmplat ceva plăcut cu el; s-a întâmplat un lucru pe care și-l dorea demult, adică s-a pensionat. Am rămas mirat la auzul acestei vești, exprimându-mi cumva nedumerirea dar și aprecierea pentru calitățile lui umane, creștine și profesionale. Da, așa este, îmi confirmă colaboratorul lui; și continuă apoi pe un ton cumva trist: Știi ce pensie are? Nu, îi răspund eu. 1700 lei, îmi spune el. Păcat, adaugă el, căci sigur merită mult mai mult. Ne-am despărțit apoi pe holul universității, fiecare mergând în drumul lui. Îmi amintesc că am rămas tăcut și nu puteam pricepe cum de unui om de o așa valoare i s-a calculat o pensie atât de mică, în raport cu anii de muncă și cu prestigiul lui științific.

Adineauri, răsfoind tot felul de știri la zi din țara noastră, mi-a căzut sub privire declarația de avere a domnului ministru al justiției, Florin Iordache, declarație publicată pe site-ul oficial al Parlamentului României, Camera Deputaților. Am citit-o cu atenție; am recitit-o, căci nu-mi vine a crede faptul ca soția domniei sale are o pensie lunară de 12.100 lei. Dacă cineva are lămuriri suplimentare, îl rog frumos să mi le comunice și mie, căci nu înțeleg chiar deloc după ce criterii se calculează pensiile în România. Și dacă soția domnului ministru are o pensie așa mare, atunci care i-o fi fost salariul? Help! Nu pricep în ce țară trăim.

PS: A nu se crede că am ceva contra unei persoane. Nicidecum.

Dar dacă cineva știe după ce criterii se calculează pensiile în învățământ și în justiție, i-aș fi adânc recunoscător dacă m-ar lămuri și pe mine puțin.

Dacă trăiești la întâmplare, tot ceea ce se întâmplă în jurul tău reprezintă o pură întâmplare, inclusiv revoluția luminii. Dacă viața ta este o călătorie bine gândită și organizată, atunci vei fi atent și prezent la tot ceea ce se întâmplă și la toți cei pe care-i întâlnești pe cale.

VIAȚA DURĂ?

Viața cea mai dură nu este a minerului care sfredelește în adâncurile pământului, nici a celui care se târăște prin pustiu în căutare de apă.

Viața cea mai dură este a celui care fuge de greutate și se teme de pericole; a celui care caută soluții ușoare și ieftine la probleme grele și importante; care coboară mereu ștacheta în tot ceea ce face. Viața acestuia devine plictisitoare și fără sens.

Cine se înscrie pe un drum fără obstacole, se înscrie pe un drum care nu duce nicăieri. Iar nimicul și lipsa destinației îi fac omului viața dură, adică anostă și fără gust, fără culoare; aproape insuportabilă.

CRED ÎN DUMNEZEU

Cred în Dumnezeu pentru că îi văd puterea, frumusețea și înțelepciunea în tot ce mă înconjoară și în universul acesta impunător ale cărui granițe nimeni nu le cunoaște. Cred în Dumnezeu și pentru un alt motiv, personal, intim și direct: Cred în El pentru că altfel nu-mi explic cum de nu am ajuns în prăpastie după atâtea drumuri greșite pe care am mers în căutarea fericirii și după atâtea neînțelegeri și lovituri primite de la semenii mei. Nu-mi pot explica altfel faptul că astăzi sunt încă în picioare și chiar mai puternic decât ieri, și aceasta nu atât datorită bravurii mele, cât mai mult datorită mâinii părintești a Celui care, tăcut și discret, mi-a fost și îmi este mereu alături. Cred că oricine știe să citească cu un minim de înțelepciune în cartea deschisă a acestei lumi, dar mai ales în cartea vieții lui va ajunge ca și mine la aceeași credință în Dumnezeu. Chiar dacă

credința este un dar de sus, ea recere neapărat ca noi să vedem cu ochii noștri, să înțelegem cu mintea noastră și mai ales să nu ne închidem inima în fața lui Dumnezeu.

ADEVĂRUL NE VA ELIBERA ȘI FERICIȚI VOM FI

De ai ști cine sunt, m-ai iubi.

De aș ști cine ești, te-aș iubi.

Dacă am ști cine suntem, pământul l-am transforma în paradis și fericiți am fi.

A fi sau a nu fi, aceasta-i întrebarea, iar Shakespeare nu moare niciodată.

Cea mai mare provocare cu care ne confruntăm acum nu este eradicarea corupției din țara noastră. Cea mai grea problemă pe care o avem este că nu știm cine suntem ca oameni, ca și creștini și cetățeni în același timp. Și pentru că fugim de întâlnirea cu noi înșine, fugim de propria noastră fericire. A trecut un sfert de veac de democrație și continuăm să ne bălăcim într-o interminabilă tranziție, nereușind să construim nimic solid și de durată pentru că ființa noastră interioară este vagă, confuză, nesigură ca nisipul și păpădia în bătaia vântului.

În zadar vom striga după dreptate și adevăr, dacă nu vom coborî în adâncurile ființei noastre, dacă nu vom învăța adevărul despre noi înșine și nu vom trăi în acest adevăr. Și să nu uităm că adesea ignoranța și somnul rațiunii nasc monștri.

Adevărul va alunga întunecimile minții și ne va elibera din rătăcirile inimii noastre; ne va face puternici și luminoși. Adevărul despre noi înșine, despre identitatea, demnitatea și misiunea noastră ne va face liberi să gândim, liberi să trăim, liberi să ne iubim unii pe alții.

BONUL FISCAL (UFFF!

PS: Precizez de la bun început faptul că cetățenii din satul meu natal, Adjudeni, nu încalcă nicio lege dacă distribuie această postare altor cetățeni din sat, sau cui vor ei. Mulțumesc frumos, anticipat!

Deci:

Deși sunt catolic, născut la sat dar crescut mai mult la oraș de la

vârsta de 14 ani, mă întreb dacă locuitorii din satul meu natal, Adjudeeni, sunt mai corecți, mai cinstiți și mai credincioși decât cei din oraș. Și mă mai întreb dacă sătenii din localitatea mea natală, toți catolici, sunt cetățeni mai corecți decât cetățenii unui sat ortodox din apropiere, să zicem, decât cetățenii din satul Cordun?

În concret, mă întreb dacă la magazinele și magazinașele, la depozitele și crâșmele din sat, vânzătorii din Adjudeeni și Cordun eliberează bon fiscal cumpărătorilor, și dacă aceștia din urmă cumpără produse (pâine, lapte, cuie, vată sticlă, ciorapi etc.) fără bon fiscal, caz în care și unii (vânzătorii) și alții (cumpărătorii) încalcă legea, comit un delict și își dau singuri cu stângul în dreptul (veți vedea de ce).

În zilele acestea sute de mii de români au protestat contra corupției și încălcării legilor, contra delictelor săvârșite de guvernanți și legiuitori. Nu știu însă dacă măcar o remușcare sau un proces de conștiință își fac toți acei români care de un sfert de veac încalcă legea, atât cât pot și cum pot ei.

Mă întrebam de ce mulți dintre sătenii mei, care se pretind buni catolici și cetățeni onești, de zeci de ani cumpără și vând, încălcând legea, atât cât pot și cum pot ei, adică vând și cumpără fără acte, fără să elibereze și fără să ceară bonul fiscal. Discutam zilele trecute cu o persoană care de zeci de ani lucrează în Ministerul Finanțelor Publice și i-am prezentat această problemă care se petrece în satul meu natal, și cred că nu numai în al meu, ci, tare mă tem că este cam la fel în toată țara. După ce m-a ascultat cu atenție, persoana expertă în finanțele țării noastre a răspuns cam așa: Dragi săteni din Adjudeeni și de oriunde ați fi voi, luați aminte la ce vă spun: În satul vostru sunt din ce în ce mai mulți bătrâni și pensionari, care trăiesc din pensia amărâtă pe care o primesc lună de lună până ce le va suna obștescul sfârșit. Știți voi de unde sunt banii pentru aceste pensii? Probabil că nu prea știți. Ei bine, să vă spun eu care știu mai bine decât voi: Banii pentru pensiile voastre se adună într-un sac cu bani pe care guvernul acestei țări îi adună din impozitele pe care oamenii le plătesc, sau din dările la stat, cum se obișnuiește să se spună în termeni mai populari. După cum cred că ați observat, pe tejgheaua magazinelor și depozitelor, a magazinașelor și crâșmelor din satul nostru există o mașină. Nu-i mare; să nu vă gândiți la mașinile cu care circulați prin sat, la autoturisme. Nu la

acestea mă refer, ci la acea mașinuță cu butoane de pe tejghea care are rolul de a elibera o hârtiuță, un bonuleț (se numește bon fiscal) fiecărui cumpărător. Vânzătorul are obligația legală să vă elibereze acea hârtiuță sau bonuleț, iar voi, cumpărătorii, aveți dreptul și obligația legală de a cere acel bonuleț, chiar și atunci când cumpărați un fir de ață.

De ce trebuie să procedați așa? Fiindcă așa este legal și corect. Și de ce așa și doar așa este legal și corect? Fiindcă din banii pe care voi îi plătiți pentru orice produs pe care îl cumpărați, o parte din acei bani se duce la bugetul de stat, în acel sac al guvernului de care vă vorbeam, sac din care apoi primiți pensia și din care se formează și salariile tuturor bugetarilor din această țară.

Deci, dacă voi, dragi săteni, doriți să aveți o pensie mai mare decât amărâta de pensie pe care o aveți; și dacă toți cei care lucrați la stat în România doriți să aveți un salariu mai mare decât cel pe care îl aveți acum, atunci, voi toți, dar absolut toți cei care cumpărați chiar și un nasture, trebuie să cereți să vi se dea acea hârtiuță (se numește bon fiscal) din aparatul acela mic și frumos care se găsește pe tejgheaua magazinelor și magazinașelor din satul vostru.

Și ca să închei explicația, trebuie să vă spun clar și răspicat că ori de câte ori ați cumpărat fără să primiți și fără să cereți acea hârtiuță (bonul fiscal) din mașinuța de pe tejghea, ați încălcat legea (împreună cu vânzătorul) și v-ați dat singuri cu stângul în dreptul, adică ați făcut în așa fel încât pensiile și salariile din România să rămână mici. Nu știu dacă v-ați pus problema că acea încălcare a legii este și păcat; dacă tot spuneți că sunteți și credincioși.

Aceasta este în termeni simpli explicația unei persoane experte în finanțele scumpei noastre țărișoare pe care o jupoaie nu numai domnul Dragnea și mulți alții, indiferent de culoarea lor politică, dar pe care o jupoaie, la nivelul și posibilitățile lor și dragii mei consăteni și.. mai toți sătenii din această țară? Uf! Și cine a zis că veșnicia s-a născut la sat?! Care veșnicie, cea a micilor sau marilor încălcări ale legii?

Cine are urechi de auzit, să audă!

CE FACEM CU ORDONANȚA?

Eu sunt destul de sceptic, adică realist, în privința abrogării ordonanței contra căreia au protestat sute de mii de oameni mai multe zile la rând. Cei care au în mână puterea nu vor să-și recunoască greșelile și ilegalitățile comise. Nu vor face aceasta decât prin constrângere, decât cu forța.

Oamenii și instituțiile puterii din România nu au ajuns încă la acel grad de umanitate și de bun simț care să-i ajute să-și recunoască greșelile și răutățile săvârșite și să-și asume consecințele acestora. Puterea, banii și propriile interese au corupt în așa hal instituțiile politice, legislative, judecătorești și administrative ale acestei țări încât le-au subjugat cu totul și le-au făcut să devieze de la adevăratul lor scop, de la adevărata lor menire, adică aceea de a fi în serviciul binelui comun, al tuturor. Privesc cu o anume consternare la cei care conduc în această țară și mă întreb când va sosi ceasul în care își vor recunoaște greșelile și răutățile comise și se vor întoarce pe calea cea dreaptă. Spuneam că sunt cam sceptic, adică realist, căci același lucru l-am așteptat zeci de ani ca să-l facă bisericile compromise cu regimul comunist și încă nu și-au recunoscut vinovăția, cu excepția mitropolitului Corneanu al Ardealului.

Când își vor întoarce fața spre oameni cei care conduc în această țară? Când vor părăsi căile lor rele, păcătoase și se vor întoarce pe calea Domnului? Când? Cine ar putea să răspundă la aceste întrebări? Și iar mă prinde un fel de revoltă interioară când îmi amintesc că acum câteva luni în urmă, în campania electorală PSD-ul mai ales trâmbița sus și tare că va apăra valorile creștine. Eh! Atunci, domnii și doamnele acestui partid se refereau la apărarea familiei formată dintr-un bărbat și o femeie. Nu cred că atunci le trecea lor prin minte să introducă între valorile creștine și poruncile lui Dumnezeu, mai ales cele care interzic furtul și minciuna.

Și pornind de unde am plecat, ce ziceți, se abrogă sau nu se abrogă ordonanța contra căreia au protestat sute de mii de români?

Și noi cei mulți de la talpa țării (considerați și proști de către cei de sus), ce vom face în continuare? Chiar, ce vom face? Ne vom încrucișa brațele, ne vom pleca capul și vom suporta în

continuare ca cei mari și puternici să-și facă jocul și interesele lor, să ne aburească și să ne mintă așa cum au făcut-o oamenii regimului comunist? În bună parte, au reușit oamenii regimului să aburească o țară întreagă cu ordonanța aceasta: Este legală? Este ilegală? Nimeni nu știe să răspundă clar.

Gândiți, oameni buni! A gândi, în România încă nu a devenit o ilegalitate. În țara noastră, a gândi liber nu constituie încă un delict; dar dacă mergem tot așa înainte, a gândi liber s-ar putea să devină o ilegalitate, exact așa cum era în perioada comunistă. Sau nu ne este încă limpede și clar că actuala clasă politică este născută din pisicile comuniste? Sau am uitat dictonul că ce se naște din pisică, șoareci mănâncă?

Care dintre noi, măcar în una din cele șapte zile ale săptămânii a încercat să dea ce-i mai bun în el? Și a fost vreo zi din săptămână în care să nu ne plângem de nimic și să nu criticăm pe nimeni? Dacă vrei schimbare în mai bine în jurul tău, nu uita că schimbarea aceasta începe cu tine însuși.

O zi minunată tuturor! Adică, să ne-o facem așa!

ZIUA ÎNDRĂGOSTIȚILOR

Deși începând de ieri Pakistanul a devenit prima țară din lume care interzice "Valentine's Day", considerând-o imorală și vestică, trăind în România, astăzi, tuturor îndrăgostiților le urez să fie fericiți împreună până ce moartea îi va despărți. Și nu doar până atunci, ci pentru veșnicie să rămână unul alături de celălalt, contemplând împreună fața lui Dumnezeu.

Adineauri mi-au venit în minte și acele multe milioane de persoane care în fiecare dimineață, înainte de a merge la serviciu, își plimbă cu grijă și devotament câinii. Sau după ce vin de la serviciu, seara, înainte de a se așeza liniștiți în fața televizorului, mai ies odată la plimbare cu frumoșii lor patruzezi; și să o recunoaștem, sunt mulți câini atât de frumoși că-ți vine să-i pupi pe năsuc. Și am auzit că sunt multe persoane care dorm noaptea alături de aceste creaturi atât de drăgălașe și fidele. De ce nu am lărgi semnificația acestei zile și să-i sărbătorim astăzi pe toți îndrăgostiții? De ce să fie astăzi ziua numai a celor care seamănă cu Romeo și Julieta? Dacă este vorba de îndrăgosteală și

îndrăgostiți, haideți să ne lărgim orizontul, să fim mai generoși și să-i includem pe toți cei care sunt îndrăgostiți de cineva sau de ceva.

Îndrăgostiților de câini, pisici, canari, hamsteri etc.: La mulți și fericiți ani, vouă și creaturilor pe care le iubiți și îngrijiți cu devotament!

Profesorilor, angajaților din instituțiile publice și private care mai mult vă petreceți viața la locul de muncă decât în casele voastre, unde poate sunteți singuri sau nu vă iubește cu adevărat nimeni, și vouă: La mulți și fericiți ani!

Medicilor care-și iubesc profesia mai mult decât pe ei înșiși și familiile lor și care când se adună la un chef, discută aprins tot despre serviciul lor, și vouă: La mulți și fericiți ani! Artiștilor care muriți pe scenă, care vă iubiți vioara sau scrisul mai mult decât orice altceva pe lume, care cântați până în ultima clipă a vieții voastre fericirea și nefericirea acestei lumi, și vouă: La mulți și fericiți ani!

Oamenilor de știință, care nu încetați să pătrundeți în tainele lumii, ne luminați mințile și ne faceți viața mai bună: La mulți și fericiți ani!

Fanilor de cluburi sportive, de jocuri de noroc, fanilor partidelor politice care faceți o pasiune de moarte pentru hobby-urile sau convingerile voastre și sunteți în stare să divorțați, să dați în cap celuilalt, să vă vindeți și hainele de pe voi pentru a vă susține pasiunile și convingerile, și vouă: La mulți și fericiți ani! Nu știu dacă și cei mai mari îndrăgostiți spun atât de des persoanei iubite "Te iubesc!" cât de des strigați voi "Hai, Steaua!", "Jos guvernul, Huoooo!" etc.

Îndrăgostiților de drumeții, excursii, de lectura cărților bune (or mai fi și din aceștia?), și vouă: La mulți și fericiți ani! Îndrăgostiților de televizor, calculator, tabletă și smartphone (Cine știe dacă din cele peste 7 miliarde de locuitori ai planetei, aceștia nu or fi peste 1 miliard?), care vă treziți cu nasul în ecranele lor și adormiți în fața lor sau cu ele în brațe, și vouă: La mulți și fericiți ani!

Îndrăgostiților de pahar, pe care nu trece măcar o zi de la Dumnezeu ca să nu-l dați pe gât de mai multe ori, și vouă: La mulți și fericiți ani!

Îndrăgostiților de alte femei, numai de soția voastră, nu, și vouă: La mulți și fericiți ani!

Sunt mulți îndrăgostiți pe lumea aceasta, căci mare și variată este această îndrăgosteală: Mare mai este grădina Domnului.

Iar dacă este cineva care nu este îndrăgostit de nimeni și de nimic, ”ghinion!”, acestora ce să le dorim astăzi? Normal, să se îndrăgostească și ei de cineva sau de ceva.

”CREDINȚA” PE VECHI ȘI PE NOU

Mă gândeam adineauri că generația părinților mei mergea la biserică îmbrăcată în straie tradiționale, făcute în stative și cusute de meșteri de-ai noștri. Și erau tare frumoase acele straie. Și tare frumoși mai erau țăranii noștri când mergeau sau veneau duminica de la biserică. Hainele acelea miroseau nu numai a busuioc și levănțică, dar și a ceva sfânt, ce-ți impunea respect. Îi admiram tăcut pe acei oameni, la fel cum rămâneam în tăcere, admirând biserica din satul meu cu castani în fața ei; la fel cum îl admiram pe preotul care predica cu un glas solemn, folosind cuvinte alese. Nu înțelegeam mai nimic din ce zicea el la predică, dar mă atrăgea glasul lui și veșmintele acelea care-l plasau între sfinții de pe pereții bisericii. Era lumea credinței copilăriei mele, a părinților și bunicii mele. O lume fermecată ca și poveștile și basmele care-mi umpleau visele și imaginația mea. O lume din care acum nu a mai rămas mai nimic. Dar, chiar mai nimic. Aud că nici nu mai merg oamenii cu pască și ouă roșii la sfințit în dimineața de Paște. Din lumea de atunci, mai găsești câte ceva printr-o ladă de zestre, plină cu straie vechi, împăturite cu grijă. Iar deasupra ei, pe capac vezi busuioc uscat și flori de câmp, uscate și ele de mult timp. Amintiri ale unor vremuri din care nu mai este nimic decât această ladă de zestre, cu hainele care-i făceau atât de frumoși pe părinții și bunicii noștri. Cu ei s-a dus, a plecat dintre noi și credința lor, a unei lumi distrusă de comuniști și ignorată de capitaliști, trimisă la tomberon de globalizare. Credința în straie frumoase de sărbătoare s-a dus, s-a dus departe; a intrat într-o istorie pe care o mai vezi în lada de zestre din vreun muzeu.

Acum, a venit la rând o altă credință, a unei generații îmbrăcată în pantaloni complet mulați, jerpeliți și dacă ți se văd genunchii prin ei, chiar dacă afară e frig de crapă lemnele, ești cool. Neapărat trebuie să ți se profileze cu ostentație toate

formele corpului. Bineînțeles că cei și cele care au trecut de o anumită vârstă sau nu intră în anumite măsuri și standarde, nu au voie să poarte haine mulate. Și este musai să ți se vadă telefonul, eventual cu măruș mușcat desenat pe capac, ieșind pe jumătate din buzunarul de la posterior. Hm! Așa se merge acum la biserică de Crăciun, Paște, de hram, la botezuri, la înmormântări și la alte slujbe. La căsătorii mai este puțină variație, mai ales la cei apropiați de miri. Așa se merge la pomeni, sfințiri de mașini, la pomeniri de eroi, ca și la plimbarea de duminică în parc. Lumea se roagă "Tatăl nostru" în grabă, căci are de răspuns și la mobil, sau să butoneze ceva, vreun sms, că tot sunt gratis în abonament. Și suntem mereu grăbiți. Da, asta este peste tot. Grăbiți și la rugăciune. Și mulți ortodocși vin la slujbă la catolici, căci este mai scurtă decât la ei. Și se uită oamenii pe ceas, iar dacă preotul predică mai mult de 10, 15 minute, este jale mare; ne-a pierdut ca ascultători. Nu știu unde ne grăbim și mi se pare că e vai și amar și de credință, și de viața noastră. Chiar dacă bisericile se înmulțesc, credincioșii se împuținează. Mulți visează să plece din țara asta și nu m-ar mira dacă într-o bună zi, nu prea îndepărtată, aș auzi la știri că și sfinții de pe pereți și din icoane vor să emigreze, să aplice de viză pentru State sau Canada. Da, s-ar putea ca nu numai satele să rămână fără oameni, dar și sfinții de pe pereții bisericilor să vrea să plece și ei, că doar nu or să stea singuri acolo pe ziduri și pe icoane. Cam așa este cu viața și credința noastră de acum. Căci pe cea dinainte am pus-o bine la păstrare în lada cu zestre aflată acum în vreun muzeu. Deci, acum, încotro ne îndreptăm?

Viața este o călătorie în care suntem chemați să reinventăm timpul și spațiul prin care trecem.

Pentru aceasta fiecăruia dintre noi ni se cere o mare umilință în fața lumii.

Aceasta este înțelepciunea sădită în creaturi încă de la întemeierea lumii.

Nu este bine să te atașezi prea mult de o lume pe care, de altfel, o iubești cu toate puterile inimii tale. De ce? Pentru a suferi mai puțin.

Când o să înveți ceva bun și frumos de la fiecare om pe lângă care treci, atunci să știi că ai început să iubești cu adevărat lumea din care și tu faci parte, așa cum este ea, cu bune și cu rele. Atunci o să începi să mergi spre calea cea dreaptă. Căci orice om, chiar și cel mai rău, chiar și cel mai prost, poate deveni maestrul tău măcar pentru o clipă.

Se spune că oamenii pot ierta preotului orice slăbiciune sau cădere, mai puțin zgârcenia. Dacă este adevărat, de ce?

DRUMUL SPRE SUCCES

Nu mă consider un om de succes și nici nu am făcut vreo înțelegere cu mass-media pentru a-mi crea imagine publică. Cu toate acestea, pot să afirm totuși că știu câte ceva despre drumul spre succes.

Pentru a avea succes în viață, nu-ți sunt necesare decât câteva haine cu care să-ți protejezi trupul de frig sau de căldura excesivă.

Nu-ți este necesar decât un blid de mâncare, un pahar cu apă și un acoperiș deasupra capului, dar uneori poți să stai sub cerul liber, adormind privind stelele și luna. Pentru a avea succes în viață, cam atât îți trebuie dintre lucrurile materiale. Pentru a avea succes în viață, trebuie însă să ai un ideal înalt, înalt până la ceruri. Niciodată nu trebuie să-ți pierzi timpul scormonind printre mizeriile pe care le vezi în lume; niciodată!

Pentru a avea succes în viață, îți trebuie mult curaj, forță și determinare în a-ți urma propriul drum, indiferent cât de mult trebuie să suferi; indiferent la cât de multe capricii și plăceri trebuie să renunți. Trebuie să mergi mereu în căutarea propriei fericiri, a propriei împliniri, acceptând și posibilitatea de a nu ajunge niciodată acolo. Trebuie să mergi mereu indiferent de prețul pe care îl plătești, iar cine se oprește sau abandonează drumul, deja a început să piardă pariul cu viața.

Pentru a avea succes în viață, îți este interzis să spui: Nu pot!

Pentru a avea succes în viață, trebuie să crezi că binele va învinge răul chiar și atunci când în fața ta se deschid porțile iadului.

Pentru a avea succes în viață, trebuie să știi să ierți mereu pe oricine. Și trebuie să știi să te ierți și pe tine, pentru toate căderile și rătăcirile tale.

Pentru a avea succes în viață, trebuie să iubești viața cu pasiune, cu devotament. Să o îmbrățișezi și atunci când îți oferă parfumul florilor, ca și atunci când în jurul tău sau chiar în tine însuți simți duhurile urât mirositoare ale răului, ale urâtului. Pentru a avea succes în viață, trebuie să înveți în fiecare zi cum să înlocuiești "eu,, cu "noi", căci nimic bun și de durată nu poți realiza de unul singur.

Pentru a avea succes în viață, trebuie să crezi în tine cu toate forțele ființei tale. Căci în tot ceea ce ai, în tot ceea ce ești, în toate visurile tale, în tot ceea ce tu ești este Cel ce te-a creat. Iar Creatorul tău este forța ta.

Cu cât crezi mai mult în Dumnezeu, cu atât șansele tale de reușită în viață sunt mai mari.

Depinde acum ce înțelege fiecare prin succes. Eu înțeleg succesul ca o împlinire a umanității din noi, adică a chipului lui Dumnezeu sădit în ființa noastră fragilă și muritoare.

DE CE ÎNTÂRZIE TRENURILE?

De ce în România trenurile merg cu întârziere? Pentru că noi le facem să meargă așa; pentru că nu iubim punctualitatea, precizia, exactitatea. Pentru că noi ne scaldăm în confuzie, lipsă de claritate, de precizie. Pentru că nouă, celor mulți, nu ne place corectitudinea, exactitatea, punctualitatea. Pentru că nouă, celor mulți, nu ne pasă de ceilalți, de faptul că așteaptă ore în șir pe peron, degeaba, pierzând timpul. Nu ne pasă de ceilalți că le încurcăm planurile, că îi facem să piardă alte conexiuni, alte legături. La noi, trenurile merg exact așa cum gândim și cum ne comportăm. Când o să ne placă exactitatea și corectitudinea; când

o să avem respect pentru semenii noștri și o să ne pese de viața lor, atunci și trenurile vor circula punctual, cu exactitate, ca la japonezi.

La fel cum este și cu șoselele, sparte și peticite ca vai de lume. Această stare jalnică a drumurilor și șoselelor indică cu exactitate gradul de respect, sau mai bine zis lipsa de respect față de semenii noștri. Ni se invocă lipsa fondurilor, a banilor. Înainte de a vorbi de bani, cred că este vorba de o lipsă de respect pentru oameni.

România va arăta bine când vom învăța să ne respectăm pe noi și pe cei de lângă noi. Țara noastră are nevoie ca de aer nu atât de bani, cât mai mult de o regenerare a mentalităților și de o gândire corectă și plină de respect pentru cel de lângă noi.

TEMERE-NEDUMERIRE

Aud voci care spun că după ce PSD-ul l-a exclus din orice funcție de partid pe domnul primar al Iașului, Mihai Chirica, este posibil ca partidul acesta, mare și tare, acum la guvernare împreună cu ALDE, să penalizeze și cetățenii și orașul Iași, micșorând sau sistând subvențiile pentru diferite instituții culturale, de sănătate, religioase etc. aflate în "gospodărirea" d.lui Chirca și a Primăriei.

Dacă domnul Chirica și-a exprimat nemulțumirea și a condamnat anumite atitudini sau fapte negative din structura centrală PSD, ceea ce în opinia mea reprezintă un fapt laudabil, fapt pentru care în loc să-i mulțumească, conducerea partidului i-a retras funcțiile de partid, iată că acum aud voci care spun că din cauza atitudinii domnului primar vor fi penalizați și cetățenii orașului."

Dacă așa se va întâmpla, consider imorală și total lipsită de respect pentru cetățeni și pentru instituții politice PSD. Adică, dacă nu ești de acord cu relele pe care le fac, în loc să îți mulțumesc pentru că mă ajuți să mă corectez, nu numai că te penalizez pe tine care ai îndrăznit să-ți ridici glasul contra mea, dar îți penalizez și familia, rudele, cunoștințele, prietenii, pe oricine este apropiat de tine sau depinde de tine. Exact așa au procedat comuniștii cu părinții mei. Pentru faptul că eu am intrat

în Seminarul catolic din Iași în anul 1973, mamei mele, înainte de Crăciun i s-a oferit pentru o vară întreagă de muncă la CAP suma de 70 de lei, pentru ca apoi să se întrunească cei din conducerea CAP-ului într-o ședință fulger și să o găsească datorare cu 80 de lei. Iar tatălui meu, când a ajuns la vârsta pensionării, din calculul pensiei în carnetul de muncă i s-au tăiat 20 de ani de vechime. Așa știau comuniștii de odinioară să se răzbune, lovind nu numai în cel pe care ei îl considerau dușman, dar și în persoanele apropiate acestuia. Să fi moștenit PSD-ul de astăzi această tactică inumană, complet lipsită de demnitate și de respect pentru oameni a înaintașilor lor?

Repet: Cele spuse acum reprezintă doar o nedumerire a mea izvorâtă din anumite temeri pe care le-am auzit zilele acestea. Cine poate spune ceva mai mult și mai precis pe această temă?

WELCOME TO ADJUDENI!

Dacă veniți pe jos, neapărat trebuie să vă încălțați cu cizme zdravene, înalte și cu talpă groasă. Dacă veniți cu mașina, ar fi de preferat să fie una off road, cu tracțiune integrală și puternică, fără puncte slabe la sistemul de suspensie, frânare și direcție. Deci, veniți la Adjudeni! Acesta-i drumul de acces, dacă veniți dinspre Răchiteni. Dacă ajungeți întregi, teferi și cu mașina încă în stare de funcționare, vă invit să vă continuați drumul până în localitatea vecină, Tămășeni, să admirați, printre altele, sediul nou al primăriei. ...Eh, altă viață! Deși nu primăria este responsabilă de starea drumurilor județene, ci Consiliile Județene Neamț și Iași.

Cât despre amărății de cetățeni ai satelor Adjudeni, Răchiteni și cine mai trece pe drumul acesta, nu au decât să-și testeze propria rezistență fizică, a lor și a mașinilor lor. Este un exercițiu util în testarea rezistenței cetățenilor patriei față de partidele și guvernele, primăriile și prefecturile, justiția și cine își mai bate joc de acest popor, de după război și până în prezent.

Vă rog frumos pe toți care citiți sau vedeți această stare deplorabilă a drumului să trimiteți o sesizare la:

Consiliul Județean Iași, folosind formularul de pe site-ul instituției:

<http://www.icc.ro/contact>

Trimiteti o sesizare și la Consiliul Județean Neamț:
cons.judetean@cjneamt.ro
cjneamt@yahoo.com

Nu ajunge doar să luăm act de o stare de lucruri; trebuie să facem ceva concret pentru remedierea lor.

Vă mulțumesc din inimă!

PS: Eu am trimis câte o sesizare la ambele Consilii Județene.

Dacă am cunoaște puțin mai multă anatomie și medicină a minții și inimii omului, am putea vedea în adversarii noștri nu niște dușmani, ci niște oameni bolnavi care au mare nevoie de înțelegerea și solidaritatea noastră.

...Dacă am reuși să-i privim pe oameni cu ochii lui Dumnezeu, ce bine ar fi!

LIPSA DE COMUNICARE DIRECTĂ

În afară de momentele când postez pe pagina aceasta reflecțiile puse la dispoziția tuturor, prezența mea în spațiul virtual, în afară de a schimba câteva vorbe cu un foarte restrâns grup de persoane, este pentru a culege de pe varia pagini și site-uri informații care pot să-mi îmbogățească mintea și să mă facă mai eficient, mai pozitiv în relațiile concrete cu semenii. Acum, doream să spun altceva, concret, mai bine zis să pun o întrebare: Suntem noi conștineți de sentimentele care ne animă atunci când butonăm pe tastatură și trimitem în spațiul virtual tot felul de cuvinte?

Internetul, mai mult decât oricare alt mijloc de comunicare, ne ajută să ne exprimăm liberi, protejați de ecranul laptop-ului și de spațiul virtual care ne desparte de interlocutori. Și aproape că nu există nicio penalizare legală pentru cum și ce exprimăm aici, în acest spațiu. Libertatea de gândire și de exprimare reprezintă una dintre cele mai mari binefaceri ale democrației și este bine așa. Pericolul însă care ne paște pe toți în această exprimare liberă și lipsită de orice risc al penalizărilor

legale este acela de a ne manifesta aici latura mai puțin civilizată a ființei noastre; și așa cum oamenii aruncă tot felul de mizerii pe unde apucă, internetul devine și spațiul care se transformă într-un fel de cloacă sau groapă de gunoi în care fiecare își varsă propriile răutăți, frustrări, ajungându-se chiar până la dispreț și ură față de semenii, față de sisteme și ideologii, față de alții care gândesc diferit de noi.

Și ne mai paște un alt mare pericol în spatele ecranelor și în spațiul virtual. Fiindcă nu comunicăm direct, face to face, cu celălalt, ci doar îi citim cuvintele pe care le scrie, sau îi vedem o fotografie, există marele risc de a-l despuia de umanitatea pe care o are și de a-l transforma într-un obiect. Dacă nu-i auzim vocea, dacă nu-i privim expresia feței, ochii, dacă nu-i simțim căldura sau răceala pe care o emană ființa lui, pe acest interlocutor îl transformăm într-un obiect creat de imaginația noastră și de propriile noastre capacități, înclinații sau dorințe și ne vom comporta cu el ca și cu un obiect, așa cum se comportă copiii (mai ales fetele) cu păpușile lor.

Și de exemplu, dacă în gândirea noastră, o persoană gay trebuie pusă la zidul rușinii și legată de stîlpul infamiei, și aceasta din cauză că nu cunoaștem cu adevărat cine și cum este o astfel de persoană, la fel vom proceda și în spațiul internetului: Interlocutorilor noștri, necunoscându-i așa cum sunt ei în realitate, le vom diminua progresiv umanitatea lor până îi vom transforma în obiecte fără nicio valoare și care mai au doar un singur rol, acela de a fi ținte de poligon în care vom descărca gloanțele ignoranței, intoleranței sau urii noastre. Lipsa unui contact, a unei relații reale, fizice cu ceilalți ne conduce spre intoleranță, dispreț și ură față de ei, și aceasta o facem crezând că noi spunem adevărul despre ei și că acest lucru îl merită: intoleranța, disprețul sau chiar ura noastră. Mă gândesc aici la atitudinile multora dintre noi vis-a-vis de oamenii politici. Pe mulți îi disprețuim, sau chiar îi urăm pentru că îi considerăm corupți, răi și mincinoși, avari, setoși de putere, disprețuitori față de semenii lor și doar din cauza lor nouă ne merge rău. Dar câți dintre noi își dau seama că dacă ei sunt așa, aceasta nu reprezintă doar o vinovăție a lor, ci ei sunt rezultatul unui sistem corupt și pervers, mincinos și cum mai credem noi că este, sistem în care și noi suntem antrenați și la construirea căruia contribuim mai toți dintre noi, conștient sau inconștient. Cred că huiduielile pe care le

adresăm corupților din politică, administrație, justiție ar trebui să ni le adresăm și nouă, căci nu relaționăm corect în lumea în care suntem, lume din care și ei fac parte. Ei nu formează o altă lume, neagră, păcătoasă, demnă de dispreț, iar noi, marea masă a populației facem parte din lumea celor sfinți și fără prihană. Noi, împreună cu toți corupții formăm o unică lume. Și până când nu vom învăța să relaționăm corect, direct cu semenii noștri, inclusiv cu politicienii, vor exista mereu corupți împotriva cărora să ne ridicăm glasurile și să ne descărcăm ofurile și amarul. Lipsa de implicare și participare directă, conștientă, matură și responsabilă la viața publică este cauza pentru care există corupție și corupți și pentru care batem pasul pe loc de un sfert de veac și mai bine.

Și, chiar, dacă ar fi să ne întâlnim în direct cu un om politic, corupt, contra căruia am strigat până am răgușit, ce am discuta cu el, ce am ști să-i spunem în afară de huiduieli? Sau poate ne-am fi teamă și am dispărea din fața lui. Cunoaștem fișa postului vreunui om politic, sau din administrația publică? Știm toate mecanismele prin care au ajuns funcționarii publici în posturile pe care le dețin? Știm cum funcționează sistemul parlamentar, juridic, administrativ? Majoritatea dintre noi suntem lipsiți de o educație civică, așa cum, din păcate, majoritatea dintre ei, politicienii, sunt lipsiți de o bună pregătire politică. Dar ne dăm cu presupusul, sau ne creăm propriul portret al omului politic, așa cum ne creăm propriul portret al interlocutorilor din internet; în ambele cazuri cu rezultate dezastruoase pentru toți.

Deci, să relaționăm mai puțin cu semenii noștri prin internet și să încercăm, de exemplu, să-l invităm pe domnul primar Chirica la un prânz împreună cu noi, cetățenii orașului în care domnia sa este primul gospodar. Ce-ar fi să-l rugăm pe domnul primar ca odată pe săptămână, masa de prânz sau cina să o ia cu doi sau trei cetățeni ai orașului într-un local public, de exemplu la food court din Palas? Costul mesei îl împărțim fifty-fifty, sau dacă vrea dumnealui să plătească totul, îi spunem bogdaproste!

OMUL DE MÂINE

Mulți afirmă, și pe bună dreptate, că suntem încă într-o tranziție care nu se mai termină și nici luminița de la capătul tunelului nu se prea vede. Și se mai spune, și tot pe bună dreptate, că suntem în continuare măcinați de corupție. Din păcate, ambele constatări sunt adevărate. Eu nu sunt capabil să indic calea redresării economice a țării, nici măsurile juridice pentru eradicarea corupției.

Cred însă că pot să spun cum aș vrea să arate omul de mâine al societății noastre. Nu cred că el trebuie să se înconjoare de multe lucruri. Visez un om ca un nomad, ca un migrator care nu are decât strictul necesar pentru a nu suferi de frig sau de foame. Inima lui este plină cu chipurile tuturor oamenilor pe care-i vede, cu bucuriile și durerile tuturor. Minte lui este plină cu istoriile reale ale tuturor vecinilor și ale celor de departe. El nu este niciodată singur și la masa lui mereu mai este un loc liber. Pe omul de mâine al lumii mele nu-l interesează casele mari, cu sau fără balcoane, nici curțile împrejmuite cu garduri înalte și ferecate cu porți din fier, străjuite de lei, vegheate de vulturi și sisteme video de protecție. Omul de mâine a părăsit casele, vilele și palatele sale și acum este mereu pe drum în căutarea curcubeului, semnul împăcării lui Dumnezeu cu oamenii. Omul de mâine al lumii mele are o inimă ușoară și nu-și caută siguranța în lucrurile ce-l înconjoară, ci în iubirea de care este plină inima lui. O inimă care-l împinge mereu mai departe, mereu mai adânc în viața semenilor lui. Siguranța lui este în adâncul inimii sale, contopită cu inimile celorlalți; căci viața lui este o lungă și profundă istorie de iubire.

Omul de mâine al lumii pe care o visez este mereu în căutare de noi nestemate, de noi bucurii, de noi orizonturi. Și deși nu-i nimic nou sub soare, viața lui este mereu nouă, umplută cu aspirațiile și visurile lui care vor să cuprindă nemărginirea. El nu scormonește în gunoaie, ci are mersul zvelt al alergătorului și zborul spre înălțimi al vulturilor.

Omul de mâine este cel care navighează cu barca lui pe apele agitate ale lumii, încrezându-se doar în vântul care-i suflă în vele și-l poartă mereu mai departe. Omul de mâine este un curajos, un temerar, căci el a învățat bine că doar cu o barcă poți

traversa mări și oceane; doar cu o barcă poți ajunge pe țămurile unei alte lumi.

1 MARTIE: GÂNDURI DE PRIMĂVARĂ; GÂNDURI DE POST

După patru zile de ritm frenetic și muzică de samba, după patru zile de descătușare a bucuriei și dorinței de viață personificate mai ales în frumusețea atât de atrăgătoare și apetisantă a femeii, purtătoare a vieții de care toți ne bucurăm, iar că a sosit și ceasul ca pe plaja Copacabana, Carnavalul de la Rio să-și închidă porțile. Adio, carne! Adio, Carnaval! Adio, carne? (Va scădea vânzarea de carne în supermarket-uri?) Adio, femei frumoase?! (Nu-și vor mai întoarce bărbații capul după alte femei?)

Până să ne dădăm la ce renunțăm, iată că a venit și ziua de astăzi, 1 martie. Astăzi ne cucerește privirea și inima delicatul, fragedul, albul, inocentul ghiocel. El este simbolul primăverii, al revenirii la căldură și lumină a vieții de sub întunericul, frigul și gheața iernii. Astăzi, la romani începea anul civil. Japonezii sunt mai interesați și celebrează începutul anului atunci când înfloresc cireșii. Și ce feerie de culori vezi atunci în Țara Soarelui Răsare și cât sake se bea!

Astăzi, ghiocelul, această floricea atât de plăpândă, trezește în noi tandrețea, gingășia, sensibilitatea, umanitatea noastră și ne face mai buni cu noi înșine și mai atenți, mai delicți, mai sensibili cu semenii noștri!

Frații ortodocși și greco-catolici au mâncat și s-au distrat bine duminică, iar de luni au intrat în Post. Catolicii au mai întârziat câteva zile și ieri au avut marțea grasă. Adică au mâncat și au băut zdravăn (cine a putut și a avut chef); poate s-au uitat și la televizor ca să se delecteze măcar vizual cu Carnavalul de la Rio; dar începând de astăzi, și-au pus cenușă pe cap și au început și ei postul. Măcar de-ar fi așa!

Am început un nou Post, a venit o nouă primăvară. Vor veni acestea peste vechile dureri? Să privim azi puritatea și gingășia ghiocelului! El ne îndeamnă să ne întoarcem la timpul când vedeam lumea cu inocență, cu gingăsie și delicatețe. Între timp, poate am devenit scorțoși, poate ne-au crescut țepi sau coarne; poate că în gândurile și în privirea noastră au pătruns

umbrele răului, ale durtății, ale mândriei, ale disprețului de semenii, ale uitării lui Dumnezeu. Astăzi să luăm un ghiocel în mână, să-l privim îndelung, cu atenție, să-i mângâiem cu delicatețe petalele albe și fragede, așa cum o mamă își mângâie pruncul, așa cum iubiții își mângâie unul altul chipul plăcut. Poate vom redescoperi copilul din noi și inocența de odinioară. Poate va reveni din nou primăvara în gândurile și inimile noastre. Poate vom redeveni din nou oameni.

Astăzi, catolicii își presară cenușă pe cap în semn de pocăință și de recunoaștere a faptului că, vrând-nevrând, ne vom întoarce cu toții în țărâna pământului. Nu știu dacă place la mulți acest rit și dacă îl iau în serios. Moartea este cea care aduce egalitatea între toți oamenii, indiferent cât de mari s-au crezut ei în timpul vieții. Moartea este cel mai mare act de dreptate pe care Dumnezeu îl face creaturilor sale. Poate că ar trebui să înțelegem odată pentru totdeauna lecția aceasta fundamentală: Toți suntem egali sub soare; absolut toți. Iar deasupra noastră nu este decât Cel care ne-a dat viața și care ne-o va lua înapoi când va crede El de cuviință. Învăță odată, omule, că pământ ești și în pământ te vei întoarce!

În timpul Postului suntem îndemnați la fapte bune. ”După roadele lor îi veți cunoaște” spune Cristos. Care sunt roadele noastre? Pământul otrăvit, apele întinate și pline de mizerii, aerul plin cu smog, copacii și pădurile tăiate, devastate, alimentele pline de e-uri, conservanți și chimicale, hainele din petrol? Ce lăsăm bun și sănătos urmașilor noștri? Cu ce ne mândrim noi acum și ce moștenire lăsăm celor care vor veni după noi? Ce planetă vor moșteni generațiile viitoare? Sau le vom constrânge, eventual, să emigreze spre alte planete, așa cum au fost constrânse milioane de români să emigreze spre alte țări, departe de bunii și străbunii lor?

Care sunt faptele bune pe care le facem acum, pe care ni le-am planificat pentru tot timpul cât vom face umbră acestui pământ? Concret, ce avem de gând să lăsăm după noi? În timpul Postului suntem îndemnați la rugăciune. Rugăciunea este pentru un creștin ceea ce este apa pentru pești și aerul pentru păsări în zborul lor. Rugăciunea inimii, sinceră, tăcută, meditativă, este ambientul vital în care omul rămâne viu în fața lui Dumnezeu. Fără rugăciune, creștinul se asfixiază și moare. Așa cum fără reînnoirea zilnică a iubirii dintre soți, căsătoria

acestora devine o simplă formalitate, uneori insuportabilă și inevitabil vine divorțul. La fel este și pentru un creștin, rugăciunea îl menține în comuniune de viață cu Dumnezeuul său. Doar că această rugăciune nu trebuie făcută cu surle și trâmbițe, ci cu multă modestie, în intimitatea inimii; căci așa preferă Dumnezeu, lemnul unei bisericiuțe modeste și retrase și spațiile mici.

O primăvară frumoasă și un post binecuvântat tuturor!

IPOCRIZIE CU FLORI

Scena nr. 1:

Alaltăieri stăteam la rând și eu, alături de mulți alții, ca să cumpărăm flori; se înțelege pentru ce: pentru a fi oferite persoanelor dragi cu ocazia venirii primăverii. În fața mea era un domn bine, îmbrăcat cu haine de firmă și ținând în mână o geantă mare din piele maro. Îmi zic că trebuie să fie un intelectual sau vreun șef de birou. La ghereta de pe trotuar, ticsită cu flori și mărtișoare, vinde o doamnă pe care din vedere o știu de mult timp. Este brunetă, plinuță, senină la față, și când nu-i ocupată cu clienții, citește dintr-o Biblie care are formatul de buzunar specific bibliilor publicate de neoprotestanți. Ajunge la rând domnul bine îmbrăcat și cere un buchet de flori; ba nu, două; nu, rectifică el, trei buchete, vă rog, amintindu-și probabil că sunt mai multe persoane cărora vrea să le înmâneze câte un buchet frumos cu flori. Doamna îl roagă să-și aleagă buchetele preferate din mulțimea celor întinse pe jos sau pe rafturi. Domnul, vădit deranjat de rugămintea doamnei de a-și alege singur florile, își ridică privirea supărată spre ea și cu un glas aproape mânios, îi spune: Dacă vă cumpăr trei buchete, ar trebui să fiți mai amabilă și să mă ajutați în alegerea buchetelor de flori; nu să stați așa cu brațele încrucișate și să vă uitați la mine. Vă plătesc pentru aceasta; și pentru că vă cumpăr trei buchete, ar trebui să-mi faceți și reducere. Doamna rămâne neclintită și cu același zâmbet imperturbabil, îi răspunde: Bine, vă ajut. Spuneți-mi ce preferințe aveți. La care domnul îi replică: Ce vă interesează de preferințele mele? Sunteți aici ca să vindeți flori și să serviți clienții, nu să vă interesați de preferințele lor. Ia fiți mai atentă la ce vorbiți! Scuzați-mă, domnule, îi răspunde femeia pe același ton și cu același zâmbet. Nu am intenționat nicidecum să vă supăr. Ei,

lăsați acum, nu încercați să o mai dregeți, replică domnul bine îmbrăcat și cu o geantă mare din piele maro. Între timp își luase (aproape că smulsese) trei buchete de flori din mulțimea celor întinse pe trotuar și arătându-le vânzătoarei, o întreabă pe un ton aproape autoritar: Cât costă? Și ar fi bine să-mi faceți reducere, pentru că vă cumpăr trei buchete. Domnule, la buchete, nu facem reducere, răspunse vânzătoarea pe același ton calm și amabil. A, nu faceți; sunteți niște zgârcite, vă știu eu. Așa sunteți voi, astea! Doamna se simte cumva ofensată, și cu un glas totuși potolît, îl întreabă pe domnul bine îmbrăcat: Astea, care, domnule? Astea ca voi, replică el. Ca noi, adică, cum?, continuă doamna. Așa ca dumneavoastră. Uitați-vă în oglindă, dacă nu știți cum arătați. Astea ca voi care ne-ați făcut nume rău peste tot. Doamna se schimbă la față. O privesc pe furiș și citesc pe chipul ei umilintă, durere, un fel de furie, dar nu zice nimic; nu scoate un cuvânt. Însă din colțul ochiului observ cum i se strecoară o lacrimă aproape invizibilă. Ia banii pentru flori din mâna domnului și-i urează o primăvară frumoasă. Acesta nu mai zice un cuvânt și pleacă, cu trei buchete de flori într-o mână și cu geanta mare din piele vopsită maro în cealaltă mână.

Scena nr. 2:

Urmez eu la rând, și fiindcă mă plictisise sau, mai mult, mă deranjase discuția dinainte, îmi cumpăr repede câteva mărtişoare pe care le ochisem deja dinainte pe tarabă. Îi plătesc doamnei, urându-i o primăvară frumoasă și plec și eu mai departe în drumul meu. Ajung în holul instituției din apropiere, unde lucrează persoana căreia intenționez să-i ofer un mărtişor. Pe cine întâlnesc în hol? Pe domnul cu cele trei buchete cu flori, întreținându-se voios, chiar zgomotos cu o doamnă căreia îi înmânase unul dintre cele trei buchete, iar acum amândoi erau plini de veselie și voie bună. Doamna, la fel de bine îmbrăcată ca și domnul, acum foarte galant și gentilom, nu mai contenea să-i mulțumească pentru frumoasa surpriză, iar domnul nu mai contenea să o felicite cu un glas vesel. Când ajung în dreptul lor, ei se despart, iar domnul, galant și gentilom, se pleacă adânc în fața doamnei și-i pupă mâna cu gesturi și mișcări teatrale. Văzând acestea, mi-a venit să răd, dar în același timp mi-a venit în gât un gust amar, amar de tot, reamintindu-mi atitudinea dumnealui cu câteva minute mai înainte față de o altă femeie, care pentru el făcea parte din altă clasă socială, din altă categorie umană, cu

siguranță mult inferioară standardelor pe care le avea în minte.
Concluzie:

Am plecat mai departe mâhnit, iar în minte mi-au revenit negrii și negresele de pe plantațiile albilor, sclavi care cultivau flori pe care domnii albi și galanți să le ofere doamnelor, domnițelor sau amantelor lor. Mi-au revenit în minte acele mulțimi nenumărate de sclavi, de femei bătute cu biciul, violate, ucise de către domnii galanți și îmbrăcați în cămăși albe, scrobite, țesute din bumbacul lucrat de mâinile sclavilor și sclavelor de pe plantațiile lor. Mi-au venit în minte multe...multe din nedreptățile, din nelegiuirile oamenilor. De ce oare se schimbă doar timpurile, dar nu și oamenii? De ce poate exista atâta ipocrizie în mintea și comportamentul oamenilor chiar și atunci când oferă un buchet cu flori?

EVENIENT! ESTE COOL!

Trăim într-o lume democratică în care suntem liberi să gândim, să spunem și să facem de multe ori cum ne taie capul. Doar că uneori felul acesta de a proceda ne poate da bătaie de cap. Așa mi s-a întâmplat și mie, care în loc să-mi văd de drum, nu am putut să nu mă opresc în fața acestui panou publicitar de la intrarea în comuna natală Tămășeni. Am citit și recitit ce scrie pe el, m-am scărpinat în cap, mi-am frământat mintea, am căutat în DEX, dar degeaba. Nu am aflat răspunsul la întrebarea: Ce caută aici, pe acest panou, cuvântul Evenient. Păcat că nu mai trăiește Shakespeare; poate că el ar fi știut să-mi răspundă. Sau să învie Cicero; mai știi, poate că știe el.

Oricum, ceea ce am reușit eu să deduc este că de acum înainte, nu numai în comuna mea natală, dar în orice localitate, nunțile, cumetriile și majoratele nu vor mai fi doar evenimente, ci vor fi "eveniente", ceea ce este cu totul altceva; evenientul este ceva nu doar mișto, este beton, este super-tare și este cool! Shakespeare dragă, sătenii mei de astăzi te-au depășit. Ai crezut tu că ești tare, nemuritor și unic; se pare că te-ai înșelat. Și așa avea o sugestie celor care au conceput acest panou publicitar: Dacă tot au menționat faptul că pentru evenient, la prețul de 50 lei, printre altele, asigură aperitiv, 2 fripturi, 2 garnituri, 2 salate, 2 cafele și 2 chifle, nu ar fi fost mai bine să

adauge că asigură și 2 scobitori? Asta așa, ca să fim civilizați și să nu umblăm cu resturi de mâncare între dinți?! Aș mai fi zăbovit în fața acestui panou publicitar, dar nu am mai putut suporta mirosul foarte urât care se ridica din firicelul de apă murdăra ce curge agale prin șanțul din apropiere.

Scumpa mea comună natală, cu multe case mândre (prea mândre?); de ce oare, dacă vreau să intru în tine dinspre Răchiteni trebuie să-mi procur o mașină off road, iar dacă intru prin Tămășeni, trebuie să-mi frec mintea în fața acestui interesant panou publicitar?

A-l întâlni cu adevărat pe cel de lângă tine înseamnă a-l simți cel puțin la fel de bun cum te consideri tu însuși; pentru că și în tine și în el strălucește chipul aceluiași Dumnezeu.

Încrederea pe care o acorzi celuiilalt devine poteca pe care acesta pășește către tine.

Seninătatea și lumina din ochii tăi devin fereastra prin care celălalt poate vedea gândurile inimii tale.

8 MARTIE: ZIUA FEMEII

Astăzi, 8 martie, este sărbătorită Ziua internațională a femeii, zi adoptată de ONU în anul 1977, atât pentru a scoate în evidență realizările acesteia în domeniul nu doar familial, dar și public, social, economic, cât și pentru a combate discriminările și violențele pe care femeia încă le mai suportă.

Cred că astăzi pe toți ne însoțesc un gând bun și o urare de bine pentru cele care ne-au adus pe lume și cărora le datorăm atât de mult.

La mulți și fericiți ani, iubite mame, surori, soții, iubite, prietene, colege! La mulți ani și călugărițelor din lumea ortodoxă și catolică! Să le urăm la mulți ani și nenumăratelor femei singure, divorțate, trădate, celor care-și cresc singure copiii, ca și celor care nu au copii. Să fiți sănătoase, iubite și prețuite pentru ceea ce sunteți voi, pentru ceea ce Dumnezeu v-a destinat să fiți în această lume care cu siguranță nu ar fi, dacă voi nu ați fi! Astăzi mă frământa o idee, mai bine zis o întrebare:

Cum ar fi această lume, dacă nu ar mai fi dominată de bărbați, ci de femei?

Varianta unei lumi în care spațiul public, economic, politic, chiar și religios este acaparat de către bărbați o cunoaștem cu toții. O lume dominată de setea de putere, de bani și de bunuri materiale cât mai multe. O lume în care a existat sclavia, o lume plină de războaie, cu legi nedrepte, cu ideologii totalitare, o lume în care se urăște și se omoară chiar și în numele lui Dumnezeu. Femeile, care atât de greu și-au croit drum în spațiul public, în lumea islamică încă sunt acoperite de văl și ținute în casă. Este bine, măcar retoric, să ne întrebăm dacă lumea aceasta, care este așa cum este, ar fi mai bună dacă ar fi condusă de femei? Vor reuși ele să-i corecteze pe bărbați acolo unde greșesc și împreună cu ei să construiască o lume mai bună? Nu știu. Nu sunt sigur nici dacă fac bine, punându-mi astfel de întrebări. Mă gândesc la faptul că atunci când bărbatul vine acasă beat de la crăsmă, iar femeia își arată nemulțumirea față de starea în care arată, acesta, în loc să-i fie rușine și să-și ceară scuze pentru halul în care a ajuns, de multe ori o înjură și o lovește, chiar și în prezența copiilor. La fel se va întâmpla și în spațiul public, atunci când femeia va reproșa bărbatului greșelile și devierile lui? Este posibil ca așa să se întâmple, căci cine pune mâna pe putere, cine se simte mai puternic, nu prea acceptă să fie contrazis și corectat. Ați cunoscut vreun partid sau regim politic și ideologic care să-și recunoască singur greșelile și să se corecteze? A existat vreo dictatură sau vreun dictator care să aibă remușcări de conștiință și să renunțe de bună voie la relele pe care le-a comis? Comuniștii și securiștii din România și-au recunoscut vinovățiile, și-au pus cenușa pe cap, s-au spovedit și s-au întors la Dumnezeu? Și-au cerut iertare de la cei pe care i-au lovit în toate felurile? Au mers să pună măcar o floare pe mormântul celor pe care i-au ucis? Nu știu, ba chiar mă îndoiesc că femeile vor fi capabile să domolească setea de putere a bărbaților. Sau, dacă ele ar pune mâna pe putere, chiar vor fi mai bune decât bărbații? Poate această lume să fie mai bună decât este acum? Este bine măcar să visăm la varianta unei lumi condusă de femei? Este bine ca astăzi, de 8 martie, Ziua Femeii, să le urăm acestora să ia cârma lumii și să o îndrepte pe un drum mai apropiat de cel fixat ei de Creator?

Cred că nu așa trebuie pusă problema și nu-i bine să ne gândim la vreo revanșă a femeii asupra bărbatului. Ceea ce este sigur și-i lăsat de Dumnezeu, Creatorul a toate, este egalitatea ei cu bărbatul, egalitate care de la teorie trebuie să devină faptă. Cred că lumea aceasta va deveni mai bună, mai dreaptă, atunci când va fi condusă în măsură egală de bărbați și de femei. Însuși Fiul lui Dumnezeu a venit în lume, născut dintr-o femeie, Fecioara Maria. Femeia este mai aproape de Dumnezeu; ba mai mult, cu fiecare copil pe care-l ține la pieptul ei, Dumnezeu se naște din nou în lumea noastră, așa cum s-a născut odinioară în grota din Betleem. Bărbatul este mai înclinat să vorbească despre Dumnezeu (mă gândesc la predicile preoților). Femeia mamă, prin ceea ce este ea, ne face să simțim căldura prezenței lui Dumnezeu în mijlocul nostru. În fața femeii ar trebui să ne plecăm cu un respect sacru, căci prin ea nu doar noi am venit pe lume; prin ea, însuși Dumnezeu se naște pe acest pământ.

CREAREA FEMEII

Din Biblie aflăm că femeia reprezintă cireșa de pe tortul întregii creații. Căci la începutul începutului, Dumnezeu a creat cerul și pământul și toate cele ce există în ele. L-a creat apoi și pe bărbat după chipul și asemănarea sa și l-a pus administratorul a tot ceea ce El a creat. A privit Dumnezeu la tot ceea ce făcuse și a fost mulțumit de lucrarea mâinilor sale. S-a uitat apoi cu multă atenție la bărbat, la Adam, pe care l-a pus în mijlocul paradisului, și a văzut Dumnezeu că Adam era trist, căci se simțea singur. Și-a dat seama atunci Domnul Dumnezeu că totuși, lucrarea mâinilor sale nu era perfectă, că mai lipsea ceva. Din acest motiv Dumnezeu a creat femeia, ca să-i fie însoțitoare de viață lui Adam, pentru ca acesta să nu se mai simtă singur, pentru ca să nu mai fie trist. Și abia după ce a făcut-o pe Eva, abia atunci și-a dat seama Domnul Dumnezeu că a încheiat lucrarea mâinilor sale. Am povestit această frumoasă istorisire unei femei, care m-a ascultat cu multă atenție. Părea aproape fascinată de tot ce auzea, de fiecare cuvânt. După ce am terminat de povestit, a căzut pe gânduri și un timp nu a a scos un cuvânt. Și-a revenit apoi din meditația ei, m-a privit îngândurată și a spus aceste cuvinte: Frumoasă această istorisire a creării lumii și a femeii, cireșa de pe tortul creației. Dar, doar mi se pare mie, sau din momentul în

care Dumnezeu a creat femeia și până în prezent, nici El în ceruri nu mai are liniște și nici oamenii pe pământ?

Învingător devine acela care transformă înfrângerea într-un nou început.

PROSTIA

Printre altele, omul are înnăscute în ființa lui instinctul de conservare, setea de putere, ca și dorința de afirmare. Toate sunt bune, dacă sunt cultivate cu inteligență, cu altruism și modestie. Dar ce te faci când într-un om, acestea sunt alimentate de prostie, adică unită cu aroganță și răutate? Nu mă refer aici la persoanele mai puțin pregătite intelectual, și, de fapt, noi toți avem limitele noastre. Mă refer la acea categorie de persoane care pe lângă ignoranța care, cum am spus, în măsuri diferite o avem cu toții, sunt și mândre, arogante, se cred pe drumul cel bun și-i disprețuiesc pe aceia care doresc să le ajute să iasă din ignoranță și lipsa de înțelepciune în care se scaldă.

Există vreun învățat și înțelept al lumii care să fi găsit un leac de vindecare a prostiei arogante și răutăcioase? Eu nu cunosc niciunul.

În lumea aceasta, toate se pot clătina și cădea; chiar pot dispărea pentru totdeauna: Epoci istorice, imperii, regate și ideologii totalitare. Cred că este posibil să dispară și sărăcia; se poate găsi leac de vindecare și pentru cancer. Dar de când e lumea lume, nimeni nu a găsit un leac de vindecare a prostiei. Aceasta este veșnică și fără margini; prostia este rivala lui Dumnezeu.

Și este inutil să încerci să-l lămurești pe un om de greșeala și atitudinea lui răutăcioasă și disprețuitoare. El vă rămâne mereu impasibil în prostia și răutatea lui, iar pe cel care vrea să-i arate unde greșește, care vrea să-l ajute să se corijeze, el îl va privi de sus, sigur pe sine, liniștit și conștient de dreptatea și victoria lui. Poți să aduci toate buldozerele din lume și să încerci să îl miști măcar cu un milimetru de pe poziția pe care stă. Nu vei reuși. Dacă există vreun faliment al omului de care nu va scăpa niciodată, este falimentul luptei cu prostia din unii oameni. S-au întâmplat multe miracole în lume. Dumnezeu și-a manifestat

puterea în multe feluri, iar toată creația aceasta îi arată măreția și puterea. Însă, eu nu am cunoscut nicio minune, nu am auzit de niciun miracol în care să fi fost vindecat un om de prostia din mintea lui. Și pot spune că am citit multe despre minuni. Am auzit vorbindu-se de icoane făcătoare de minuni etc. Cunoaște cineva vreun caz de vindecare a prostiei? I-aș fi recunoscător dacă m-ar informa și pe mine.

Să nu-i disprețuim pe cei proști, căci și ei, ca și toți ceilalți oameni, sunt fiii aceluiași Dumnezeu. Poate ne întrebăm care este rostul lor în lume? Sigur au un rost, și încă unul destul de mare și important: Confruntarea cu prostia omenească îl face pe om mai inteligent, mai bun și îl menține activ și creativ în combaterea răului și a răutății din lume. Paradoxal, prostia reprezintă un rău necesar pentru progresul omenirii.

SOUVLAKI ÎN TIMPUL POSTULUI?

Astăzi, la un mic restaurant cu meniuri grecești am mâncat souvlaki cu carne de pui, porc și berbecuț (era delicios: cu sosuri în stil spartan). În religia mea, catolică, nu-i interzis să mănânci carne, în afară de zilele de vineri. În religia ortodoxă, lucrurile stau cu totul altfel. La protestanți și neoprotestanți, situația este și ea, alta. De posturile la evrei și musulmani, nu vorbim, căci ei nu sunt creștini.

Isus Cristos, fondatorul religiei tuturor creștinilor, nu spune nicăieri că a mânca brânză, lapte, ouă sau carne înseamnă a face un păcat. Și totuși, foarte mulți creștini consideră consumul acestor alimente în timpul posturilor un păcat.

Cine știe cum stau lucrurile cu adevărat? Cine știe ce înseamnă a face un păcat (și cine stabilește lista păcatelor) și care-i postul plăcut lui Dumnezeu?

Atunci când privești pe cineva, încearcă să-l privești cu ochii lui Dumnezeu. Atunci când strângi mâna cuiva, încearcă să o strângi cu mâna Celui răstignit din iubire pentru tine. Atunci când te gândești la cineva, întreabă-te ce gândește Dumnezeu despre acea persoană. Încearcă să fii un "mic dumnezeu" în această lume: Urmează-ți chemarea și destinul.

AM AVUT UN VIS

Era o vreme când iubirea era oarbă și lumea numai cântec;
iar melodia era emoționantă.

Era o vreme; apoi toate au mers anapoda.

Am avut un vis cândva, demult,

Când speranțele erau mari iar viața merita trăită.

Am visat că dragostea nu va muri niciodată;

Am visat că Dumnezeu va fi îndurător.

Pe atunci eram tânără și netemătoare

Iar visele se nășteau, erau folosite și irosite.

Nu era niciun preț de plătit,

Niciun cântec necântat, niciun vin negustat.

Dar au venit apoi tigrii și șacalii, în noapte, cu vocile lor blânde,
dar erau ca un tunet.

În timp ce-ți sfășie speranțele

Și-ți transformă visele-n rușine.

A dormit o vară lângă mine;

Mi-a umplut zilele c-o nesfârșită încântare.

Mi-a luat copilăria-n ritmul său.

Dar a plecat când toamna a sosit.

Și încă mai visez că va veni la mine

Și anii ni-i vom trăi-mpreună.

Însă sunt vise care nu se pot îndeplini

Și furtuni care nu pot fi înfruntate.

Am visat că viața mea va fi

Complet diferită de cea în care trăiesc acum.

Totul e-atât de diferit față de cum părea!

Acum, viața a ucis visul pe care l-am visat.

Dar continui să mă zbat, ca apa cu malul,

Între viață și vis.

PS: Aceste cuvinte reprezintă în bună parte cântecul lui Fantine de la începutul romanului Mizerabilii al lui V. Hugo. Ce bine ar fi ca uneori chiar și scriitorii nemuritori să devină muritori! Durerea pe care o exprimă Fantine nu ar mai fi de actualitate.

SCRISOAREA DE DRAGOSTE

Mă uitam zilele trecute pe textul cv-ul meu și pe fișa de autoevaluare, documente obligatorii în universitate și, la prima vedere m-a cuprins un sentiment de satisfacție. Am constatat faptul că am scris mult-puțin (depinde de fiecare cum crede de cuviință) despre istoria bisericii catolice universale și locale, despre dialogul dintre cultură și religie, despre relațiile stat-biserică, despre pelerinaje și locurile pe unde am călătorit și despre multe probleme ce-l frământă pe om.

Instantaneu însă, mi-a venit în minte cu totul altceva, și anume faptul că nu am scris nicio scrisoare de dragoste și nu am primit niciuna (a se înțelege dragostea sub multiplele ei forme). Cine se mai așează acum cu mîgălă și plăcere la o masă, cine mai ia stiloul sau tocul în mână și cu o caligrafie care înseamnă dragoste pentru ce scrii și mai ales pentru cine scrii, să scrie o scrisoare de dragoste persoanei iubite? Este plin Facebook-ul acesta cu milioane și milioane de mesaje de tot felul și de like-uri, în spatele cărora însă am senzația că se află tot atâtea inimi goale și singure și care ar vrea să strângă la piept... o mică scrisoare de dragoste.

Am scris mult și mult mai am în plan să scriu. Dar nu este nicio persoană căreia să-i fi scris o scrisoare de dragoste; și nu este nicio persoană care să-mi fi scris o asemenea scrisoare. Am scris multe raportări și dări de seamă a activității mele, dar nu știu dacă a fost măcar o persoană care să fie interesată nu de conținutul celor scrise, ci de persoana care le-a scris. Am recitat din nou cv-ul meu și fișa de autoevaluare și am trăit un sentiment de singurătate. În locul cv-ului de 15 pagini, cred că aș fi fost mai fericit dacă aș fi avut sub ochi o mică scrisoare de dragoste, măcar de un sfert de pagină. Mă uit în biroul meu; este plin cu cărți. Sunt înconjurat de ele mereu; sunt prietenele mele dragi de fiecare zi. În fața lor, am acum sentimentul regelui Richard al III-lea pe câmpul de luptă de la Bosworth: "Dau regatul meu pentru un cal". Dau toate cărțile mele, inclusiv cv-ul, pentru o mică scrisoare de dragoste.

PS: Dragostea are multiple fațete și nu este doar cea dintre un bărbat și o femeie, dar totdeauna implică un raport personal, intim și profund dintre două persoane. Așadar, aș dori ca cine

citește această postare, să înțeleagă dragostea sub multiplele ei aspecte și forme de manifestare.

CE ESTE OMUL? CE ESTE INTERNETUL?

„Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?”

L-ai făcut cu puțin mai prejos decât Dumnezeu și l-ai încununat cu slavă și cu cinste” (Psalmul 8, 4-5).

Omul este un animal rațional (Aristotel).

Când își folosește rațiunea, ignorând ce spune Biblia despre el, omul rămâne doar un animal condus de instinctul de pradă, iar pradă poate deveni orice semen al său și orice lucru de pe acest pământ, ba chiar și din cosmos.

Ce este internetul? Un spațiu virtual de comunicare și informare între oameni. Pentru unii, însă, internetul este o vărsătoare unde vin și aruncă cu lături, gunoaie și mizerii, un loc unde își varsă refulările și frustrările pe care le au. Sau, ca și animalele, unii oameni intră aici ca să-și caute și să-și vâneze prada, folosind tehnici mult mai rafinate decât ale animalelor, căci pentru aceasta se folosesc de rațiune.

PS: Apropo de postarea de ieri: Poate și aceste rânduri, ca și toate celelalte, pot fi considerate un fel de scrisoare de dragoste.

Nu știu dacă sunt aproape sau departe de așteptările oamenilor; încerc să le fiu aproape. Știu însă ceea ce doresc: Nu-i doresc pe ceilalți nici aproape, nici departe de mine, nici pentru, nici contra mea; îi doresc întâi de toate să fie oameni.

UNDE-I DUMNEZEU?

Sunt lucruri pe care îmi este greu să le înțeleg: Oare a existat cu adevărat Dumnezeu în viața acelor popoare care se numeau creștine și care secole de-a rândul au ținut în sclavie populații de pe continente întregi, exterminându-i pe bășinașii cucerțiți, vânzându-i pe negri ca pe vite la piață, exploatându-le munca, biciuindu-i, punându-i în cătușe și lanțuri, violându-le

femeile, neacordându-le decât dreptul de a munci până la epuizare?

Oare a existat cu adevărat Dumnezeu într-o Europă care s-a numit pe sine creștinătate și care a avut mai multe războaie decât celelalte populații ale globului, care nu erau creștine? Oare a existat Dumnezeu într-o creștinătate care în loc să rămână unită, s-a tot împărțit în diferite confesiuni și continuă și astăzi să rămână divizată, ignorând rugăciunea testamentară a lui Isus Cristos ca toți să fie una?

Oare a existat Dumnezeu în viața acelor multe popoare care i-au ridicat în slăvi pe dictatorii lor, pe criminali, pe hoți și mincinoși?

Oare există Dumnezeu în toate aceste țări care-L scot din legile și orânduirile lor, care vor să construiască o societate și o lume fără El, sau chiar contra Lui? Se mai pot numi acestea popoare creștine?

Oare există Dumnezeu în tot tam-tam-ul și toată vorbăria noastră, în toată fățarnicia și duplicitatea noastră? Oare există Dumnezeu care nu a avut unde să-și plece capul într-o lume care nu se mai satură de bani și averi? Oare există Dumnezeul cel bun și iertător, cel care a spălat picioarele apostolilor în sufletul atâtor așa-ziși creștini care îți întorc spatele atunci când îi superi cu ceva, atunci când le spui ceea ce nu le convine?

Oare există Dumnezeu într-o lume ipocrită care face și din religie o afacere, iar atunci când afacerea nu mai este profitabilă, uită și de Dumnezeu pe care mai înainte îl trâmbița în biserici și pe toate drumurile?

Unde este Dumnezeu? Învățătura Bisericii ne spune că El este în cer, pe pământ și în tot locul. Așa este, doar că mai trebuie să fie acolo unde vrea El mai mult să fie, adică în conștiința noastră curată și dreaptă și în inima noastră plină de iubire. În noi El și-a zidit templul măririi sale.

Dacă privim cu atenție în noi înșine, îl găsim pe Dumnezeu? Iar cei care ne văd, îl văd pe Dumnezeu în cuvintele, dar mai ales în faptele noastre? Aceasta-i întrebarea pe care mi-o pun în fiecare zi și nu aș spune că sunt totdeauna mulțumit de răspunsul pe care-l dau.

SINGURĂTATEA ESTE ANTICAMERA MORȚII

Avem zona noastră strict personală, intimă în care nu intră nimeni, poate nici persoanele cărora le-am jurat că vom împărtăși cu ele întreaga viață. Avem micile sau marile noastre secrete pe care nu le împărtășim cu nimeni; din motive de siguranță, zicem noi.

În general, zona singurătății noastre înseamnă întuneric, compromis și duplicitate, frici și nesiguranțe, minciună, sau un simplu refuz de a te confrunta cu oamenii și cu realitățile din jur. De fapt, zona singurătății noastre înseamnă lipsă de perspectivă, lipsă de viitor, adică anticamera morții.

Cu cât vom sta mai mult timp închiși în singurătatea noastră, în secretele noastre, cu atât viața noastră va fi mai săracă, mai lipsită de culoare, de sens și de perspectivă.

De ce nu ieșim la lumină cu toată ființa noastră? Ne este rușine? Ne este frică? Suntem neîncredători în ceilalți? Toate sunt posibile și pentru toate găsim justificări și scuze.

Oare există vreun muritor care să fi fost transparent cu toată ființa sa, în toată viața lui? Înclin să cred că nu a existat niciunul.

Când suntem singuri cu noi înșine poate ar fi bine să ne întrebăm ce nu știu alții despre noi, și dacă nu știu, de ce nu știu? De fapt, ce ascundem în privacy-ul vieții noastre? Bani necuveniți și averi necinstite, planuri meschine, trădări și lașitate, compromisuri, comoditate și egoism?

Închiderea în singurătate reprezintă anticamera morții noastre, iar a rămâne închiși în noi înșine înseamnă a ne cânta singuri prohodul de înmormântare.

CINE-I ÎNVINGĂTORUL?

Pentru mine, învingător nu este acela care, implătoșat și țănoș îmi prezintă trofeul luptei sale: un diavol înfipt în ascuțișul sabiei. Pentru mine, învingător este acela care cu multă gingășie ține un copil în brațe și împreună privesc vrăjiți minunățiile acestei lumi.

Dacă lumea aceasta este creația lui Dumnezeu, atunci cu siguranță este cea mai bună dintre toate lumile posibile. Iar noi avem nobila misiune de a trăi acest adevăr.

GÂNDURI DE POST

Adineaori mă frământa gândul că la începutul Postului Mare mama mea spăla toate vasele cu cenușă și ”adio, carne” pe toată durata postului. Aaaa, nu! ”Adio, carne” era doar pentru ea, nu și pentru mine, deși încerca să îmi explice de ce ar trebui să-i urmez exemplul. Nu prea a reușit, dar ceea ce a reușit cu siguranță a fost să-mi transmită un anume sentiment de vinovăție pentru lipsurile mele de renunțare la consumul de carne, deși de un număr de ani încoace am înclinații lacto-vegetariene. Nu știu câți dintre noi ne-am hotărât să ne abținem de la consumul mâncărilor din carne sau de origine animală și câți am reușit să ne menținem această hotărâre. Dar, de fapt, ce este Postul?

O renunțare culinară? Oare chiar trebuie să-mi arăt încă odată că și anul acesta nu voi reuși să-l respect întru totul? Să mai adaug încă o frustrare la cele existente deja? Și la ce trebuie să mai renunț în timpul postului: La petrecerile zgomotoase? La discotecă pot să merg? În weekend pot să organizez un party, o petrecere? Dar la nunți, aniversări cu muzică și dans, tăieri de moț etc, am voie?

Poate că în mod mai mult înconștient, pentru unii postul înseamnă o probă prin care își demonstrează lor înșiși cât de bravi sunt.

Sau poate pentru alții, postul reprezintă un campionat de slăbit, o alternativă cu fundal religios la toate dietele de care este plină mass-media.

Eu văd postul mai mult dintr-un plan spiritual. Consider abținerile culinare ca simple mijloace într-un exercițiu continuu de eliberare a spiritului meu, a forței lui creatoare. Pentru mine postul înseamnă o purificare și detoxifiere spirituală. În invazia mediatică, în ofensiva supermarket-urilor, a tuturor magazinelor, magazinașelor și buticurilor care au ocupat și trotuarele, se declanșează în mine instinctul de autoprotecție. Unde să-l mai văd pe Cristos cel Înviat când în cameră mă ademeneste televizorul și calculatorul, în buzunar telefonul cu ecran tactil, în

sala de mese un alt televizor, pe trotuar reclamele; publicitatea este prezentă la toate colțurile, în parc au apărut și acolo panouri publicitare, la ușile tuturor instituțiilor (inclusiv la ușile bisericilor) alte reclame, alte persoane care îți vâra sub nas câte un pliant, un mic afiș. Singurul loc unde pot privi fără să fiu agresat de oferte și publicitate este cerul. Slavă Domnului că mi-a mai rămas măcar acest spațiu de libertate.

Cred că, la modul cel mai serios, în timpul Postului ar trebui să ne întrebăm:

Ce mă încurcă pe mine în propria mea viață? De ce anume ar trebui să mă descotorosesc pentru a fi liber în relațiile mele cu ceilalți? Care sunt obiceiurile, năravurile sau orgoliile de care trebuie să mă eliberez, pentru a-mi recăpăta și trăi libertatea? De ce anume trebuie să mă feresc, pentru a nu-mi răni conștiința, pentru a mă apropia mai mult de semenii mei și mai ales de Dumnezeu?

Propunere: Ce-ar fi să merg pe stradă fără căști în urechi, pentru a putea auzi ciripitul păsărilor și glasul celor care trec pe lângă mine? Sau mi-am pus căștile în urechi pentru a nu mai auzi zgomotul mașinilor?

Ce-ar fi să merg pe jos la serviciu, sau cu bicicleta? Cine s-a urcat pe dealul Bucium și de acolo a privit orașul Iași? Ce ați văzut? Eu am văzut fuioare imense de smog asemănătoare unor balauri uriași care pluteau deasupra principalelor artere de circulație. Așadar, în timpul Postului, la ce ar trebui să renunțăm? La dorința de autodistrugere, de sinucidere pe care ne-o manifestăm cu fiecare învârtire a cheii în contactul mașinii noastre.

Orașul nostru a ajuns să respire ca un mamut din cauza zgomotului mașinilor care au invadat toate străzile, mașini mai agresive decât invazia hoardelor lui Atila și Genghis-Han. Orașul nostru țipă a disperare, moarte iminentă și pericole știute și neștiute din cauza sirenelor ambulanțelor și ale mașinilor poliției. Eu vreau ca în orașul nostru să se audă cântecul păsărilor și râsetul zglobiu al copiilor. Eu vreau ca în orașul nostru să nu ne frecăm mașinile unele de altele, ci coatele pe trotuare și prin parcuri. Eu vreau ca în orașul nostru să fim tot mai mulți cei care mergem pe jos, sau cu troțineta, cu placa sau cu bicicleta. Eu vreau ca în orașul nostru oamenii să se salute cu glas plăcut și voios, nu să-și tragă claxoane și înjurături în intersecții. Cred că

acesta este postul de care avem nevoie astăzi. Mai mult decât de renunțarea la carnea, laptele și ouăle din galantare, noi avem mare nevoie de renunțare la ceea ce ne atacă ființa noastră și mediul vital în care trăim.

NEGRUL DIN ALB

Citeam ceva din înțelepciunea chinezească și printre alte principii și sfaturi de viață, mi-a atras atenția unul mai aparte: "Orice lucru include în sine și opusul său; din acest motiv, abține-te de la judecăți". Demult sunt convins că și în cel mai pervertit om există și o doză de bunătate și omenie. Dar astăzi mi-am pus o întrebare, în sens invers: Într-un sfânt există și o parte păcătoasă? Îmi admir din icoane și din picturile de pe zidurile bisericilor. Mulți se închină în fața lor, fac semnul sfintei cruci (de multe ori, dar cam în grabă), le pupă cu venerație icoanele sau moaștele din racle. Dar, oare acei sfinți nu au avut și ei limitele și păcatele lor? Le ridicăm statui eroilor neamului, cântăm ode de laudă și iubire persoanelor dragi, dar oare nu are fiecare om limitele și greșelile sale?

Unde este dreapta cumpăneală a lucrurilor și oamenilor? Unde este dreapta judecată despre noi înșine și despre ceilalți? Se spune despre oamenii mari că sunt modești. De ce oare sunt modești? Pentru faptul că sunt conștienți de calitățile, dar și de limitele, defectele lor.

Nu știu dacă privindu-ne în oglindă, ne-am văzut nu doar frumusețea, dar și urâciunea din noi. Doar cunoașterea adevărului despre noi înșine și despre ceilalți ne va elibera de exaltări (venerări) găunoase sau de judecăți nedrepte ale semenilor noștri.

Privind mulțimea stelelor de pe cerul senin al nopților de vară, omul nu pe ele le înțelege mai bine, ci visurile și aspirațiile sale. Înaintând în cunoașterea tainelor universului, omul se descoperă pe sine ca administrator al unei lumi care nu include doar planeta Pământ.

SĂ FII GENIAL!?

Discutam astăzi cu cineva și îi spuneam că îmi pregătesc lecția pe care o voi ține studenților. ”Să fii genial! Un exemplu pentru studenți!”, mi-a urat acea persoană. Drept să spun, puțin m-a măgulit și m-a încântat urarea, dar în secunda următoare am revenit cu picioarele pe pământ și am căzut pe gânduri. Genial nu cred că am fost vreodată. Un exemplu? Nu știu să mă fi copiat vreun student. Un om banal sau un birocrat care vorbește ceea ce deja au spus alții înaintea lui, pentru a primi un salariu? Oi fi puțin din toate acestea?

Lăsând deoparte ”geniul” meu, pe care nu-l am, trăiesc însă un paradox: Eu, nefiind un geniu, ies din calcul. Dar dacă Dumnezeu, este ”genialitatea” fără limite, El de ce nu-i entuziasmează pe oameni, măcar pe cei care s-au botezat în numele Lui? Nu sunt entuziasmați de El nici unii dintre clericii care au jurat că-L vor preamări și sluji toată viața; și iată că într-o bună zi unii dintre ei își pun sutana în cui și se apucă de altceva, de exemplu, de economie sau comerț? Sau mulți dintre ei, mai mult decât o vocație, au făcut din preoție o meserie și o sursă de câștig. Stau uneori perplex și mă uit la băncile goale din biserici și mă întreb de ce se întâmplă aceasta? În schimb, de exemplu, opera din Iași a devenit neîncăpătoare, iar biletele se epuizează încă din prima zi când sunt puse în vânzare.

Ca și mărturisitor al lui Dumnezeu, cum să fiu eu genial într-o lume care are alte planuri decât cele scrise în Biblie? Cred că am pus întrebarea greșit: Oare eu am descoperit genialitatea lui Dumnezeu? Sunt entuziasmat de El măcar pe jumătate de cât aş vrea să fie entuziasmați studenții de mine și de cursurile mele?

Aș vrea ca studenții mei să fie numai ochi și urechi la ceea ce spun eu. Și când colo, mulți dintre ei stau în bănci cu smartphone-ul în față și deși am ajuns la un consens să nu-l folosească pe timpul orelor, câte unul tot mai cedează tentației de a da cu degetele pe ecranul lui. Hm, nu-mi convine! Dar când mă gândesc că și atunci când mănâncă, într-o mână țin lingura și cu cealaltă îi mângâie ecranul, parcă-mi mai trece din năduf. Am auzit că sunt mulți care chiar dorm cu smartphone-ul lângă pernă, sau sub pernă și dacă se trezesc noaptea, instinctiv mâna le fuge după obiectul iubirii lor totale și necondiționate. Uf! Dacă tot se cere legalizarea unirii de dragoste dintre persoane de același

sex, mă întreb dacă într-un viitor nu prea îndepărtat nu vor cere unii legalizarea iubirii față de smartphone-ul lor. Căci deja am constatat că poți să-i furi cuiva cărțile sau încălțăminte, dar dacă îl lași fără smartphone, parcă intră în sevraj sau face o criză de depresie. Așa că, ia-ți gândul, Emil, de la atenția totală a studenților pentru lecțiile tale și de la ceea ce le spui altora! Oare ce am învățat eu despre Dumnezeu este ceea ce vrea El ca eu să știu și să le spun și altora? Oare viața mea chiar este conformă cu voința Lui? Mă îndoiesc, căci în acest caz, ”dacă aş avea credință cât un bob de muștar, voi spune muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta” (Evanghelia după Matei 17, 20). Probabil că am prea puțină credință, căci nu numai că nu am reușit să mut niciun munte din locul lui, dar nici măcar nu am reușit să-i conving pe studenți să nu mai stea cu telefonul în fața lor și nici să fiu atât de atractiv încât să vină cât mai aproape de mine, în primele rânduri de bănci. În schimb, mă întreb câte ore din zi privesc cu maximă atenție ecranul telefonului și al calculatorului. Pot să mă întreb câte ore din zi privesc ochii persoanei iubite? Sau aceasta nu-i așa de importantă precum telefonul sau calculatorul? Sau, dacă tot sunt pus pe cârcotășie, mă întreb câți bani, energie și timp investesc mulți bărbați în mașinile lor de lux, de câte ori o duc la cosmetica auto și cam câți bani investesc în flori pentru soțiile lor? Sau, invers, cât investesc femeile în vestimentație, cosmetică și bijuterii și cât investesc pentru soții lor?

Așa că, iar revin: Ia-ți gândul, Emil, de la atenția totală a studenților pentru lecțiile tale! Lumea are alte priorități, iar tu și Dumnezeu despre care vorbești reprezintă niște accesorii care chiar pot să lipsească fără ca cineva să-și facă din aceasta vreun proces de conștiință. Și ce crezi, după moartea ta, or să curgă mulțimi de oameni să-ți pună flori pe mormânt, să verse lacrimi? Sau mai bine să-mi fac un soclu și o statuie din timpul vieții? Încă îmi păstrez mintea întreagă și lucidă, iar așa ceva nu se va întâmpla.

Unde-i genialitatea mea? Nicăieri, căci nu există. Mă gândesc totuși că o anumită genialitate există în fiecare dintre noi, doar că chipul acesteia reprezintă chipul lui Dumnezeu. Aici este tot nodul problemei. Dar ce ne facem dacă pe El îl scoatem din calculele noastre și vrem o societate complet laică? Răspunsul este simplu: Nimeni dintre noi nu va mai fi genial, nici măcar

Patriarhul Daniel, nici chiar papa Francisc; nimeni!
Cine are urechi de auzit, să audă!

DIETĂ "INTELIGENTĂ"

Că tot suntem în timpul Postului Mare, timp în care unii se abțin de la consumarea unor alimente mai mult din rațiuni de slăbit decât spirituale, poate că ne-ar folosi să știm următoarele: Dacă vrei să scazi în greutate dându-i organismului cât mai puține alimente, acesta va interpreta metoda ta de slăbire ca o penalizare și cu prima ocazie se va răzbuna pe tine, dublând numărul kilogramelor pierdute prin înfometare.

Dacă, în schimb, vei privi în tine însuși și vei înțelege că stomacul tău nu este nici frigider, nici magazie de alimente, nici o pivniță pentru butoaie cu alcool, ci este un simplu recipient (organ) de depozitare temporară a celor necesare pentru buna funcționare a trupului, în acest caz nu vei fi nici slab, nici gras și vei avea un corp armonios și echilibrat.

Dieta cea mai bună o reprezintă privirea corectă și înțeleaptă în interiorul propriei tale ființe.

Și încă ceva: Echilibrul dintre consumul de alimente și băuturi și necesitățile propriului trup ajută la echilibrarea relațiilor tale cu ceilalți. Căci un om obișnuit să cultive armonia și echilibrul cu propriul trup, va cultiva relații amonioase, echilibrate și cu semenii săi.

PRO LIFE

Astăzi, în sărbătoarea Bunevestiri, adică a primei clipe de viață pământească a Fiului lui Dumnezeu în sânul Fecioarei Maria, în toată țara au loc manifestații pro life, în cadrul cărora bisericile sunt implicate din plin.

Nu știu ce să zic, dar printre multe lucruri pe care nu le înțeleg în această țară este și faptul că între toate statele din UE noi deținem primatul la numărul de biserici în raport cu numărul de locuitori, dar același primat îl avem și la numărul de avorturi. Acest primat reprezintă una din marile mizerii morale și ipocrizii de care nici în prezent românii nu le pasă, așa cum nu le pasă

de toate mizerii și peturile cu care au umplut câmpurile, apele, drumurile etc...etc...

De fapt, ce ar trebui să facem pentru a apăra viața? Poate ar trebui să privim cu mai mult respect pe cei de lângă noi (în primul rând pe cei cu care împărțim aceeași casă, masă și pat) ca și pământul pe care călcăm.

PE TREPTE DE LUMINĂ

Cu lumina ochilor văd lumea ale cărei margini nimeni nu le știe. Cu lumina minții încerc să înțeleg rostul lucrurilor și care-i drumul meu pe acest pământ.

Cu lumina credinței înțeleg că sunt o inimă ce bate în iubirea nemărginită a inimii lui Dumnezeu.

Îmi exprim o părere:

Cine este contra PSD-ului sau contra oricărui alt partid, ar trebui să fie și contra tuturor acelor mulți, foarte mulți români din cauza cărora aceste partide sunt așa cum sunt.

În plus, dacă majoritatea românilor sunt contra partidelor, nu înțeleg cum de această majoritate care critică și se lamentează, nu este capabilă să dea naștere unui partid puternic și benefic acestei țări.

Sau foarte mulți români mai mult se plâng de întuneric decât să aprindă o lumânare?

...Și doar mai toți românii se pricep să aprindă lumânări la biserici. În societate, românii nu știu sau nu vor să aprindă lumânări?

MONUMENTUL DE LA POPEȘTI-LEORDENI

Îmi aduc bine aminte cum la școala generală din satul natal ni se spunea că religia este un opiu al popoarelor și că progresul științific o va trimite la groapa de gunoi a istoriei. Mai târziu, în armată, mi se spunea același lucru. Adversari îndârjiți ai religiei și tuturor bisericilor îmi spuneau că eu sunt ca un parazit, ca un vierme care ar trebui distrus, strivit sub călcâi. Intoleranța față de cel care gândește altfel decât tine, îl poate transforma pe om într-o bestie care te sfășie fără cel mai mic regret, ba chiar cu o satisfacție nu doar cinică, ci chiar satanică.

La fel au procedat soții Ceaușescu și toți acoliții lor cu oamenii din Timișoara care au avut curajul să protesteze contra despotismului lor în decembrie 1989. Acești oameni au fost împușcați. Cadavrele au fost aduse la București și arse în crematoriul Cenușa de lângă Popești-Leordeni. Și nu a fost de ajuns. În ura lor contra celor care nu gândeau ca ei, soții Ceaușescu (am auzit că mai mult Elena decât Nicolae), printr-un dispreț total față de omul ca om, au ordonat ca cenușa acestor victime (42 la număr) să fie aruncată într-un canal colector (într-un canal colector se adună tot felul de dejecții). Așa i-au tratat oamenii regimului ateu comunist pe adversarii lor. Eu știam că chiar și în luptă, după ce-ți elimini adversarul, după ce-l împuști, din respect pentru omul ca om, din respect pentru umanitate, îl îngropi pe acest adversar; îi acorzi condițiile pentru odihna lui veșnică. Comuniștii au uitat și să fie oameni între oameni. Pe gura acestui canal este construită o bisericuță suspendată. Dintotdeauna m-a speriat intoleranța de orice fel, inclusiv cea religioasă. Monumentul din Popești-Leordeni ar trebui să ne dea de gândit și să ne punem un semn de întrebare asupra atitudinii actualilor guvernanți față de cei care au protestat în fața Guvernului. Ar trebui să ne întrebăm asupra atitudinii pe care o are orice funcționar public față de cetățenii în slujba cărora sunt puși.

Să nu uităm niciodată că timpurile se schimbă, dar oamenii nu, așa cum nici lupul nu-și va schimba vreodată năravul înăscut, iar puterea necontrolată se poate transforma în cel mai nociv drog.

Trăim într-o societate deschisă și fiecare dintre noi putem deschide noi porți prin care alții să pășească cu bucurie în casele noastre. Iar creștinismul, prin universalismul său intrinsec, reprezintă o cale ideală pentru unirea tuturor oamenilor în jurul acelorași idealuri pe care Dumnezeu le-a sădit în ființa noastră.

O PREZENȚĂ ”DISCRETĂ”

Din dorința de a răspândi Împărăția lui Dumnezeu pe tot pământul, clericii vor ca glasul și cuvintele lor să ajungă la cât mai mulți oameni, pentru ca El să fie cunoscut și iubit de toți. Pentru cauza lui Dumnezeu, oamenii Bisericii (deci, inclusiv eu) vor să fie prezenți în cât mai multe locuri și să fie auziți și ascultați, dacă s-ar putea, de toți oamenii de pe pământ. Dar, am impresia că îndărătul acestei dorințe ”sfinte” a clericilor de a fi pestetot și ascultați de toți se ascunde și mult orgoliu omenesc. Am impresia că nouă, clericilor, ne scapă din Evanghelii ceva esențial și anume, ne scapă faptul că aluatul acesta mare, care este lumea, pentru a fermenta și a crește are nevoie de puțină drojdie (clerici), la fel cum un cazan mare de mâncare (lumea întreagă), pentru a avea un gust bun, nu trebuie să pui în el multe kilograme de sare, ci doar un pic de sare (clerici).

Chiar dacă nouă, oamenilor clerici, nu ne convine, Dumnezeu ne vrea ”discreți” în această lume, căci însăși prezența Lui în lumea pe care a creat-o este o prezență discretă; așa cum spune și cântecul ”Dumnezeu preferă lemnul și spațiile mici”. Cine are urechi de auzit, să audă!

LA MORMÂNTUL UNUI PREOT

Am vizitat un cimitir în care este înmormântat și un preot greco-catolic căruia îi păstrez recunoștință și respect. Doar cu ajutorul altor persoane am reușit să ajung la mormântul lui, căci la căpătâiul lui a fost adusă o cruce luată, cred, de la alt mormânt și care nu are niciun nume pe ea, nicio dată de naștere sau de deces; pe acea cruce nu scrie nimic. Acest mormânt este într-o stare jalnică și am rămas cumva blocat văzând așa ceva; nu-mi venea să cred ce văd și nu pot înțelege nici acum de ce arată așa. Eu l-am cunoscut pe acest preot ca pe o persoană demnă de tot respectul și admirația. Era blând acest preot, bun și chiar duios; era înțelept, corect, cu o credință puternică, cu dragoste de Dumnezeu și de oameni. Am învățat multe lucruri bune de la el și nu-l voi uita niciodată. Acum, stăteam tăcut la mormântul lui, blocat cumva de durere dar și de un fel de indignare. Nu

pricepeam nimic; nu pricepeam de ce mormântul lui arată așa de jalnic. De fapt, jalnic arată tot cimitirul.

Fiindcă nu este niciun nume la acest mormânt, nici eu nu-l voi spune acum, aici. Dar poate se va găsi cineva care să recunoască acest mormânt și să spună și altora această impietate (să nu o numesc profanare), pentru ca astfel de fapte să nu se mai repete niciodată, cu nimeni; nici cu cei mai mari dușmani ai noștri. Orice om poartă în el chipul lui Dumnezeu și merită un respect sacru. Cimitirul este un loc sacru, dar nu mi-a creat această impresie nici mormântul acestui bun preot, nici cimitirul în care se odihnesc el și mulți alți răposați.

Nu înțeleg multe; nu pricep de ce oamenii îi persecută sau chiar îiucid pe cei care nu gândesc și nu se comportă ca ei. Nu înțeleg de ce oamenii uită așa repede pe cei care le-au făcut bine. La fel cum nu am priceput și nu pricep de ce există atâta nepăsare și nerecunoștință față de acest preot. Cine are o explicație? Odihna veșnică dă-i-o lui, Doamne, și lumina fără de sfârșit să-i strălucească! Să se odihnească în pace! Amin!

SUNTEM TEMPLUL DUHULUI SFÂNT?

”Nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt care este în voi, pe care-L aveți de la Dumnezeu și că voi nu sunteți ai voștri?” (1 Cor 6, 1)

Dacă oamenii ar fi conștienți de faptul că trupul lor este templul Duhului Sfânt, ar mai îngurgita atâta alcool, am mai ține în ei atâta răutate, și-ar mai bate joc de trupul lor și de al altora? Și fiindcă se întâmplă atât de multe lucruri de acest fel dezgustător și anticreștin, atunci este bine să ne întrebăm dacă botezul și alte taine sfinte pe care le-au primit acești oameni le-a creștinat cu adevărat ființa, sau dacă nu cumva creștinismul lor reprezintă o pură formalitate? Este o temă pentru acasă pentru fiecare dintre noi.

Admirând cea mai frumoasă biserică, să ne gândim că ea este zidită de mâinile oamenilor, pe când noi suntem creația lui Dumnezeu, capodopera creației Sale.

ÎMPREUNĂ SUNTEM LUMEA ÎNTREAGĂ

Lumea se schimbă dacă ne vom da mâna, ca împreună să mergem prin deșertul ei.

Adesea este ceață la orizontul lumii și nimic nu vezi dincolo de el; te simți singur și totul tremură în tine. Atunci tu dă-mi mâna și tremurul din noi va dispărea; ochii vor vedea și iarăși lumină și soare va fi pe strada noastră.

În nopțile întunecate ale minții mele; în iernile geroase ale inimii mele tu apari ca o stea și o rază de soare și totul se schimbă.

Lumea se schimbă și pofta de viață ne inundă. Lumea asta crudă și nepăsătoare începe să cânte și totul se schimbă, când eu sunt cu Tine.

Nimeni nu-i pierdut pentru totdeauna, căci în orice inimă mai este iubire; căci în orice privire mai este lumină; căci eu sunt cu tine, tu ești cu mine și lumea se schimbă.

Eu cred în tine, căci ești om ca și mine și zâmbetul pe care îl caut pe fața ta îl văd acum.

Mă gândesc la tine, ziua și noaptea; când râd și când plâng, eu doar la tine mă gândesc. Și chiar dacă iarna din nou coboară, chiar dacă gheața acoperă pământul, eu știu că lumea va fi mai bună, căci nu sunt singur, pentru că eu sunt cu tine. Întinde-ți mâna, dă-mi mâna ca să te sprijin. Tu știi că nu te voi lăsa niciodată; cu mine nu-ți va fi foame, nici sete vreodată, căci eu sunt cu tine.

Privește în jur și vezi cum lumea se schimbă, iar noi împreună suntem lumea întreagă.

Vei fi împlinit și fericit nu criticând lipsurile și greșelile altora, ci cultivând virtuțile în gândurile, cuvintele și faptele tale.

Astăzi

Voi face numai binele.

Voi spune numai adevărul.

Voi cultiva în mine și în jurul meu doar ceea ce este frumos.

Binele, adevărul și frumosul sunt temelia pe care se clădește fericirea vieții noastre.

Este posibilă o societate și o civilizație în care fericirea noastră să nu mai depindă de bani?

Isus Cristos oare ce vrea de la noi și ce ne-a oferit? Bani? Sau noi construim o lume paralelă cu cea dorită de Dumnezeu?

Învăță de la floare!

Floarea are menirea de a răspândi în jur ceea ce are, ceea ce este: frumusețe și parfum. Învăță de la floare care-ți este propria menire: Să răspândești frumusețea interioară și parfumul virtuților.

ANUNȚ (de ultimă oră)

Pe strada unde locuiesc (Str. Theodor Văscăuțeanu) astăzi (6 aprilie) a început peticirea de primăvară a carosabilului; trotuarele nu intră în calcul. De când locuiesc aici (1991), strada aceasta a fost mereu peticită, sau cum se mai spune, plombată, în mod artizanal, provizoriu, ”în dorul lelii”. Nu știu de ce-mi vine să o asemăn cu economia românească. Și tot pe strada aceasta, la un colț al ei, riști să te întâmpine niște patrupede lătrătoare destul de agresive. De un timp (nu prea îndelungat) au dispărut din peisaj; bine ar fi să nu se mai întoarcă.

Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie?!

PS: Dacă cineva are cunoștințe la Primăria orașului, rog să transmită acest anunț celor în drept. Eu le-am tot scris, dar nu am primit niciun răspuns.

SALARII MĂRITE=UN PLUS DE FERICIRE?

Actualul guvern promite dublarea sau chiar triplarea salariilor bugetarilor, așa cum Ceaușescu ne promitea epoca de aur, care însă s-a dus de răpă împreună cu el; tare mă tem că istoria se va repeta. Cu aceste promisiuni, actualul guvern îmi face impresia că vrea să-i cumpere pe cetățeni așa cum, în disperarea lui, Ceaușescu, pentru a se salva, promitea celor adunați în fața palatului creșteri salariale și mărimi de pensii. Însă ceea ce doream să spun este altceva: Fericirea noastră nu depinde de creșterea salariilor sau de

creșterea economică. Căci, din păcate, creșterea economică înseamnă îmbogățirea unora și creșterea nivelului sărăciei pentru mulți. Din păcate, în lumea noastră creșterea economică aduce cu sine scăderea populației, înmulțirea bolilor, otrăvirea aerului, a apei, solului și alimentelor, dar mai ales otrăvirea relațiilor dintre oameni.

De ceea ce avem în primul rând nevoie nu sunt salarii mai mari, ci de o conștiință curată și o inimă generoasă. De aici, din profunzimea ființei umane pornesc fericirea sau nefericirea omului. Creșterea calității vieții noastre nu înseamnă bani mulți, ci mai ales principii și valori etice sănătoase care să ne călăuzească gândurile și faptele de fiecare zi. Consider că în actualul context, mai ales familia, școala și biserica trebuie să-și ia în serios rolul lor de îndrumare și formare a conștiinței și comportamentului corect, civic și creștin al oamenilor. Familia, școala și biserica sunt instituțiile fundamentale care contribuie la creșterea calității vieții noastre.

Dacă "aștepți" să primești de la viață, de la oameni ceea ce tu crezi că meriți, o să rămâi dezamăgit și cu mâinile goale. Dacă însă o să-ți pui mintea la contribuție și brațele la treabă, o să primești de la oameni și de la viață tot ceea ce vei ști să "negociezi".

SUNTEM NIȘTE COPII EGOIȘTI?

-Fiecare om este unic și trebuie respectat ca atare. A te juca cu viața și sentimentele oamenilor este adesea un fel de crimă mascată prin care le frângi inima și aripile. Sau poate preferăm să rămânem copii toată viața (este mai comod) și continuăm să ne jucăm iresponsabili cu ea, cu propria noastră viață și cu a celorlalți, așa cum ne jucam în copilărie?

-Fiecare om poartă în el chipul și asemănarea cu Dumnezeu. A trece nepăsător pe lângă oameni înseamnă a trece nepăsător pe lângă Cel cu care te vei întâlni (vrând-nevrând) la dreapta judecată. Sau poate că în egoismul nostru l-am scos deja pe Dumnezeu din ecuație și nu mai știm că lumea aceasta este creația Lui, iar noi, fiecare dintre noi suntem fiii aceluiași Tată?

NEDUMERIRE

Criticând și condamnând destul de vocal sau chiar vehement lipsurile și greșelile altora, de fapt, ce dorim: Să combatem răul, sau să ieșim noi în evidență, afirmându-ne farizaic adevărata sau presupusa noastră dreptate și corectitudine?

TEMĂ PENTRU ACASĂ (și nu numai)

Dacă toți oamenii sunt fiii aceluiași Dumnezeu și toți sunt egali în fața Lui și în fața legii, aceasta înseamnă ca și cel care-mi este dușman, cel care mă vorbește de rău, cel care mă ocolește sau nu-i pasă de mine, acesta trebuie să ocupe același loc în gândurile și sentimentele mele și să se bucure de aceeași considerație și de același respect de care se bucură și cel mai bun prieten?

TRĂIM ÎN DOUĂ LUMI PARALELE?

Să stăm strâmb și să judecăm drept.

Privesc cu o oarecare nedumerire la mersul lucrurilor, al societății, dar și al credinței neamului meu și văd că marea masă a populației își dă seama, unii mai repede, mulți mai încet și mai greu, că în țara aceasta mersul lucrurilor este condus de unii mai șmecheri și mai fără scrupule decât alții, iar mulțimile doar constată cele ce se întâmplă. Nu doar constată, dar se apucă să înjure că la noi sunt prea mulți hoți și mincinoși. Și rămân cam cu atât, cu înjuratul și protestele; chiar și protestele masive din Piața Victoriei și din întreaga țară se înscriu în același cadru general. Cam atât reușește să facă marea masă a populației: să constate că mersul lucrurilor este condus de alții mai șmecheri și mai fără scrupule, iar ei, cei mulți, își duc viața de azi pe mâine, așa cum pot sau cum îi taie capul.

Mai rău este faptul că și în privința religiei și a credinței, lucrurile merg cam în aceeași direcție. De exemplu, acum, că suntem în preajma Paștelui, cea mai mare parte a românilor constată că la biserici se fac slujbe, denii, la care unii dintre ei iau parte, se implică, așa cum se implică și în campaniile electorale. După care urmează noaptea Învierii, unde musai merg cu toții ca să ia lumină, așa cum toți se agită atunci când se anunță rezultatele voturilor la alegeri. După care, fiecare se retrage la casa lui. Cristos a înviat! Cei aleși jubilează!

În continuare, marea masă a populației credincioase constată că la biserici se fac slujbe; la primării, prefecturi, guvern, parlament și președinție se întâmplă tot felul de lucruri. În fața acestor evenimente, cei mulți își văd în continuare de treburile lor, de neputințele sau de prostia lor. Și viața merge așa înainte, cu un grup de șmecheri care-și fac afacerile lor, cu o lume a preoților care își țin slujbele lor și cu o mare mulțime de cetățeni credincioși care merg pe drumul lor, drum de multe ori paralel cu cel al instituțiilor statale și poate și mai paralel cu cel al bisericilor, ca să nu mai spun cât de paralel (îndepărtat) este de calea Domnului.

Am impresia că România cea democratică și drept credincioasă este departe și de democrație, și de credință. Mă întreb: Acest popor, când o să-și ia în mâini propria viață și propriul destin? Sau poate pe mulți nici nu-i interesează prea mult cum își trăiesc viața și ce menire au în această lume. Oare nu cumva România este împărțită în două lumi paralele: Una a politicienilor, afaceriștilor, șmecherilor și a unei mici grupări de oameni inteligenți și întreprinzători și o altă lume, mult mai numeroasă, a unei mulțimi care doar constată cele ce se întâmplă și se târaie de azi pe mâine?

Cred că dacă în această Săptămână Sfântă (Mare) în care am intrat cu toții, ortodocși și catolici, ne-am gândi mai serios de ce facem umbră pământului și de ce călcăm pe la biserici, și celelalte săptămâni ale anului vor fi mai sfinte decât sunt de obicei. Sau, cumva, pentru unii sfințenia are miros de mușcături și învechit?

PS: Uitasem ceva important: În cazul în care sunteți apropiat, prieten, rudă, soț, soție cu vreun funcționar public (primar, parlamentar, polițai, avocat, judecător, vameș etc), întrebați-l dacă se spovedește de Paște și dacă măcar până la Rusalii mai ține minte ce a promis la spovadă.

Tuturor (ortodocși, catolici, protestanți și neoprotestanți), o Săptămână cât mai sfântă!

În viață suntem capabili de lucruri mari și importante nu atunci când criticăm și combatem răul, ci mai ales atunci când spiritul nostru este cuprins și condus de aspirații și idealuri înalte.

SĂPTĂMÂNA SFÂNTĂ (MIERCURI)

Am impresia că de Paște, reclamele și publicitatea cu iepurașul sunt mult mai firave, mai fără efect, comparativ cu Moș Crăciun și cu tot comerțul aferent; inclusiv crăciunițele. Cine știe cum va fi în viitor?! Vom trăi și vom vedea.

Știm că în aceste zile orice gospodină (câte or mai fi, iar bărbații sunt cam pe dinafară) are de treabă cu multe prin casă: curățenie, cumpărături, pregătit mielul, pasca, ouăle multicolore, drob, sarmale etc. Sau poate vor apare firme de catering care ne vor oferi tot meniul pascal? Așa cum sunt firme de pompe funebre care rezolvă totul; nouă ne rămâne obligația doar de a muri. Sunt și agenții matrimoniale și dacă ne-am găsit alesul, aleasa inimii (nu se știe pentru cât timp), restul rezolvă ele, agențiile.

Dar să revenim: De fapt, la Paște noi ce sărbătorim, sau pe cine? Dar în aceste zile premergătoare mării sărbători, ce-i de făcut?

Astăzi, la Sfânta Liturghie, evanghelia ne vorbește despre trădarea lui Iuda, apostolul care a mâncat din același blid cu Cel pe care l-a trădat.

Privesc în viața mea de acum și cea care a fost și mă întreb pe câți dintre cei cu care am dat mâna, pe cei pe care i-am îmbrățișat, cu care am stat împreună la masă, pe câți dintre ei i-am trădat?

Câți dintre adolescenți, tineri și proaspăt căsătoriți pot spune că au ajuns în fața ofițerului de stare civilă sau în fața altarului fără să fi trădat odată, de două ori, de nouă ori, de n ori? Câți dintre noi mai credem într-o iubire până la moarte? Sau mai crede cineva? Câți dintre noi putem să oferim o iubire totală? Nimeni?! Nimeni, Doamne! Poate că bravăm în fața lumii, ne cosmetizăm în fel și chip, ne împopoțonăm în straie civile și bisericești, ne facem și operații estetice, dar dincolo de măștile noastre, toți, absolut toți suntem niște mici sau mari trădători. Toți am făcut și facem mici și mari compromisuri cu conștiința noastră. Toți ne-am terfelit haina albă primită la Botez. În fața tentației banilor, puterii, plăcerilor de tot felul, toți "am pus botul" și ne-am mânjit.

În această Săptămână Sfântă, avem curajul și umilința de a cere iertare celor pe care i-am trădat? Căroră poate le-am frânt

inima, le-am rănit și însângerau cele mai curate sentimente pe care au putut ei să le nutrească pentru noi... Avem curajul să ne recunoaștem micimile și răutățile noastre?

Privesc verdele crud, proaspăt al frunzelor copacilor și floricelele care surâd gingaș și delicat din iarba la fel de proaspătă a acestei noi primăveri. Ca și copilul gingaș și firav dar încrezător în brațele și iubirea mamei, cred că în această Săptămână Sfântă, Dumnezeu ne cheamă la El și la o nouă viață. Așa cum suntem, mici sau mari trădători, lași și ipocriți, intrând în chemarea și armonia acestei naturi atât de frumoase, ni se oferă o nouă șansă să redevenim gingași, proaspeți, curați, încrezători în brațele semenilor noștri, încrezători în noi înșine, dar mai ales încrezători în Dumnezeul care, fără să ne chestioneze asupra numărului și gravității trădărilor noastre, ne privește cu drag și ne oferă din plin iertarea și iubirea Lui. Eu cred că însăși revenirea la viață a naturii este o chemare adresată nouă, oamenilor, de a redeveni ceea ce Dumnezeu ne-a făcut la început, înainte de căderea noastră în ademenirea șarpelui.

Acum ni se oferă o nouă șansă de a redeveni oameni, iar verdele crud al frunzelor de primăvară ne spune că o nouă primăvară se poate naște și în inimile și cugetele noastre, începând chiar de astăzi, din această zi de Miercurea Sfântă.

JOIA SFÂNTĂ: ZIUA EUHARISTIEI ȘI A PREOȚILOR

Astăzi, în Joia Sfântă, Biserica sărbătorește înființarea Sacramentului Euharestiei, adică a prezenței lui Isus Cristos în această lume; o prezență umilă (sub chipul pâinii și al vinului), dar esențială în același timp pentru viața lumii. Tot astăzi Biserica sărbătorește înființarea unui alt Sacrament, a unei alte taine, și anume cea a Sfintei Preoții. La cine să mă gândesc, la mine sau la Isus Cristos, Unicul și Marele Preot? Mai bine, la El.

După ce a trăit retras în casa natală din Nazaret, la vârsta de 30 de ani Marele Preot Isus Cristos a ieșit în public și timp de trei ani i-a învățat pe oameni iubirea de Dumnezeu și iubirea de semenii. A vindecat pe cei suferinzi, ba chiar a înviat și un mort, pe Lazăr. A făcut numai bine pe unde a trecut și i-a învățat pe ucenicii săi să facă la fel. Doar că acest mare preot era un personaj incomod pentru mai marii timpului său, demascându-le

păcatele, setea de putere și avere, farizeismul și falsitățile lor. Devenind prea incomod, mai marii religioși ai țării sale au decis ce? Să-l ucidă, așa cum a decis și Irod la nașterea lui. Doar că acum, planul le-a reușit. Fariseii și cărturarii împreună cu (cine să fie?) mai marele preoților l-au dat pe Isus Cristos pe mâna lui Pilat, acuzându-l de multe nelegiuri, iar Pilat (reprezentantul puterii romane), deși a constatat că Isus este nevinovat, cedând presiunii evreilor, l-a condamnat la moarte prin crucificare, o moarte rezervată marilor răufăcători. Deci, Marele Preot Isus Cristos a murit prin pedeapsa dată celor mai mari răufăcători. Și lângă crucea pe care atârna mort, nu mai era nimeni dintre apostoli, în afară de tânărul Ioan. Fugiseră toți, de frică, din lașitate. Nu mai era nimeni dintre toți cei care îl aclamaseră, când cu puține zile înainte intrase în Ierusalim. Nu mai era nimeni dintre miile de oameni cărora le potolise foamea. Nu mai era nimeni dintre toți cei pe care îi vindecase de bolile și infirmitățile lor. Nu mai era nimeni dintre toți cei care îl auziseră predicând și învățând. Nimeni nu mai era decât apostolul Ioan și mama lui, Maria. Se părea că și Dumnezeu Tatăl l-a părăsit pe Fiul său răstignit, atârând pe o cruce, între cer și pământ.

Până la acest moment, la acest punct, aceasta este drama Marelui Preot Isus Cristos. Și cred că cine este chemat să-l urmeze în preoția lui, trebuie să-și însușească bine această lecție dată de Maestrul tuturor preoților. Care preot gândește și dorește altceva, greșește grav și merge pe un drum pe care nu a mers și nu merge Învățătorul său. Mă gândesc acum la casele și bisericile mari, foarte mari în care locuiesc și slujesc mulți preoți și mă întreb dacă așa a trăit și aceasta a voit Isus Cristos de la cei care-l urmează. Mă gândesc la faptul că chiar și o vorbă spusă împotriva unui preot, uneori trezește într-însul nemulțumire, revoltă sau chiar dorință de revanșă și nu știu dacă toate acestea se aseamănă cu umilința Maestrului care zace gol pe lemnul Crucii. Nu știu dacă totdeauna în viața lor, preoții trăiesc umilința cu care Maestrul lor cu o seară înaintea crucificării spălase picioarele apostolilor, inclusiv picioarele celui care peste puțin timp îl va vinde pentru 30 de arginți.

Văd preoți (de ce să nu-i adăugăm și pe pastori?) umili, modești, plini de credință, cu dragoste de Dumnezeu și de oameni, dar văd și altfel de preoți, care după felul cum arată și

mai ales cum se poartă, mi se par a fi mai mult fiii acestei lumi, decât fiii lui Dumnezeu și urmași ai acestui umil, modest și iubitor până la jertfa supremă, Isus Cristos. Acest Mare Preot care, din iubire pentru noi toți, a îmbrățișat crucea, iar atâția creștini, atâția preoți nu știu să suporte nici cea mai mică suferință, de niciun fel. Acest Mare Preot, gol pe cruce, este oare model pentru biserici care au avut și au pământuri, bani și averi care concurează cu averile statelor? Este acest Mare Preot care s-a rugat pentru cei care l-au prigonit și răstignit, care i-a iertat pe toți, este El modelul creștinilor și preoților divizați între ei, care nu se roagă în comun, ci fiecare în biserica lui, fiecare crezându-se drept credincios și ignorându-i sau chiar urându-i pe cei care nu gândesc și nu cred ca și ei? Drama iubirii lui Dumnezeu pentru oameni (care sunt așa cum sunt) continuă și astăzi.

Mare și de trei ori sfânt este Marele Preot, iar vocația și misiunea preoților trebuie să fie la fel. Și fiindcă nu-mi găsesc mari merite în urmarea acestui Mare Preot, prefer să tac, să-i cer iertare pentru infidelitățile mele și să-l întreb: Dacă a știut că sunt așa cum sunt, de ce totuși s-a riscat și m-a ales să-l urmez? Altul mai bun decât mine, nu a găsit? Mare a fost și este iubirea și încrederea pe care Dumnezeu le-a pus în mine. În pofida slăbiciunilor și căderilor mele, gândindu-mă cât de mare a fost și este iubirea Lui pentru mine, încep să prind curaj...Și doar pentru că am prins curaj, mi-am permis să scriu aceste cuvinte, astăzi în ziua Preoției lui Isus Cristos și a nevrednicului său slujitor, care sunt eu. Poate că cele spuse acum vor folosi cuiva; mie, sigur îmi folosesc.

La mulți ani tuturor preoților, catolici și ortodocși! La mulți și fericiți ani și acelor preoți care din diferite motive au părăsit exercițiul ministerului sacerdotal! La mulți ani și tuturor pastorilor (bărbați și femei) care prin viața și cuvântul lor îl mărturisesc pe același unic și mare preot Isus Cristos! Împreună cu preoții, prin botez, toți aparținem unicei preoții a lui Isus Cristos! La mulți ani nouă tuturor celor ce formăm ”o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestim puterile minunate ale Celui ce ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (cfr: 1 Pt 2, 9).

MULȚUMIRE

Sunt convins că Dumnezeu mi-a călăuzit pașii și chiar și atunci când am căzut sau am călcat alături, El a rămas lângă mine. De nenumărate ori i-am simțit puterea și știu că nu mă va părăsi niciodată. Aceasta este convingerea mea izvorâtă din viața mea, o viață în care El m-a binecuvântat mai mult decât am meritat și mai mult decât am sperat vreodată.

În această zi simt nevoia să-mi exprim recunoștința pentru multele, nenumăratele persoane care mi-au dorit binele, care mi-au făcut bine, de multe ori fără să spună un cuvânt, fără ca eu să știu; am aflat mai târziu. Știu că sunt mulți oameni care m-au iubit și mă iubesc, chiar fără ca eu să le fi făcut vreodată vreun bine. Sunt și persoane care m-au făcut să sufăr. Sunt și persoane pe care eu le-am făcut să sufere și le cer iertare încă odată. Dar, repet: În viața mea, de când mă știu și până în prezent au fost și sunt oameni care mi-au dovedit iubirea lor, iar de multe ori, seara, înainte de a adormi, mă copleșesc chipurile lor dragi și adorm cu ei în mintea și inima mea. Oameni apropiați de mine, sau oameni de departe, din alte țări sau de pe alte continente, care s-au rugat sau se roagă pentru mine. Toți aceștia îmi spun că Dumnezeu nu a plecat dintre noi. Prin ei, eu simt iubirea fără margini și complet gratuită a lui Dumnezeu, Tatăl nostru, al tuturor. În această zi atât de mare și sfântă, îmi exprim și pe această cale mulțumirea și recunoștința mea pentru marea, prea marea iubire a atâtor oameni care m-au învăluit cu dragostea lor generoasă și dezinteresată.

Vă mulțumesc și tuturor celor care citiți aceste gânduri pe care le postez aici, pe FB. Tot ceea ce scriu aici nu-i altceva decât un mic semn al iubirii și solidarității mele cu voi toți, frații și surorile mele în același unic Dumnezeu și Tată al nostru, al tuturor. Tutoꝛ să vă dăruiască Domnul cel puțin cât îmi dăruiește mie!

Zile binecuvântate și Sărbători fericite tuturor!

DIN PARADOXURILE VIEȚII

Cum să realizezi lucruri mari în viață înveți de la o furnică. Cât de importantă este iubirea în viață înveți atunci când ai pierdut-o.

Cât de importantă este sănătatea în viață înveți tot atunci când ai pierdut-o.

Frumosul în viață îl înveți atunci când ai văzut urâtul; așa cum binele îl apreciezi atunci când te-ai confruntat cu răul; așa cum adevărul se dezvăluie atunci când se confruntă cu falsul și minciuna.

Cât de importantă este însăși viața înveți atunci când încet, încet te apropii de mormânt; așa cum însăși misterul vieții se ascunde în cel al morții.

Chiar însăși Învierea lui Isus Cristos este ascunsă în misterul crucii și al morții sale.

Paradoxul vieții este că cele mai importante lecții ale ei îți sunt oferite de ființe sau evenimente care par a nu avea nicio importanță.

În ghinda mică căzută în iarbă vedem stejarul mare, falnic și viguros.

Marile imperii ale lumii întinse pe mai multe continente s-au născut dintr-un gând ascuns și din ambiția inimii cuceritorilor. De fapt, întregul univers ale cărui margini nimeni nu le cunoaște își are începutul în nimicul din care Creatorul a scos toate și tot ceea ce visăm și ne dorim.

Întreaga creație poartă în ea un mister pe care începem să-l dezlegăm atunci când ne îndreptăm spre începuturile ei, începuturi care-i aparțin lui Dumnezeu. Iar dacă, cumva, încercăm să îl scoatem pe El din ecuația vieții noastre și din ecuația a tot ceea ce există, noi ne pierdem sensul; nu mai știm nici de unde venim și nici încotro ne îndreptăm, iar tot ceea ce există în jurul nostru nu mai are nicio explicație care să ne mulțumească.

VINEREA SFÂNTĂ: ÎN FAȚA CRUCII

Ce faci în fața unei cruci?

-Taci. Trăiești durerea despărțirii de cineva drag. Te rogi. Ți pare rău pentru cel (cea) care se odihnește în țărâna de sub ea.

-Dar cum te simți în fața unei cruci, dacă acel el sau ea care se odihnește acolo a murit din iubire pentru tine? Dar dacă a murit din cauza ta, dacă tu i-ai provocat moartea? Probabil că ți se sfâșie inima de durere pentru o iubire pierdută; pentru o iubire trădată, rănită, ucisă.

-Cum ne simțim în fața crucilor părinților noștri? A celor care ne-au dat viață, care ne-au crescut, care au făcut atât de mult pentru noi și care înainte de a închide ochii pentru această lume, tot la noi s-au gândit, tot pe noi ne-au iubit și ultimele cuvinte pe care le-au rostit au fost numele noastre?

Dar astăzi, în Vinerea Mare, noi creștinii, ne dăm seama că însăși viața noastră, că însăși iubirea din inimile noastre izvorăsc toate din sângele Celui Răstignit pe dealul Gogotei? Cel care astăzi atârănă răstignit între doi tâlhari este cel care doar din iubire spală în sângele său toată răutatea inimilor noastre. În fața Crucii lui Isus Cristos, astăzi toată omenirea ar trebui să-și plece genunchiul, să-și bată pieptul și să strige așa de tare încât să se audă până în înaltul cerului, la tronul Tatălui Cereșc: Iartă-ne, Doamne, iartă pe poporul tău și în veci nu te supăra pe noi! Astăzi să ne amintim de toate păcatele noastre. Jos măștile! Măcar astăzi să nu mai fim ipocriți! Căci în Vinerea Sfântă Dumnezeu moare pentru fiecare dintre noi, din cauza păcatelor noastre și nimeni nu este drept în fața Lui. Chiar și cei ale căror nume sunt scrise în calendare, și ei au avut slăbiciunile și păcatele lor.

Astăzi se consumă cea mai mare dramă nu doar a omenirii, ci chiar a Cerului, iar nouă ne arde de făcut sarmale și de pregătit alte mâncăruri?! Afară din bucătărie! Astăzi trebuie să tăcem cu toții, să ne sfâșiem inimile, să ne așezăm în genunchi în fața lui Isus Cristos și să ne plângem păcatele, căci din cauza lor El este răstignit.

Astăzi, după amiază, Cristos coboară în mormântul morților de ieri, de astăzi și de câți vor mai muri până la sfârșitul lumii. Ca un bob de grâu, El este îngropat în pământul oamenilor. Murind pentru păcat, și noi suntem îngropați în același pământ

sfințit de trupul lui Cristos. Mare este acest mister al morții și îngropării noastre în același pământ în care a fost îngropat și Fiul lui Dumnezeu. Mare este acest mister pentru că îngroparea lui Cristos și a noastră împreună cu El nu este pentru totdeauna. În mormânt, împreună cu El, noi murim pentru păcat și împreună cu El înviem la o viață nouă. Exact ca și bobul de grâu care este pus în pământ pentru ca de acolo să iasă din nou la lumină și să rodească un spic plin cu boabe, din care se face pâinea pentru viața lumii.

Mormântul lui Cristos și toate mormintele celor care cred în El sunt doar niște locuințe provizorii din care vom ieși oameni noi pentru o umanitate nouă, strălucitoare, dreaptă, bună și sfântă, așa cum este Cel care din moartea mormântului învie pentru totdeauna împreună cu noi, cei pe care, fără să o merităm, ne-a iubit și ne iubește cu o iubire mai puternică decât moartea și decât iadul. Pe crucea lui Cristos, alături de cuvintele vizibile "Isus Nazarineanul, Regele iudeilor", sunt scrise alte cuvinte care nu se văd: Păcatul lumii-Iubirea lui Dumnezeu. Asupra acestor cuvinte suntem chemați să medităm astăzi și să luăm aminte la ce-i de făcut.

SÂMBĂTA SFÂNTĂ: DUMNEZEU ESTE MORT!?

Am participat aseară la celebrarea dramei condamnării, pătimirii și morții Fiului lui Dumnezeu. Emoționantă celebrare, care în dramatismul ei a atins coardele cele mai ascunse și mai profunde ale inimii; poate și ale conștiinței noastre. Am sărutat crucea cu pietate și căință în suflet iar apoi ne-am întors acasă mai conștienți de iubirea totală a lui Dumnezeu pentru noi, dar și de răutatea lumii și de nedreptățile pe care oamenii le pot comite. Încă sub influența celebrării de aseară, astăzi, în Sâmbăta Sfântă poate vor săvârși mai puține păcate decât de obicei. Deja este un câștig: Măcar cu ocazia marilor sărbători, dacă mergem la biserică, este posibil să păcătuim mai puțin. Dar este puțin probabil ca această stare de har să dureze multe zile; poate până marțea viitoare. Reîntorși la muncile noastre, emoția și hotărârile bune la care ne-au îndemnat sfintele celebrări încep să scadă în intensitate în mintea și inima noastră. Cu trecerea timpului, efectul lor scade din ce în ce mai mult până se evaporează complet. Așa cum jurământul de iubire totală până la moarte

făcut partenerului de viață în fața altarului, cu trecerea timpului slăbește, se răcește sau dispare cu totul.

Se pare că în viața noastră, cele mai importante lucruri, adică iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele, sunt măcinate, banalizate, uitate într-un colț al existenței sau înlocuite cu metehnele, hachițele, poftele, cu răutatea și demonul cel rău din noi.

Se pare că noi mergem pe două drumuri paralele, unul al omului animal din noi și altul al botezatului, creștinului din noi, drumuri care se intersectează din când în când, pentru ca apoi să se despartă din nou.

Pentru mulți, religia este doar un decor cu care își mai variază existența. Pentru alții, este o iluzie cu care se amăgesc, se autopăcălesc. Dar să nu le spui aceasta, căci atunci sunt capabili să-ți dea cu ceva în cap sau să te ocolească pentru tot restul vieții. Pentru alții este un drog prin care fug de realitatea dură a vieții și se refugiază într-o lume care nu de puține ori devine dușmanul care-i va ucide cu totul. Pentru mulți, mai ales astăzi, religia a devenit un decor printre alte decoruri ale vieții, care încet-încet, în concurență cu alte oferte pe care societatea de consum le pune la dispoziție cu multă generozitate și șiretenie, dispare cu totul din orizontul existenței lor. Așa cum se întâmplă cu mulți copii care vin cu drag la pregătirea pentru Prima Împărtășanie; vin mai greu la pregătirea pentru primirea tainei Sfântului Mir, pentru ca apoi să dispară cu totul nu numai din biserică, dar și din curtea ei; eventual, mai revin pentru căsătoria religioasă, dacă nu cumva muzica de orgă și decorurile din biserică sunt depășite și înlocuite de alte decoruri și locuri mai atractive. Cu acești creștini se întâmplă exact așa cum s-a întâmplat cu mai toți datornicii mei, care atunci când i-am împrumutat mi-au promis solemn că-mi vor restitui totul la timp. Când a sosit ceasul restituirii, s-au făcut nevăzuți, s-au evaporat. Poate că mulți creștini nu înțeleg că religia și credința fără fapte sunt moarte; nu înțeleg că a crede în Dumnezeu înseamnă un angajament și o responsabilitate față de o Persoană, față de El, ceea ce reprezintă un angajament total și pentru toată viața. Poate că și noi preoții suntem vinovați de această dezertare a oamenilor din fața angajamentelor lor creștine, întrucât le-am propus o formă de religie ușoară. Poate că

i-am amăgit, dându-le de înțeles că a-l urma pe Dumnezeu este ușor de tot; așa cum sunt amăgiți mulți, spunându-li-se că a învăța limba engleză înseamnă un efort doar de o lună de zile, sau a urma o facultate înseamnă doar un concurs de dosare și apoi o prezență din când în când prin sălile de curs, iar la examene, cu puțin efort și tupeu, poți să copii și să obții o notă foarte bună. Fără a atenta în vreun fel la sacralitatea și importanța celebrărilor religioase, îmi face impresia că pentru mulți ele nu sunt decât o farsă prin care încearcă să-l mintă pe Dumnezeu, să plângă cu lacrimi de crocodil păcatele lor, să-i declare iubire precum Romeo Julietei, pentru ca apoi să reia viața lor banală, plină de compromisuri sau chiar răutăți strigătoare la cer; precum candidații din campaniile electorale.

Cred că înainte ca omul acesta pământean să devină creștin, ar trebui să învețe să nu mai mintă, să nu se mai mintă nici pe el, nici pe alții și mai ales să nu mai încerce să-l mintă pe Dumnezeu, căci în atotștiința sa, El vede cu ochi de vultur și gândurile noastre cele mai ascunse. Când omul va înceta să mai poarte două măști, abia după aceea să se ducă și să ceară Bisericii să fie botezat. Căci nu știu cât de mulțumit este Dumnezeu de această lume care se profesează creștină, dar care, comparativ cu popoarele păgâne, a comis mai multe crime și a purtat mai multe războaie decât alte popoare ale lumii care nu au fost și nu sunt creștine.

Astăzi, în ziua în care Cristos zace în mormânt, să ne întrebăm cu toată seriozitatea dacă nu cumva avem de gând să-L ținem înmormântat pentru totdeauna în mormintele vieților noastre. Sincer: Oare în gândurile, cuvintele și faptele noastre Dumnezeu este cu adevărat viu? Dacă Dumnezeu ar fi viu în noi, ar mai fi necredință, răutate, nedreptate, foamete, tot felul de răutăți și moarte pe acest pământ?

Deci, aceasta-i marea întrebare: Suntem sau nu suntem creștini?

PS: Mă tem că mulți vor considera aceste rânduri prea multe și cam plictisitoare. Altceva mai plăcut și mai captivant nu am găsit să spun?! Nu, căci ieri am ținut post și nici astăzi nu am mâncat (până acum). O să vedeți ce puține like-uri o să aibă această postare... Totuși, mă risc...

CONSTATARE (nedumerire) PASCAIĂ

-Când ocupam o anumită funcție (nu sufăr deloc pentru faptul că nu o mai am), erau persoane care mă băgau în seamă. Acum, aceleași persoane trec pe lângă mine ca pe lângă un perete.

-Cu ocazia sărbătorii Paștelui, constat că în mulțimea mesajelor primite (la grămadă) sunt prezente și câteva mesaje de la aceste persoane. Mă salută cu Cristos a înviat și-mi urează sărbători fericite.

-Mă bucur că pentru ele Cristos a înviat, dar nu am înțeles de ce tot pentru ele eu se pare că am murit (până astăzi). Help! Mă poate lămuri cineva asupra acestei duble atitudini a acestor persoane față de mine?

VESTITOARELE ÎNVIERII (3/1 în raport cu bărbații)?
Evanghelia după Matei 28,8-10.

"În acel timp, femeile, plecând în grabă de la mormânt, cu frică și cu bucurie mare, au alergat să dea de știre discipolilor lui. Și, iată, Isus le-a venit în întâmpinare și le-a zis: "Bucurați-vă!" Iar ele, apropiindu-se, i-au cuprins picioarele și l-au adorat. Atunci Isus le-a zis: "Nu vă temeți! Mergeți și dați de știre fraților mei să meargă în Galileea și acolo mă vor vedea!"

Am citit cu bucurie și emoție urările de Paște care mi-au fost transmise aici, pe FB; chiar le-am recitat, căci mă bucur să împărtășim împreună bucuria Învierii Domnului. Le mulțumesc din inimă tuturor și le doresc, tot din inimă, ca Isus înviat să fie mereu prezent în viața tuturor.

Mi-a atras însă atenția un detaliu: 48 de urări vin din partea femeilor și doar 17 din partea bărbaților. Hm! Interesant! Dacă mă gândesc bine, cam acesta este procentul femei/bărbați și în prezența la biserică. În manifestarea vizibilă, clară, a credinței (de exemplu, aici pe FB), să fie oare de trei ori mai mare numărul femeilor în raport cu bărbații?

Și dacă așa este, atunci de ce slujirea preotească este doar pentru bărbați? Și de ce alte slujiri și posturi de răspundere din creștinătatea catolică și ortodoxă aparțin prevalent tot bărbaților? Și dacă lângă crucea lui Isus era doar un bărbat (Ioan) și patru femei (Maria, mama lui Isus și alte trei femei), aceasta înseamnă că deja de la începuturile creștinismului procentul de 3,4/1

(femei/bărbați) al persoanelor mai fidele lui Isus Cristos a fost același ca și astăzi?

Misterioase mai sunt căile Domnului printre fiii oamenilor!

Deci, mai concret, cum credeți că stau lucrurile în privința mărturisirii credinței în rândul femeilor și în rândul bărbaților? Sau, cumva bărbații, și în biserică, la fel ca în societatea civilă, au pus mâna pe majoritatea funcțiilor de conducere, de răspundere, iar pe femei le țin mai deoparte?

Dacă așa o fi, nu știu dacă este bine. Și cine are un răspuns la întrebarea: De ce lângă crucea lui Isus erau patru femei și doar un bărbat? Și de ce Isus s-a arătat întâi femeilor și pe ele le-a trimis să le vestească apostolilor Învierea Lui? Cine are de spus mai multe cuvinte, sau alte cuvinte, este binevenit/ă să le spună clar și chiar răspicat. ... Cu mulțumiri anticipate!

SPERANȚE ȘI FRUMUSEȚI ÎNZĂPEZITE

Ai trezit în ființa mea dorința unei vieți frumoase, plină de culoare și parfum. Prin felul tău de a fi ai deschis în mine izvoarele vieții și în jurul meu totul creștea, înflorea iar speranțele unei vieți plină de farmec mă cuprindeau din toate părțile. Totul începea să clocotească în mine, obrajii îmi erau îmbujorați, trupul viguros și pasul vioi. Mă îmbrăcam în cele mai frumoase haine, ca de sărbătoare, căci o viață nouă îmi promiteau cuvintele și faptele tale. Căldura din privirea ta, glasul dulce, gesturile pline de atenție și delicatețe, toate mă cucureau la tine. M-am deschis cu totul ție și totul era atât de frumos, pentru că primeam de la tine căldură, multă căldură; pentru că toată ființa ta emana o căldură plăcută, care îmi dezmiarda fața și mă făcea să mă simt bine, atât de bine cum nici în vis nu mai simțisem vreodată. Aceasta era primăvara frumoasă a vieții noastre.

Nu știu de ce apoi, într-o zi te-ai apropiat din nou de mine, m-ai prins în brațe, dar nu ți-am mai simțit căldura. Erai rece și asta m-a făcut să tresar, chiar să mă sperii. Te-am privit în ochi cu nedumerire, să văd dacă ești tu, dacă nu cumva simțurile mele mă înșală. Dar, nu m-au înșelat. Erai tu, îmbrăcat în aceeași

frumusețe. Nimic nelalocul lui nu era în tot ceea ce vedeam la tine. Aceleași gesturi, aceleași cuvinte, aceeași îmbrăcăminte impecabilă. Totul era la fel ca înainte. Și totuși, lipsea ceva. Lipsea căldura din tot ceea ce tu erai. Din toată frumusețea ta lipsea căldura. M-ai îmbrățișat, strâns, ca și altă dată. Dar îmbrățișarea ta era ca de gheață. Frigul din tine mi-a pătruns adânc prin hainele multicolore, prin pielea subțire; a ajuns în adâncul ființei mele și am simțit cum totul în mine începe să se ofilească, să se chircească, să se strângă grămadă, să se apere de frigul care îmi pătrundea până la oase. Toată frumusețea mea a fost acoperită de răceala ta. Toată frumusețea mea multicoloră, zvăpăiată și zglobie a dispărut deodată sub stratul rece de zăpadă cu care m-ai acoperit de sus până jos. Aveai aceeași frumusețe ca mai înainte; dar erai atât de rece, atât de rece încât am simțit că mă apropii de pragul morții. În grabă, am închis în mine toate rezervoarele, toate rezervele mele de energie, de căldură, de frumusețe, de speranțe, de zâmbete, de visuri frumoase. În instinctul de supraviețuire, aștept acum cu inima strânsă de durere să dispară de pe trupul meu toată răceala ta. Mă rog la Dumnezeu și la toți sfinții să nu mor. Îl rog din toată inima să topească de pe trupul meu zăpada aceasta albă, frumoasă, dar atât de rece. Îl rog pe Cel de Sus să aducă din nou soarele pe strada mea. Cu razele lui calde și plăcute să topească zăpada aceasta rece cu care m-ai îmbrățișat. Ce ai căutat acum la mine cu toată răceala aceasta a ta, eu nu știu. Nu te înțeleg, dar atâta știu, că nu vreau să mor. Frigul acesta, răceala aceasta cu care m-ai înveșmântat sunt aducătoare de moarte și nu numai mie nu-mi folosește, dar nu-ți folosește nici ție. Roagă-te împreună cu mine Dumnezeului soarelui să-și trimită cât mai repede lumina și căldura peste noi, ca să topească zăpada rece care ne-a amorțit ființele și să ne întoarcem iar la viața frumoasă, caldă, zglobie, multicoloră pe care am dus-o împreună până acum câteva zile în urmă. Căci sub albul imaculat, dar rece, al zăpezii, speranțele și visurile noastre frumoase nu au murit; în curând ele se vor întoarce din nou la viață.

Și va fi soare, numai soare; florile vor străluci, păsărelele vor cânta din nou iar verdele crud al primăverii ne va încânta din nou privirea. Zăpada aceasta albă, dar rece se va transforma în izvoare de viață pentru ogoarele noastre. Speranțele noastre vor

prinde aripi iar viața va curge mai departe în toată plinătatea ei, frumoasă, rodnică și binefăcătoare.

CICLONI RUSEȘTI LA JOASĂ ȘI MARE ÎNĂLȚIME!

Ieri am prezentat versiunea romantică a anomaliilor meteorologice care s-au abătut peste noi. Acum vreau să prezint versiunea hard, dar adevărată (adevărul adevărat) despre zăpada și vântoasele care au pus la grea încercare copacii, plantele, florile și tot ce crește pe câmpurile și în grădinile noastre. M-am informat din toate sursele (meteorologi renumiți, generali de armate, experți și analiști politici) și am aflat adevărul despre tot ce s-a petrecut și chiar dacă poate să ne șocheze, este bine să cunoaștem crudul adevăr, ca să tragem învățămintele de rigoare. Deci, din ce cauză s-au abătut peste noi zăpezile și frigul acesta? Pentru că noi ne-am aliat cu NATO și americanii și am permis construirea pe teritoriul țării noastre (mai precis la Deveselu) a unui scut antirachetă, fapt care i-a supărat rău de tot pe ruși, în primul rând pe președintele Putin. Și ca să ne învețe minte să nu-i mai supărăm, rușii ne-au dat o lecție. Cum? Păi, cam așa: Mai mulți ruși deștepți s-au îmbrăcat cu șube, ca să nu le fie frig, și ca să nu-i vadă NATO, UE și americanii s-au pitit după Munții Urali și în nordul cel mai nord al Siberiei. Și ce au făcut acolo? Acolo, noaptea, la lumina felinarelor au construit tunuri de aer rece, foarte rece, asemănătoare tunurilor care produc zăpadă artificială pentru piste de schi. Și după ce au construit aceste tunuri care fabrică aer rece, le-au pus în funcție și așa au creat un ciclon de aer rece, foarte rece pe care l-au suflat cu putere spre noi. Și uite așa a ajuns la noi un front (ciclon) de aer foarte rece care s-a întâlnit aici cu un alt front de aer, de data aceasta cald, venit dinspre Vest și Mediterana. Și unde s-au ciocnit fronturile acestea, adică în regiunile noastre, au creat toată nenorocirea de zăpadă și furtuni care au atacat grav vegetația noastră, creând mari pagube și cine știe dacă vom mai recolta ceva în această vară sau la toamnă. Degeaba au construit americanii acest scut antirachetă și au tot felul de arme contra rușilor și contra altor puteri de prin Asia. Rachetele americane nu au nicio putere contra ciclonilor de aer rece pe care rușii îi pot fabrica oricând, trimițându-i peste noi, pentru a ne distruge toată vegetația și toate recoltele.

Rușii ne înving oricând prin războiul meteorologic. Și sunt deștepți vecinii noștri de la răsărit, chiar dacă beau multă vodcă, căci nu se luptă cu noi, cu NATO și cu americanii pe teritoriul lor. Ei se luptă pe teren neutru, adică pe teritoriul nostru, și au în plan să ne distrugă toate recoltele, dacă nu ne băgăm mințile în cap. Ce a fost acum este doar un aperitiv la un meniu pe care plănuiesc să ni-l servească, dacă nu ne schimbăm tactica și orientarea politico-economică și militară. Acest ciclon este o nimica toată pe lângă ce au ei în cap. Rușii au decis că nu are rost să ne mai amenințe cu focoașe nucleare. Este de ajuns să ne trimită din când în când câte un ciclon de aer rece ieșit din tulumbele tunurilor lor construite pe șest îndărătul Uralilor, la lumina felinarelor. Și așa ne vor liniști pentru totdeauna. Rușii sunt în stare să facă în așa fel încât pe pământurile noastre să nu mai crească nici măcar ciulini. Așa o să fim constrânși să mâncăm numai din import, dacă o să mai avem bani cu ce cumpăra. Dacă nu, o să murim de foame; spre bucuria rușilor. Cine are urechi de auzit, să audă și să ia aminte! Am zis! PS: Sau istoria aceasta este asemănătoare cu cea a teroriștilor din zilele "Revoluției"?

CINE SUNTEM?

Suntem slabi, fragili și expuși la tot felul de pericole; și totuși ne încredem cu toate puterile în slabele noastre forțe. Cu picioarele noastre dorim să escaladăm munții cei mai înalți, deși putem face o luxație de la cea mai banală călcătură strâmbă. Cu creierul nostru mic, ascuns în cutia craniană dorim să cunoaștem întregul univers.

În inima noastră mică ascunsă în coșul pieptului intră toate bucuriile și durerile lumii.

Nu suntem decât un fir de nisip pe malul mării, și totuși aspirațiile și dorințele noastre sunt mai mari și mai profunde decât lungimea și adâncimea tuturor mărilor și oceanelor. În scurgerea timpului suntem doar o clipă, însă în ea clipește dorul după nemurire, după veșnicie.

Vasul acesta fragil, din lut care suntem noi, conține diamantul divinității. Căci noi suntem templul lui Dumnezeu și Duhul lui locuiește în inimile și gândurile noastre. Dacă vrem să

ne vedem adevărata noastră frumusețe, nu-i nevoie de cosmetice, nici să ne privim în oglindă; trebuie doar să ne privim în ochii Celui care ne-a creat; să-L privim așa cum ne privește El, cu o privire plină de iubire, ca cea a marilor îndrăgostiți.

PENTRU LUMEA DE MÂINE

În cuvintele pe care astăzi îi învățăm pe copii să le scrie în caietele lor de școală stau cuvintele legilor drepte sau nedrepte cu care mâine ei vor conduce lumea.

În ochii cu care astăzi îi privim pe copiii noștri sunt ochii cu care mâine ei îi vor privi pe semenii lor.

În drumurile pe care mergem noi astăzi se află căile dreptății sau nedreptății pe care mâine vor pași copiii noștri.

Lumea pe care o construim noi astăzi este binecuvântarea sau blestemul cu care noi binecuvântăm sau blestemăm generațiile care ne vor urma.

Și un pahar cu apă pe care-l bem noi astăzi ca să ne potolim setea poate fi decisiv pentru viitorul copiilor noștri. Sunt mulți părinți care au trudit din greu ca să construiască o locuință pentru copiii lor. Dar sunt ei convinși că prin aceasta le-au oferit copiilor lor o șansă în plus pentru viața pe care o vor duce? Poate că în loc să le oferim copiilor noștri un lac cu pește, mai bine i-am învăța să pescuiască.

De fapt, tot ceea ce facem noi astăzi, o facem pentru ce? Și pentru cine?

Să ne gândim la toate acestea chiar și atunci când, din neglijență, aruncăm o hârtie pe jos în loc să o punem într-un coș.

FRUMUSEȚEA VA SALVA OMENIREA

Pentru prezentul, dar mai ales pentru viitorul omenirii, pericole mari sunt prezentate și trâmbițate deja de mult timp. Economii naționale și națiunile însăși sunt puse în pericol de multinaționale și corporații conduse de strategii planetari. Islamul și China au invadat deja Europa și semne mari de îngrijorare se ridică cu o neliniște crescândă. Șomajul va crește, iar în deceniile

următoare va cuprinde jumătate din populația activă; aceasta se va întâmpla din cauza tehnologizării din ce în ce mai crescânde a economiei. În fața acestor mari provocări ale prezentului și viitorului omenirii, se conturează tot felul de proiecte nu doar de dezvoltare durabilă, dar și de rezistență, de autoapărare a omului ca ființă. Se pare că nu numai natura este atacată, lovită. Nu numai pădurile sunt defrișate și vandalizate. Se pare că omul însuși a ajuns să fie vandalizat; de cine? De semenul său. Homo homini canis!

La toate aceste probleme reale, nu imagine, nu sunt capabil să indic soluții economice sau politice. Poate mă pricep puțin în a indica soluții religioase, dar care se intersectează cu cele estetice și filosofice, cu cele care aparțin de esența ființei umane. Înclin să cred că soluțiile de ieșire din orice criză socială sau economică se află în om, în intimitatea ființei sale. De aici, din profunzimile lui izvorăsc și căile de rezolvare a marilor lui probleme. Iar crizele economice, demografice, sociale și politice înseamnă în primul rând crize interioare umane, crize, să le numim antropologice.

Omul este definit de valori interioare, intrinsece ființei sale numite Binele, Adevărul și Frumosul. Frumusețea este aceea care va salva lumea de la pierie. Frumusețea înseamnă nu atât estetism pur exterior, ci exprimare a unei armonii și ordini interioare a omului. Frumusețea înseamnă echilibru armonios între părțile componente. Echilibrul interior înseamnă o funcționare armonioasă a spiritului în trupul uman. Iar această armonie a individului dintre spirit și materie generează armonie în relațiile cu ceilalți semeni. Armonia crează sunete (limbaj), gesturi și mișcări comune simfonice, frumoase între cât mai mulți oameni. În felul acesta, notele discordante au din ce în ce mai puțin ecou, din ce în ce mai puțin efect negativ în trupul comun al omenirii. Aici intervine rolul religiei, în a-l ajuta pe om să se întoarcă în el însuși, prin meditație, contemplație, rugăciune, prin regăsirea eului primar, adică prin regăsirea Dumnezeuului armonic care locuiește în mintea, dar mai ales în inima lui.

Religia are rolul de a-l ajuta pe om să-și cunoască chipul și identitatea sa, să descopere mai mult adevărul despre cine este, de ce este, de unde vine și încotro se îndreaptă. Viitorul omenirii nu este dictat de către fabrici mai multe unde să lucreze cât mai mulți oameni, ci de către unitatea armonică, frumoasă a omului

om, nu robot și instrument de muncă și producție. Armonia noastră interioară ne face frumoși, adică adevărați. Iar adevărul din cătușele erorilor și răului și ne va conduce spre libertate, adică spre binele pe care toți în visăm și ni-l dorim. Îngrijorător este faptul că avansează aproape galopant o concepție generată de individualism care afirmă că fiecare are dreptul și este liber să perceapă binele așa cum crede el de cuviință. Așa se întâmplă că ce este bine pentru un om, poate să fie rău, nociv sau chiar distrugător pentru celălalt om. De ce se întâmplă acestea? Pentru că oamenii nu trăiesc în armonie cu ei înșiși, pentru că îi invadează urâtul interior și de aici se declanșează crizele dintre ei, care iau forma crizelor sociale, economice, politice, culturale și ideologice, ajungându-se până la conflicte armate și războaie. Da, frumusețea va salva lumea; iar frumusețea este intim legată de adevăr și de bine. Când vom învăța bine această lecție, ne vom regăsi pe noi înșine în unitatea gândirii Celui care ne-a creat și ne-a pus într-un paradis care pentru a fi terestru, trebuie mai întâi să fie în gândurile și inima noastră. Atunci, lumea va trăi bine, va fi frumoasă și adevărată ca și Cel care a adus-o la existență.

CONSTATARE CU ÎNTREBARE

Lucrurile merg ”așa cum merg” atunci când ne interesăm mai mult de ceea ce trebuie să facă alții decât de îndeplinirea propriilor îndatoriri. Și fiindcă ne freacă grija de alții, nu știm și nu facem ceea ce trebuie să facem noi.

De exemplu, cunoaște cineva vreun protest public, organizat contra lipsurilor și ilegalităților comise nu de guvernanți, ci de simplii cetățeni?

PS: În comuna mea natală nu cunosc niciun protest organizat contra construirii ilegale a multor, foarte multor case; contra vânzării-cumpărării de produse fără bon fiscal; contra aruncării gunoaielor în locuri nepermise; contra...etc.

Adesea istoriile nescrise, nespuse sunt mult mai adevărate și mai profunde decât cele știute de toată lumea.

LEGEA CREȘTERII

Adesea cuvintele sunt mici și neputincioase în a reda bogăția pe care vor să o exprime.

Adesea oamenii sunt mici și neputincioși în comparație cu vorbele mari pe care le spun.

Aceasta este misterioasa lege a creșterii în care se zbat oamenii și cuvintele lor, lege a creșterii asemănătoare cu cea a bobului de grâu care din încătușarea pământului iese la lumină, rodind un spic bogat. Lege a creșterii asemănătoare cu cea a lumii și întregului univers, care din încătușarea punctului, a singularului primordial, fierbinte și dens continuă să se extindă și acum, ocupând timpul, spațiul și materia.

Omul încearcă mereu să-și depășească propriile limite, așa cum și le depășește și universul din care face parte. Plus infinitul spre care se extinde universul este și plus infinitul spre care tânjește inima omului încă de când a fost alungat din paradis; paradis în care însă se va întoarce ținut de mână de Cel ce l-a creat și răscumpărat din păcatele și neputințele lui.

DE CE M-AM TREZIT ASTĂZI?

Adineaori, spălându-mă în fața oglinzii, mă întrebam pentru ce am deschis din nou ochii în această dimineață? Pentru ce am văzut din nou lumina soarelui, casa unde locuiesc, copacii din parc, locuințele din vecinătate? Pentru ce voi vedea din nou oamenii care circulă pe trotuar și mașinile rulând pe asfalt? Pentru ce încep o nouă zi? Mai este cineva care astăzi s-a întrebat la fel ca mine?

M-am uitat în jurul meu și la fel ca în multe alte dați, am constatat că am de toate, ba chiar mai multe lucruri decât îmi sunt necesare. M-am trezit astăzi ca să constat din nou că sunt înconjurat de prea multe lucruri. M-am trezit ca să constat pentru a nu știu câta oară că în orașul meu sunt multe locuințe și mult prea multe mașini, că este prea mult zgomot pe străzi, smog și prea multă agitație. Iar lumea continuă să construiască și să cumpere, de toate, bune și rele. M-am trezit din nou într-o lume care nu se mai satură să agonisească și să îngurgiteze de toate.

Din păcate, și astăzi am constatat că și eu sunt produsul acestei lumi; și eu sunt ca ea.

M-am trezit ca să constat că am nevoie de un Dumnezeu eliberator, la fel cum aveau nevoie țările subjugate de un erou național care să le ajute să-și recapete libertatea. Am constatat din nou, astăzi, că eu am nevoie de un Dumnezeu care să mă ajute să-mi redobândesc libertatea de gândire și acțiune, dar mai ales libertatea de a iubi. Degeaba mângâi eu ecranul telefonului tactil, căci nu-i capabil să-mi răspundă la sentimentele mele. Nu-mi transmite nici căldură, nici gingășie; nu-mi poate surâde, nu mă poate mângâia, îmbrățișa. Degeaba mă uit la calculatorul performant de pe birou; râde de mine, căci nu sunt în stare să-l folosesc nici la a suta parte din capacitățile pe care le are. Degeaba mă uit la tot ce am, căci nimic nu-mi poate surâde, nu-mi poate transmite niciun sentiment. Măcar de aș avea un câine; s-ar gudura pe lângă mine. Sau măcar un canar, care să-și cânte trilurile lui; m-aș gândi că o face pentru mine și mi-ar fi mai bine. De ce ne trezim dimineața? Ca să constatăm că suntem înconjurați de lucruri, de foarte multe lucruri? Într-o zi nu ne vom mai trezi și nu vom mai vedea nimic din tot ce avem, căci atunci vom fi înconjurați doar de patru scânduri și de lutul mamei pământ din care am fost făcuți și în care ne vom întoarce cu toții; nimeni nu este exclus.

Cam asta-i tot? Nu! Eu m-am trezit astăzi pentru a-i surâde vecinului meu și altora cu care mă voi vedea. Dacă tot nu a putut să-mi surâdă ecranul tactil al telefonului meu performant, iar asta m-a deranjat, mi-am zis că i-aș face o bucurie dacă i-aș surâde vecinului meu care s-ar putea să fi pățit exact ca mine, adică să fie nemulțumit de faptul că nici lui nu i-a surâs ecranul tactil al telefonului lui, tot performant; trăgând cu ochiul, am observat că are un Samsung S7 edge, modelul ăla strălucitor cu ecran curbat. Cine știe dacă nu cumva și șeful meu are nevoie de un surâs de la mine?! Tot trăgând cu ochiul, am observat că el are iPhone; clasă! Poate și el a mângâiat în dimineața aceasta ecranul tactil al iPhone-ului lui, cu același rezultat; mai știi?! Mi-am zis că eu m-am trezit astăzi pentru a invita la un suc și o prăjitură pe cineva care nu-mi este neapărat pe plac și se pare că nici eu lui. Nu știu dacă voi reuși, dar așa mi-am propus să fac după amiază, la five o'clock, precum englezii cu ceaiul lor. Mi-am propus eu mai multe astăzi, poate chiar prea multe. Nu

știu cât voi reuși, dar ceea ce sigur trebuie să fac este să mă simt mai aproape (la propriu) de oameni și mai departe (la figurat) de lucruri.

ANUNȚ

Persoanelor care fac parte din Scout, Acțiunea Catolică, claselor de grădiniță, elevi și studenți, grupurilor de voluntari sau altor grupări de copii, tineri, adulți sau bătrâni care nu mai suportă peturile și mizeriile (sticle și borcane, cratițe, tigăi, oale, cuțite, linguri și furculițe, farfurii și pahare de unică folosință, măști și farăse, preșuri, cărți, reviste și caiete, rame de tablouri, becuri, prize și întrerupătoare, etc) din spațiile în care trăiesc (parcuri, șanțuri, trotuare, grădini, ogoare, pajiști, boscheți, păduri, ape curgătoare sau stătătoare, maluri ale pâraurilor, râurilor, bălților și lacurilor etc) le susțin financiar cumpărarea de saci menajeri și mănuși pentru a purcede cât mai grabnic la curățarea locurilor în care ne ducem existența.

Sunt convins că atunci când Dumnezeu a creat pământul pe care locuim, nu a aruncat pe el și mizeriile sus amintite. Mai sunt și altele: lenjerie și îmbrăcăminte uzată, resturi menajere, resturi din demolări și construcții, mucuri de țigară, lanțuri de biciclete, ambalaje de tot felul, televizoare cu lămpi sau tub catodic, radio-casetofoane și pick-up-uri etc, etc.

Deci, rog frumos orice grup, ba chiar și persoană individuală, care vrea ca pământul pe care locuim să fie (să redevină) curat și frumos, să mi se adreseze pentru scopul mai sus amintit.

PS: A nu se lua acest anunț ca o laudă sau dorință de a ieși în evidență, ci doar ca o grijă pentru frumusețea și demnitatea pământului pe care eu, ca și noi toți, încă îi mai facem umbră. Într-o zi nu o să-i mai facem umbră și s-ar putea ca și pe mormintele noastre să se găsească unul sau mai multe dintre obiectele mai sus menționate, sau altele, sau bălării...

ANUNȚ (revenire)

Am postat ieri un anunț în care am încercat să sensibilizez atenția noastră, a tuturor, asupra spațiilor în care trăim și care adesea sunt invadate de mizerii de tot felul. Am spus că vreau să susțin financiar cumpărarea de mănuși și saci menajeri în care să

strângem toate peturile și mizeriile și să le depozităm acolo unde trebuie. Constat că am primit multe "like-uri", dar nu s-a găsit încă nimeni din diferite grupuri sau persoane individuale care să se angajeze concret în această activitate. Oare chiar nu ne doare, nu ne deranjează faptul că suntem înconjurați de mizerii? Nu vrem să scăpăm de ele? Eu cred că da, așa cum cred că ne place ca sufletul nostru să fie curat; așa cum cred că ne place ca cei care ne conduc să fie "curați"...doar că trebuie să facem și ceva concret pentru toate acestea. Deci...?

CONSTATARE

Am auzit pe unii și pe alții spunând că pe copii, pe elevi trebuie să-i lauzi, căci așa îi încurajezi și-i faci să progreseze. Poate că așa o fi, dar eu nu mai sunt copil demult, iar din experiența mea aici, pe FB, am învățat ceva contrar: Dacă ar fi mai mulți care să critice (constructiv) ce spun, lucrurile ar merge mai bine pentru toți. Ca și în viața reală, și aici mulți se scaldă într-o dulcegăreală ipocrită. De ce oare? Cui folosește?

Think about!

ESTE SAU NU ESTE ZDREŢUITĂ?

În fața marginii zdrențuite sau photoshopate a mânecii hainei papei Francisc, reacțiile și contrareacțiile sunt multe și variate; în funcție de ce anume? În funcție de cum este sau cum nu este mâneca, sau în funcție de cum vede fiecare această mânecă? Din cele constatate, reiese clar că fiecare vede un lucru în funcție de propriile convingeri și interese și nu-l interesează faptul în sine, ci ceea ce vrea fiecare să vadă, să creadă, să-i convină, să convingă sau să combată la alții.

Cam așa s-a întâmplat și cu Isus Cristos: Apostolii au vrut să vadă în el un mesia politic și nu ceea ce era și dorea Isus să fie. Iar când acest Isus i-a dezamăgit în planurile lor, l-au abandonat. După Constantin cel Mare, creștinii au dorit să vadă în Isus Cristos nu neapărat pe Mântuitorul lor și al lumii întregi, ci pe cel care să le legitimizeze puterea și faptele lor, iar cine era contra puterii și faptelor lor era marginalizat sau chiar ars pe rug, pe motiv de erezie.

În prezent, pe mulți nu-i interesează cine este cu adevărat Isus Cristos, ci pe acest Isus îl consideră dușmanul regimurilor lor

atee sau laiciste, iar cine nu este de acord cu aceste regimuri și cu ideologia lor și se atașează de adevăratul Isus Cristos, este marginalizat sau chiar exclus din societate și din funcțiile publice.

Revenind la tema noastră, din majoritatea reacțiilor la fotografia postată reiese același lucru: Oamenii nu sunt interesați în primul rând cum este acea mănecă, ci sunt interesați mai mult de ceea ce cred ei, de ceea ce vor ei să reprezinte măneca respectivă. Pentru cei mai puțin școliți, ca și pentru cei mai pașnici și senini sufletește, măneca aceasta le vorbește despre simplitatea și modestia papei. Dar sunt și mulți care au o pregătire intelectuală sau teologică deosebită, iar pentru aceștia susținerea propriilor convingeri poate lua forme vehemente, combătându-și adversarii așa cum inchizitorii îi combăteau pe cei pe care îi considerau eretici. Reacțiile acestea îmi aduc aminte de altele asemănătoare ca stil și atitudine, dar mult mai dure. Dau un exemplu: Nu demult i-am spus cuiva că acest papă prin felul lui de a fi simplu și detașat de bunuri materiale, vrea să ne îndrepte atenția spre o biserică mai săracă material, mai simplă, dar mai bogată spiritual și mai aproape de inima lui Dumnezeu și de a oamenilor. Ei bine, acea persoană, auzind afirmația mea, a reacționat cam în acești termeni: Papa acesta și cei care-i susțin această orientare sunt afectați de schizofrenie. Adică și eu aș fi afectat de această boală. Mă gândeam atunci că dacă aș fi trăit în Evul Mediu, iar persoana respectivă ar fi fost un inchizitor, schizofrenia de care m-a acuzat ar fi fost o erezie pentru care probabil m-ar fi condamnat la arderea pe rug.

Concluzie: De la o simplă mănecă roasă (sau photoshopată?) a hainei papei Francisc se poate deduce că fiecare își poate construi nu numai propria imagine despre acest papă, dar chiar propria religie și propriul dumnezeu. Se mai poate trage și o altă concluzie: Modestia este mai atrăgătoare decât o haină de la cele mai mari case de modă, iar dacă însuși papa ne spune acest lucru, chiar că ar trebui să ne întrebăm cum sunt mânecile inimilor și gândurilor noastre.

În Europa creștină Dumnezeu preferă un copil musulman născut unui copil creștin abortat.

Această afirmație reprezintă o erezie doctrinară sau exprimă apusul demografic al Europei creștine?

PS: În Londra ultimilor 17 ani s-au închis 500 de biserici și s-au deschis 423 de moschei.

FIDELITATE-DURERE-EUTANASIE?

Stăteam la masă într-un fel de restaurant-cantină, mâncându-mi liniștit ciorba și gândindu-mă aiurea, la nu știu ce anume. Deodată apare în fața mea o profesoară ieșită de mai mulți ani la pensie; mă salută respectuos, îmi urează poftă bună și mă întreabă dacă se poate așeza pe scaunul alăturat. Mă surprinde plăcut prezența ei, căci nu o mai văzusem de mult timp și o rog să se așeze. Meticuloasă cum o știam și foarte atentă, se așează cu o anumită stânjeneală în gesturi. O privesc o clipă pe furiș și surprind parcă o durere pe fața și în ochii ei. Cere și ea o ciorbă exact ca a mea și între noi se înfiripă o discuție, cam protocolară, așa cum se întâmplă când nu ai nimic de discutat cu cineva și atunci tema salvatoare este starea vremii. Simt însă că ceva nu este în regulă. O întreb dacă este sănătoasă, dacă soțul este sănătos, și el profesor universitar; amândoi la pensie, având copii căsătoriți, cu nepoți care, din câte știam eu, vin să-i viziteze foarte des. O întreb ce-i mai fac nepoții, dacă sunt la fel de jucăuși și zburdalnici. Fața ei se înseninează puțin și îmi răspunde că nepoții cresc, copiii lor sunt bine, iar ei doi sunt așa și așa. Acest "așa și așa" îmi atrage atenția și o privesc cu nedumerire, întrebător, așteptând ulterioare clarificări. Știți, continuă ea, sorbindu-și ciorba agale, eu, ca și noi toți, într-o zi o să mă duc la Domnul. Își face cruce grăbită și continuă: Dar mă duc curată, căci în viața mea nu am profitat măcar de cinci bani de la vreun student sau de altcineva. O să mă duc liniștită la Domnul. Am fost corectă totdeauna, căci așa m-au învățat părinții mei, Dumnezeu să-i ierte! Știam că este o persoană respectată de toți. Punctuală și precisă; la ore nu întârzia niciodată și nu ieșea înainte de pauză. Activitatea ei didactică era impecabilă iar corectitudinea cu studenții exemplară. Nu o văzusem tristă sau abătută niciodată. Acum, însă, o durere ascunsă și surdă se citea în ochii ei și în tonul vocii. Eram sigur că ceva cu totul neplăcut se ascunde și așteptam răbdător să-mi spună ea; nu-i bine să forțezi intimitatea omului, niciodată!

Eram sigur că doamna aceasta exemplară ca om și profesor vrea să-mi spună ceva care o doare foarte tare. După ce

termină ciorba, o întreb dacă nu dorește să mâncăm și un desert. Este de acord și cerem două prăjituri cu fructe. Nu mai știam ce să spun, cu ce să continui și o tăcere apăsătoare se așternu între noi. La un moment dat se îndreptă de spate, mă privi direct în ochi și mă întrebă ce părere am despre eutanasiu. La o așa întrebare chiar nu mă așteptam și pe moment nu am găsit niciun răspuns. Dar de ce-mi puneți o asemenea întrebare? Eh, oftă ea adânc. De ce?! Spuneți-mi, atunci, continuă ea: De ce soțul meu trebuie să sufere atât de mult? Ce vină are? Pe mine nu m-a supărat niciodată de când ne cunoaștem și până acum. Niciodată! Că au mai fost mici neînțelegeri între noi; sunt inerente, așa cum sunt la toți oamenii. Că au fost și momente grele; cu toții le avem. Dar, vă jur pe ce am mai sfânt, că în viața lui nu a fost niciodată rău cu mine; niciodată! Înțelegeți ce spun?! Înțeleg, doamnă, îi răspund eu. Știu că sunteți persoane deosebite. Așa v-am cunoscut, atât cât v-am cunoscut. Îmi pare rău pentru ce spuneți; chiar mă doare. Vă mulțumesc, continuă ea, pentru cuvintele d.voastră. Dar, repet, de ce soțul meu trebuie să sufere atât de mult? Și vă repet întrebarea: Ce credeți despre eutanasiu? De ce să sufere la nesfârșit un om? La ce bun să mai rămână în viață, când nu mai este conștient și când suferința nu-l părăsește o clipă? Mă sfâșii de durere, înțelegeți? Mă sfâșii de durere lângă el, căci nu pot să-l ajut cu nimic, ci doar să văd cât suferă și cât de neputincioasă sunt eu. De ce biserica nu este de acord cu eutanasiu? De ce? În fiecare cuvânt al ei simțeam o durere care o sfâșia. Și mă gândeam că această durere ea o poartă clipă de clipă alături de soțul ei. M-am întrebam în mintea mea cum poate să ducă pe umerii ei un martiraj zilnic? O întreb: Dar este cu dumneavoastră acasă? Nu s-a găsit un loc pentru el într-o casă de bătrâni, undeva? Doamna mă privește lung și după câteva clipe de tăcere îmi răspunde: Noi când ne-am căsătorit, am jurat că vom rămâne uniți la bine și la rău, până la sfârșit. Iar eu îmi respect jurământul. Dar, îi răspund eu, în acest caz, de ce ați dori eutanasiu pentru soțul d.voastră? Fiindcă am momente când nu mai pot, spune ea; simt că nu mai pot, că mi s-au terminat toate forțele. Iar se aștern momente lungi de tăcere. Îmi regăsesc puterea să o întreb: Și în aceste momente când nu mai puteți, ce faceți? Doamna tăcu un timp, o tăcere mai lungă decât a mea, după care reluă: Astăzi simt că nu mai pot și Dumnezeu v-a scos în calea mea ca să vă întreb ce credeți despre eutanasiu.

Nu știu de ce am avut senzația că această doamnă nu era atât în căutarea unui răspuns la această întrebare, cât mai mult era în căutarea unui om care să o sprijine să nu cadă în devotamentul ei pentru soțul care, cum a spus, nu a supărat-o niciodată în îndelungata lor căsnicie.

Poate greșesc, dar am impresia că atunci când oamenii pun întrebări grele, existențiale, nu neapărat vor un răspuns la acele întrebări, cât mai mult vor, cerșesc, imploră solidaritate din partea semenilor lor.

Care o fi menirea noastră pe pământ? Să ne trăim singuri bucuriile și durerile, sau să le trăim împreună?

Dacă lumea aceasta este creată de Dumnezeu, înseamnă că și istoria ei este la fel de mare și misterioasă ca și cea a Creatorului. Înseamnă că fiecare dintre noi avem o istorie care se scaldă în lumina Celui ce ne-a dat chipul și asemănarea Sa. Înseamnă că destinul nostru este strâns legat de cel al lui Dumnezeu.

În pofida răului cu care ne confruntăm, trebuie să fim optimiști, căci viața noastră este în mâinile Celui ce ne-a făcut, iar numele Lui este Iubire.

DACĂ AM ȘTI, DACĂ AM FI

Mi s-a spus de multe ori că din cauza statutului meu de single, multe lucruri nu le pricep, mai ales ce înseamnă familia. Nu neg acest lucru și nici nu încerc să intru pe un teren unde aș putea să o iau pe arătură sau să calc în străchini.

Da, multe lucruri nu le pricep, unele dintre ele foarte simple. Îmi plac câmpurile înverzite, dar nu aș putea spune că știu cum crește firul de iarbă, din câte celule este compus și câtă apă îi trebuie ca să crească mare. Îmi place să țin în căușul palmei un fulg de zăpadă, dar nu știu din câte cristale albe și reci este compus și nici nu știu de ce nu sunt doi fulgi la fel.

Sunt multe lucruri pe care nu le pricep, nu le știu și parcă mă cuprinde un fel de sentiment de inferioritate în fața semenilor mei. Dar poate că mulți dintre noi nu știm lucruri cu adevărat importante. De exemplu, sunt copii care nu știu data de naștere a

părinților lor. Sunt soți care nu mai știu data căsătoriei lor. Sunt oameni care nu știu să zâmbească semenilor lor. Și sunt mulți care nu știu nici să vorbească, nici să scrie frumos și corect gramatical limba română, dar se bat în piept și strigă sus și tare "noi suntem români!".

Privesc din mersul trenului câmpurile acestea frumoase și mă minunez de faptul că acum văd mai puține peturi, mai puțină mizerie pe ele. Deseori am fost tentat să cred că acest popor nu vrea să fie curat și nu vrea nici în ruptul capului să respecte pământul pe care calcă. Dar mereu am știut în adâncul inimii mele că poporul meu, în adâncul sufletului său este un popor curat, că iubește curățenia, că îi place frumusețea. Îmi crește inima să constat că ceea ce știam despre oamenii noștri este adevărat. Românii pot fi și curați, frumoși. Știu acest lucru și văd cum de la un an la altul tot mai multe fete și femei poartă ia noastră tradițională, iar ia aceasta este frumoasă ca și câmpurile noastre, ca și florile de la ferestre, din curte și de pe câmpuri. Știam că românii au un suflet frumos. Și sunt convins că țara aceasta va fi și mai frumoasă, și mai civilizată.

Știu că nu știu multe lucruri, dar cred că știu câte ceva din ceea ce este în inima oamenilor, din bucuriile și durerile lor, din visurile, speranțele dar și deziluziile și deznădejile lor. Pricep de ce oamenii s-au bucurat acum 27 de ani. Știu de ce milioane de oameni tineri și copii și-au pus traista în băț și au plecat prin străini. Știu și de ce suntem aici, în această țară atât de frumoasă, dar prost condusă (adesea jefuită).

În statutul meu de single, nu știu multe lucruri, dar în același timp știu că cheia fericirii este în mintea și inima noastră. Despre acest locaș interior, intim al ființei noastre știu multe. Dacă fiecare dintre noi am acorda mai multă atenție conștiinței noastre, dacă ne-am folosi mai mult creierul și dacă am da o importanță mai mare bățăilor inimii, am fi mai fericiți. Aceste lucruri eu le știu și chiar sunt mândru de aceasta.

VERDE CRUD...VERDE CRUD

Verdele acesta crud, primăvăratec al frunzelor copacilor și al ierbii care acoperă totul îmi vorbește despre reînnoirea vieții pe pământul care ne susține pe toți și ne hrănește cu atâta generozitate. Viața tânără, viguroasă și plină de noi speranțe care pulsează acum în fiecare frunză îmi vorbește despre minunea mereu proaspătă a vieții înscrisă de Creator în codul genetic al mamei pământ lăsat nouă ca și casă comună care ne adăpostește pe toți și ne așează în fiecare zi la masa ei atât de generoasă, atât de bogată, atât de plină de iubire.

Dacă ne simțim cumva singuri și neiubiți, să ne așezăm pe iarba proaspătă a câmpului și s-o îmbrățișăm, căci ea ne iubește și ne oferă o nouă speranță de viață. Verdele crud al frunzelor cu care s-au îmbrăcat toți copacii și toate câmpurile, dealurile și văile este viața pe care o primim în dar încă odată, încă un an. Verdele crud al noii primăveri este o nouă dovadă a iubirii Celui care a creat totul pentru ca noi să nu murim și să fim recunoscători chiar și pentru un simplu firicel de iarbă. Verdele crud și proaspăt al naturii este viața care alimentează viața noastră și fiecare respirație a ei, căci oxigenul fabricat de frunze pătrunde în plămânii noștri și ne ajută să rămânem în viață, nu numai la figurat, ci chiar la propriu.

Să nu călcăm nicio frunză, să nu o rupem, căci în fiecare firicel de iarbă, în fiecare frunză este o părticică din viața noastră, a tuturor. Dacă vegetația ar înceta pe acest pământ, chiar și pentru un singur an, omenirea ar muri, inclusiv toate animalele care populează planeta.

Să nu murdărim planeta aceasta verde! Să nu murdărim nici măcar cu o bucățică de hârtie verdele acestui pământ, căci orice mizerie aruncată este o ofensă adusă darului lui Dumnezeu și o palmă pe care ne-o tragem singuri, nouă înșine și semenilor noștri. Orice plantă ruptă aiurea, orice copac tăiat când și unde nu trebuie înseamnă tot atâtea răni pe care noi le facem în trupul naturii care ne susține viața zi de zi, clipă de clipă. Să privim cu bucurie, speranță, respect și recunoștință la verdele crud al naturii care ne înconjoară. Să privim verdele acesta crud cu gingășie chiar, așa cum privim fața și zâmbetul inocent al unui copilăș. În fiecare nou născut vedem viitorul nostru. În fiecare

firicel de iarbă, în fiecare frunză vedem viața care ni se oferă gratuit și cu generozitate. În verdele crud al naturii vedem și simțim iubirea și bunătatea Creatorului a toate, chiar și a celui mai mic și neînsemnat fir de iarbă.

DOI COPII PĂSTORI DECLARAȚI SFINȚI

Astăzi, 13 mai, la Fatima, în Portugalia, papa Francisc a declarat sfinți doi copii frați, Jacinta și Francisco, cei mai tineri sfinți ai Bisericii (în afară de martiri); au murit la 10, respectiv 9 ani de gripa spaniolă care devasta țara, o molimă răspândită atunci în toată Europa. Alături de verișoara lor Lucia, acești trei copii, fii de păstori, în anul 1917 au văzut-o aici, la Fatima, de șase ori pe Fecioara Maria. Atunci, prin glasul Mamei sale și a acestor copilași, Dumnezeu chema lumea la pocăință. Acești trei copii care-și păzeau oile pe câmpul numit Cova di Iria erau trimișii lui Dumnezeu să-i îndemne pe oameni să nu se mai războiască și să creadă în Dumnezeu.

Dar lumea nu a înțeles glasul (avertismentul) lui Dumnezeu, iar în toamna aceluiași an s-a dezlănțuit urgia comunistă care, conform statisticilor, a făcut peste 100 milioane de victime.

Este greu să înțelegem glasul lui Dumnezeu care ne atenționează pe noi oamenii uneori prin cele mai umile și neînsemnate semne (nu prin trăsnete, cutremure și cataclisme naturale), ci prin glasul unor copilași păstori. Din extremitatea vestică a continentului nostru, Dumnezeu ne-a chemat la pocăință, la credință, dar oamenii nu au înțeles glasul Său. Popoarele erau antrenate într-un război mondial (un măcel inutil), iar din extremitatea estică a continentului s-a dezlănțuit în toamna celui an urgia roșie comunistă, steaua roșie în locul Crucii, fiara apocaliptică care a vărsat pe pământul nostru sângele nevinovat a mai bine de 100 milioane de ființe create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Atunci a început cel mai mare genocid consemnat în istoria umanității.

Nu cred că acești păstorași s-au gândit vreodată că vor ajunge să fie venerați ca sfinți de către toată creștinătatea catolică. Dar nu acest lucru este important. Eu cred că important pentru noi

este să înțelegem mesajul lui Dumnezeu transmis omenirii prin acești copii.

Și în acel an întunecat al istoriei, și astăzi Dumnezeu ne spune același lucru: Trăiți în comuniune cu mine! Uniți-vă în iubire și credință! Schimbați în mai bine istoria nu cu forța armelor și a ideologiilor totalitare, ci cu forța credinței și a iubirii, a simplității și adevărului! Creați un pământ nou care să fie Împărăția mea, căci voi toți sunteți fiii și fiicele mele! Acesta cred că este mesajul "secretului" de la Fatima.

Acești doi păstorași, prin simplitatea lor ne indică drumul spre inima lui Dumnezeu. Oare de ce ne este atât de greu să pricepem că drumul, sensul existenței noastre este cel care pulsează în inima sinceră, lipsită de falsitate și răutate a copiilor?!

În coroana de pe capul statuiei Fecioarei Maria de la Fatima se află glonțul cu care Ali Acga, pe 13 mai 1981, a încercat să-l ucidă pe sfântul lui Dumnezeu, papa Ioan Paul al II-lea. Dar Fecioara Maria a vrut ca acest papă să mai trăiască, pentru a ne spune nouă că avem o mamă cerească, o mamă pe care o venerază nu numai creștinii, dar chiar și musulmanii. Fecioara de la Fatima ne vorbește și astăzi și fiindcă ne este lăsată tuturor ca mamă de către Fiul ei în momentele cele mai grele când atârna pe lemnul crucii, să ne încredem în ea. Omenirea nu este orfană: Dumnezeu ne-a lăsat-o ca mamă pe însăși mama Lui. PS: Dacă vreodată ochii sau glasul unui copil ne spun ceva important, privirea și glasul lor să devină privirea și glasul nostru, căci ochii și glasul lor sunt ochii și glasul lui Dumnezeu. Prin ei, omenirea întregă poate fi salvată.

ÎN GRAȚIA DIVINĂ

Ești în grațiile cerului

Atunci când te oferi fără să ți se mulțumească;
 Atunci când te jertfești fără să ți se recunoască;
 Atunci când înțelegi fără ca să fii înțeles;
 Atunci când iubești fără ca să fii iubit;
 Atunci când vezi fără ca să fii văzut;
 Atunci când dai fără ca să ți se dea;
 Atunci când mângâi fără ca să fii mângâiat;
 Atunci când crezi fără ca să fii crezut;

Atunci când ești cu toți fără ca cineva să fie cu tine;
 Abia atunci vei fi liber; aripile ți se vor deschide
 Și vei putea zbura nestingherit spre El;
 Iar în inima ta va coborî o mare, infinită pace;
 Pacea grației divine.

NU TE LĂSA CONFISCAT!

Pe unde au ajuns și și-au impus stăpânirea, comuniștii au confiscat averile și toate bunurile boierilor și burghezilor. Cred însă că cea mai teribilă confiscare, cel mai mare furt săvârșit de ei a fost confiscarea gândirii și vieții oamenilor.

Comuniștii nu au murit, chiar dacă acum sunt îmbrăcați în haine capitaliste.

Nu lăsa pe nimeni să-ți confişte viața, indiferent de prețul pe care trebuie să-l plătești! Nu permite nimănui să-ți confişte gândirea și sentimentele! Ele sunt cel mai mare dar pe care ți l-a făcut Dumnezeu. Nu permite niciunui om să te facă sclavul sau obiectul propriilor interese!

...Și nu te lăsa confiscat de propria sete de putere, înavușire și de dominare a semenului tău!

Suferința cea mai mare nu este să suferi, ci să nu ai un nume pe care să-l strigi în suferințele tale.

Poate că la sfârșit, Dumnezeu o să mă primească într-un colț mic al raiului său. Și dacă așa va fi, aceasta se va întâmpla nu pentru că l-am cunoscut bine și i-am fost o companie plăcută pe pământ, ci pentru că l-am căutat atât de mult în viața aceasta.

SCENARIU ÎN TREI ACTE

Actul 1

Pe pământ Hitler, Stalin, Ceaușescu, Kim Jong-un și alți dictatori și tirani tiranizează și ucid milioane și milioane de oameni.

Pe pământ, politicieni și patroni de tot felul fură, delapidază și adună averi necuvenite.

Tot pe pământul nostru soții își trădează soțiile și invers; copiii întorc spatele părinților și nu vin nici măcar la înmormântarea lor.

Și enumerarea răufăcătorilor și a relelor poate continua; lista este lungă, lungă...

Actul 2

Pe pământul nostru, Fiul lui Dumnezeu atârână pe cruce între cer și pământ pentru ca în sângele său să spele toate păcatele omenirii. Și cu ultimele puteri se roagă Tatălui să-i ierte pe cei care l-au răstignit. Iubirea lui pentru noi oamenii este atât de mare încât a treia zi de la răstignire învie din morți, triumfător asupra morții și asupra păcatelor întregii lumi.

Actul 3

În fața tronului de judecată a lui Dumnezeu se prezintă pe rând Hitler, Stalin, Ceaușescu, Kim Jong-un (sigur o să moară și el), politicieni, patroni, soți și soții infidele, copii nerecunoscători și mulți alții (inclusiv subsemnatul). Dumnezeu Tatăl se uită la fiecare dintre ei; apoi deschide cartea în care sunt scrise toate fărâdelegile și crimele lor, ca și toate faptele lor bune. Conform faptelor lor, pentru mulți dintre cei care se prezintă la dreapta judecată nu rămâne decât singur verdict, o singură destinație: Iadul.

Doar că la dreapta tronului de judecată al Tatălui șade Fiul său, cel trimis pe pământ de El, de Tatăl, ca să-i răscumpere pe oameni din păcatele lor; ceea ce Fiul, din ascultare și iubire totală, a făcut. Acum, El, Tatăl, își privește Fiul și-i înțelege jertfa pentru mântuirea lumii. Dar tot El, Tatăl, privește și în cartea în care sunt scrise toate faptele bune și rele ale răufăcătorilor mai sus menționați, ale mele și ale tuturor care se prezintă (vrând-nevrând) la tronul lui de judecată.

Întrebarea (dilemă pentru mintea noastră) este: În pronunțarea verdictului, de ce va ține cont Judecătorul a toți și a toate, de ceea ce este scris în cartea vieții tuturor oamenilor, sau de Jertfa mântuitoare a Fiului său?

PS: Dacă actele 1 și 2 sunt destul de clare, actul al treilea ne pune pe gânduri?

IUBIREA ȘI CREDINȚA ÎN VREMEA MULTITASKING-ULUI

Astăzi, de ziua iubitei lui Maria, Andrei stă la masă împreună cu ea și cu amicii lor de suflet, Ioan și Radu. De ziua ei, i-a pregătit o surpriză tare plăcută, care a apărut la sfârșitul mesei împreună cu tortul cu 19 lumânări. Andrei știa demult că își dorește un telefon nou, mai performant decât cel pe care tot el i-l făcuse cadou într-una din revenirile lui de la muncă, din Irlanda. Așadar, odată cu aducerea tortului, pe platou era învelit într-o hârtie multicoloră și noul gadget. Este greu de descris bucuria Mariei la deschiderea acestui cadou. A urmat o avalansă de îmbrățișări și mulțumiri, după care, moartă de nerăbdare, a deschis telefonul și a început să-i testeze performanțele. Inutil de spus că până la sfârșitul sărbătorii, mai tot timpul și l-a ocupat cu noul ei cadou. De fapt, și ceilalți invitați, după ce au mâncat felia de tort, și-au văzut de smartphone-urile lor, schimbând totuși din când în când câteva cuvinte și între ei.

Seara, fiind zi de duminică, Andrei s-a dus la biserică ca să asculte Sf. Liturghie. Doar că în timpul celebrării a simțit vibrația telefonului, la fel de performant ca și al Mariei. Nu a rezistat curiozității să vadă cine-i trimite mesaj. Era Maria, care-i mulțumea din nou pentru cadou. Nu a rezistat nici tentației de a-i trimite un sms de răspuns, spunându-i că este și el foarte bucuros pentru bucuria ei. Între timp, se mai uita și la altar ca să vadă ce face preotul. La scurt timp, simte un alt avertisment pe telefon și iar nu rezistă tentației de a vedea cine îi mai scrie. Era tot Maria care-i spunea să se uite pe Facebook, să vadă ce poze mișto au ieșit de la sărbătoarea lor. Ceea ce și face; fiindcă pozele i-au plăcut și lui tare mult, dă câte un like pe toate și-i trimite Mariei niște emoticoane adaptate sărbătorii. Între timp, Liturghia ajunsese la momentul împărtășaniei. Considerând că nu a făcut niciun păcat grav, Andrei înaintează spre altar pentru a se împărtăși. Se întoarce apoi recules la locul de unde plecase și pentru câteva clipe se cufundă în rugăciune. Dar imediat îi veni ideea să-i trimită un sms Mariei și să-i spună că, din iubire pentru ea, s-a împărtășit și că se roagă pentru ea. Scoase smartphone-ul din buzunarul strâns al pantalonilor de blugi și-i compuse un sms plăcut și dulce. Î-l expedie cu multă grijă, să nu greșească cumva destinatarul din lista de contacte. Apoi, cu capul plecat sub bancă,

făcu un selfie și-i trimise poza iubitei pe pagina ei de Facebook. Între timp, Liturghia se termină, iar Andrei ieși mulțumit din biserică și se îndreptă spre casă, unde Maria îl aștepta nerăbdătoare ca să-i mulțumească încă odată pentru cadoul primit. Pe drum, își puse căștile în urechi, ascultând muzica preferată și butonând telefonul ca să mai vadă noutățile de pe Facebook. Cam așa s-a desfășurat sfârșitul sărbătoririi aniversarului Mariei și participarea la Sf. Liturghie a lui Andrei. ...Am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa.

Nu știu dacă v-a plăcut, și mă întreb dacă nu cumva Dumnezeu a fost gelos pe Andrei, care în loc să-și manifeste iubirea doar față de El, mai mult îi era inima și gândul la Maria. Dar ce mai contează cui și ce i-a plăcut ? Important este că Maria are un telefon pe care și l-a dorit tare mult; sau nu?

PROPUNERE

Pentru a împăca și capra și varza, mi-a venit o idee: Ce ar fi ca la rugăciunea credincioșilor din cadrul celebrării Sf. Liturghii, unde toți suntem invitați să ne exprimăm intențiile noastre de bine pentru toți cei vii și răposați, fiecare să scoată smartphone-ul din buzunar sau poșetă, să acceseze propria pagină de Facebook și să dea like pe chipul tuturor persoanelor dragi. Preotul celebrant să acorde 5 minute pentru această activitate. Ar fi suficiente atâtea minute pentru a ne exprima iubirea și atenția pentru persoanele dragi cu pagină pe Facebook? Mai rău o să fie cu cei decedați, căci ei nu au pagină în rețeaua asta de socializare. Oare nu ar fi bine să înființăm și pentru ei o rețea de socializare? Ei nu au nevoie de like-urile noastre?

PROPUNERE (completare la postarea cu Andrei și Maria)

Întrucât marea majoritate a credincioșilor vin la biserică cu smartphone-ul (poate au chiar două gadget-uri), pentru a împăca și capra și varza, mi-a venit o idee: Ce ar fi ca la rugăciunea credincioșilor din cadrul celebrării Sf. Liturghii, unde toți suntem invitați să ne exprimăm intențiile noastre de bine pentru toți cei vii și răposați, fiecare să scoată smartphone-ul din buzunar sau poșetă, să acceseze propria pagină de Facebook (și Twitter?) și să dea like pe chipul tuturor persoanelor dragi. Preotul celebrant să acorde 5 minute pentru această activitate. Ar fi suficiente atâtea minute pentru a ne exprima iubirea și atenția pentru persoanele dragi cu pagină pe Facebook? Mai rău o să fie

cu cei decedați, căci ei nu au pagină în rețeaua aceasta de socializare. Oare nu ar fi bine ca rudele lor să înființeze și pentru ei o rețea de socializare? Ei nu au nevoie de like-urile noastre?

DE CE?

Mi s-a întâmplat să observ persoane care în fața unui câine fără stăpân se opreau, îi priveau cu drag, îl mângâiau, iar dacă aveau ceva de mâncare, i-o ofereau cu toată generozitatea. Mi s-a întâmplat de multe ori în trafic să fiu în mașină și să observ persoane care la cea mai mică greșală de conducere a cuiva, deschideau parbirzul și-i adresau tot felul de vorbe dure și înjurioase.

Ce sunt ceilalți pentru a nu-i respecta?

Sau, mai bine, cine sunt ceilalți pentru a-i respecta?

Cine și ce sunt eu când nu-i respect pe ceilalți?

De răspunsul corect la aceste trei întrebări depinde buna conviețuire și chiar fericirea noastră.

DESPRE PERICOLUL MUSULMAN?

Mi-am amintit de o persoană cu care m-am intersectat de mai multe ori și care totdeauna îmi vorbea cu multă convingere și pe un ton cumva apăsător despre lumea musulmană, mai ales despre Iranul šiit și de ce este šiit, iar majoritatea țărilor musulmane sunt sunit. Odată mi-am permis să o întreb care-i sunt motivele interesului pentru lumea aceasta care geografic, cultural și religios este departe de noi. I-am pus și o altă întrebare, și anume de ce îmi spune mie toate aceste lucruri? M-a privit cumva surprinsă și pe moment nu mi-a dat niciun răspuns, ci doar mi-a spus că această lume este foarte importantă și ar trebui să ne preocupe mai mult, pe noi toți, europenii, creștinii. Căci, a continuat, dacă nu vom ști mai multe despre musulmani, s-ar putea să o pățim mult mai rău decât am pățit-o până acum. Și a continuat să vorbească pe această idee, în această direcție, iar eu am început să am cumva un sentiment de vinovăție pentru ignoranța mea în domeniu și într-un fel i-am cerut scuze pentru slabul meu interes pentru suniți și šiiti și pentru tot ceea ce înseamnă lumea islamică. La auzul acestor cuvinte, am constatat în ochii bunului cunoscător al islamismului un fel de satisfacție,

de mulțumire cu care mi-a strâns mâna, și-a luat la revedere și a plecat mai departe în drumul lui.

Eu, în schimb, am rămas cam descumpănit și m-am întrebat de ce și-a manifestat o așa satisfacție și un fel de superioritate în fața declarării ignoranței mele, când, mi-am zis eu, ignoranța mea ar fi trebuit să ne îngrijoreze pe amândoi, dată fiind gravitatea consecințelor care, conform spuselor lui, pot să se abată peste noi toți. Nu știu de ce mi s-a născut instantaneu întrebarea dacă pe respectiva persoană o interesează cu adevărat starea Iranului šiit, dacă se implică cu ceva în rezolvarea gravelor probleme cu care acea țară se confruntă și despre care îmi vorbea cu atâta patos? Nu știu de ce am avut impresia că această persoană este la fel de străină de binele acelei țări, cum sunt și eu, iar toată pledoaria ei nu era motivată de nimic altceva decât de dorința de a-mi demonstra că știe ceea ce eu nu știu și că-mi este superioară în domeniu. Această atitudine de superioritate mi-a transmis-o mersul ei țănoș după ce și-a terminat pledoaria și ne-am despărțit, mergând fiecare în drumul său.

Mi s-a întâmplat același lucru, mergând la unele mănăstiri, unde în urma unor discuții cu anumiți călugări, am plecat cu același sentiment al vinovăției și necunoașterii tainelor despre care ei îmi vorbeau, dar, de data aceasta, abordând o atitudine umilă și folosind un ton condescendent. Rezultatul era același: Demonstrarea ignoranței mele în tainele lui Dumnezeu și a voinței Sale. Greșeala mea era că nu le spuneam nimic din ce știu și eu în domeniul tainelor lui Dumnezeu și că am stat cu nasul în cărți religioase poate mai mulți ani decât ei. Dar, repet, pentru mine rezultatul final era același ca și în fața bunului cunoscător al šiitilor din Iran.

Îmi vine să mă întreb dacă nu cumva mulți preoți sau călugări sunt la fel de departe de Dumnezeu, cum este fizic, geografic bunul cunoscător al Iranului šiit mai sus amintit? Mă întreb dacă nu cumva mulți dintre cei care vorbesc altora despre Dumnezeu și se consideră buni cunoscători ai voinței Sale, de fapt, nu-i interesează neapărat cine este Dumnezeu (și) pentru ei, ci toată pledoaria lor de cunoscători ai voinței divine vine din dorința de a-și manifesta superioritatea în fața altora și de a profita de acest lucru? Același lucru mi-l inspiră și persoane în vârstă care stau prin biserici împărțind neștiutorilor sfaturi

prețioase de cum trebuie să se comporte în sfântul lăcaș și unde trebuie să aprindă lumânările.

Oare nu cumva despre această ”superioritate” ne vorbesc și zidurile unor catedrale care...vor să mântuiască neamul?

Oare nu cumva reproșurile pe care le făcea Isus Cristos cărturarilor și farizeilor din timpul său rămân valabile și astăzi pentru mulți...inclusiv pentru mine?

Oare nu cumva lumea și adevărata credință sunt amenințate nu numai de fundamentalisti islamisti, ci și de fundamentalisti creștini și de ”buni cunoscători” ai voinței lui Dumnezeu?

ÎNTREBARE

Nimeni nu neagă dreptul de cetățenie în societatea noastră al celor care nu cred în niciun Dumnezeu.

Mulți cred că ar fi mai bine ca prostituția să fie legalizată; deci, și persoanele care o practică să fie egale în fața legii cu toate celelalte.

Păstrându-ne propriile convingeri etice, nu ar trebui să fim toleranți cu cei care au alte orientări sexuale decât majoritatea? Adică, în concret, suntem sau nu suntem de acord ca orientarea lor să fie legalizată?

DRUMUL ARE DURATA UNEI CLIPE

Mâine nu există; mâine este doar o speranță, un vis, un plan, o dorință.

Ieri nu mai există.

Există doar astăzi, această oră, acest minut, această secundă. Drumul vieții tale este doar acum; el se construiește cu fiecare pas pe care-l pășești.

Există doar prezentul, clipa ta ruptă din veșnicia vieții fără de început și fără de sfârșit.

Tot ceea ce nu faci acum, amânând pentru mâine sau privind nostalgic în trecut este non-existență, este nimic.

Fericirea vieții ți-o construiești cu fiecare clipă trăită acum și aici, căci nimeni nu poate merge în locul tău și niciun drum nu se întinde mai departe de umbra care-ți însoțește ființa.

AI NEVOIE DE ACEASTĂ LUME DOAR PENTRU A I TE DĂRUI

Ai ajuns să te cunoști cu adevărat atunci când îți dai seama cât ești de singur.

Dar nevoind să-ți accepți propria condiție, nesimțindu-te bine în hainele singurătății, acumulezi lucruri, cât mai multe cu putință, care să-ți țină companie și să-ți umple golurile ființei. Procedând astfel, vei fugi însă de tine însuși și vei alerga după iluzii, vei îmbrățișa iluzia fericirii.

Calea eliberării din propria singurătate este cea a ieșirii din tine, a dăruirii de tine însuși, intrând astfel în armonia universală, găsindu-ți locul în universul care ți se comunică, care îți dă totul fără să-ți ceară nimic.

La fel cum însuși Isus Cristos a intrat în armonia universală a iubirii cu care Tatăl îl comunică lumii.

Nu ai nevoie de această lume decât pentru a i te dăru, la fel cum Dumnezeu nu are nevoie de nimeni dintre noi și de nimic din tot ceea ce a creat; și totuși El ni se oferă cu totul și-și comunică existența întregii sale creații.

CUM SĂ CRITICI?

Aud, văd și citesc atâtea critici la adresa tuturor instituțiilor (guvern, președinție, parlament, patriarh, episcopi și preoți, primari, medici, avocați etc, etc). De critici, plângeri și nemulțumiri este plină țara de la o graniță la alta și de la munte până la mare. Aproape mi s-a acrit de toate acestea și din această cauză nici nu prea mă mai uit la televizor (vizionez mai mult filme documentare și emisiuni artistice).

În fața acestui mod de a aborda realitățile, am încercat să stau strâmb și să judec drept și am ajuns la următoarele concluzii:

Cred că avem dreptul să criticăm comportamentul și faptele altora doar atunci când gândurile și inima noastră sunt pline de iubire pentru acele persoane al căror comportament îl criticăm.

Mai mult, cred că avem dreptul să le criticăm dacă am reușit să le comunicăm iubirea și respectul nostru și le-am convins că tot ceea ce spunem despre ele nu reprezintă altceva decât exprimarea sentimentelor noastre curate și pline de iubire pentru ele. Iar în cuvintele noastre nu există altceva decât loialitate, corectitudine, dorință de dreptate și adevăr.

Mai mult încă, cred că avem dreptul să criticăm faptele sau cuvintele altora doar atunci când suntem siguri că nu ne vom supăra dacă acele persoane nu vor accepta criticile noastre. Cred că pentru a critica comportamentul și cuvintele altora trebuie neapărat să avem o mare iubire pentru acele persoane; trebuie să le cunoaștem bine și în tot ceea ce gândim, spunem sau facem să existe o toleranță absolută pentru orice persoană.

ÎMPREUNĂ (SHARING)

Nimeni nu-ți neagă dreptul de a fi tu însuți și nu un simplu număr într-o turmă.

Și totuși, nu te simți împlinit, fericit decât atunci când intri în comuniune, în armonie cu ceilalți.

Căci:

Frumusețea din tine este cu adevărat frumusețe doar atunci când ochii celorlalți o pot vedea.

Bunătatea din tine este bună doar atunci când folosește cuiva. Lumina minții tale este cu adevărat lumină doar atunci când îți luminează calea și deschide noi orizonturi spre care oamenii să se îndrepte.

Iubirea inimii tale este cu adevărat iubire doar atunci când bate și în altă inimă.

Viața din tine este cu adevărat viață doar atunci când devine viață pentru alții, așa cum și tu ai primit-o de la alții. Căci adevăratul chip al ființei tale poți să-l vezi doar în oglinda semenului tău. La fel cum ochii tăi devin strălucitori și plini de viață doar atunci când se oglindesc în ochii persoanei iubite. Nimic nu are valoare dacă rămâne închis în tine. A te închide în tine însuți este același lucru cu închiderea ta între patru scânduri și coborârea în mormânt.

UNDE-I DUMNEZEU?

Imitând exemplul împărățiilor acestei lumi, suntem tentați să ne construim un Dumnezeu biruitor, măreț, solemn, impunător precum turlele înalte ale catedralelor; precum regii și împărații pe tronurile lor aurite. Sau un Dumnezeu misterios și greu de priceput pentru mintea omului, precum lumina slabă care pătrunde în lăcașul de cult prin ferestrele mici, înguste. Sau un Dumnezeu plăcut mirositor precum fumul de tămâie din cadelniță. Alții, și nu sunt puțini, spun că Dumnezeu este o invenție, o făcătură a minții omenești, sau pur și simplu nu există. În schimb, dacă citim cu atenție Evangheliile și privim mai adânc în viața oamenilor, îl găsim pe Dumnezeu în casa fricoșilor și lașilor apostoli, în care s-au încuiat de frica iudeilor, speriați de moarte că ar putea să o pătească precum Învățătorul lor. Îl găsim pe Dumnezeu înviat împreună cu femeile, care nu valorau mare lucru în ochii evreilor și a mai marilor lumii. Îl găsim pe Dumnezeu alături de cei doi discipoli în drum spre Emaus, discipoli care-și pierduseră orice speranță în El. Acum, triști, fără nicio perspectivă de viață, părăsiseră Ierusalimul unde visaseră să devină un fel de miniștri ai marelui rege Cristos; dar regele lor fusese crucificat și îngropat.

Poate îl căutăm pe Dumnezeu în fastul și măreția celebrărilor religioase, în discursurile mari și pompoase ale celor care se propun salvatorii lumii, în demagogia celor care vând oamenilor iluzia fericirii. Dar este posibil ca Dumnezeu să fie mai atent la viața și problemele concrete ale omului și să fie prezent tocmai acolo unde omul se îndoiește de triumful adevărului și al binelui. Poate că Dumnezeu este acolo unde omul are mai mare nevoie de el, adică acolo unde își pierde încrederea în el însuși și în semenii săi. Acolo unde omul plânge, disperat din cauza singurătății și neputințelor sale. Poate că Dumnezeu este prezent acolo unde omul își frânge aripile și unde cele mai frumoase visuri ale lui sunt distruse, călcate în picioare de semenii săi. Poate că Dumnezeu este prezent acolo unde omului îi este frig și foame și se chircește, se acoperă cu ce i-a mai rămas, cu zdrențele sale, încercând cu disperare să-și salveze viața. Poate că Dumnezeu este mai prezent pe trotuarul pe care oamenii își trăiesc condiția lor mizerabilă. Poate că Dumnezeu este mai prezent acolo unde moartea încearcă să domine. Poate că

Dumnezeu este mai prezent acolo unde forțele răului încearcă să omoare creatura lui predilectă, așa cum o mamă, ca o leoaică, își apără copilul de oricine ar atenta la viața lui.

Dumnezeu este prezent în locurile cele mai detestate de oameni; pentru că acolo este mai multă nevoie de iubire, de înțelegere, de solidaritate, de pace, de viață, de adevăr, de dreptate.

Dumnezeu este prezent la periferiile existenței umane, acolo unde în spiritul lui de concurență și dominare, omul încearcă să muște din semenul său și să-l sugrume, să-i sugă sângele și să-i ia ultima picătură de viață. Dumnezeu este prezent în iadul pe care omul vrea să-l instaureze în împărăția sa, în rândul creaturilor sale.

Cred că în toate mizeriile și periferiile existenței umane trebuie să ne deschidem ochii, mintea dar mai ales inima pentru a-l întâlni pe Dumnezeu și pentru a-l oferi și altora. Cred că aceasta ar fi misiunea noastră de creștini. Alături de ascultarea clopotelor maiestroase din turllele înalte ale catedralelor; alături de înfiorarea sacră pe care o simțim atunci când ne pătrund cântările frumoase din biserici, cred că ar trebui să ne înfioare glasul lui Dumnezeu care plânge în toate mizeriile și suferințele lumii și să facem ceva concret pentru ca El să nu mai sufere atât de mult.

DUMNEZEU, CREDINȚA=IUBIRE

A trecut deja mult timp de când unii au declarat moartea lui Dumnezeu; alții declară absența Lui; și mai mulți sunt cei pe care nu-i interesează această problemă.

Curios este faptul că lumea nu înțelege un lucru elementar: Acolo unde este iubire, acolo este Dumnezeu. Orice formă de manifestare a iubirii înseamnă o prezență a Lui. Și orice se face în numele iubirii se face în numele Lui. Și orice nu se face pentru a trăi iubirea, înseamnă o negare a Lui.

Dacă vrei să știi de ești credincios sau ateu, întreabă-te cât de mult sau cât de puțin iubești. Sunt oameni care se proclamă creștini sau religioși, care se roagă, care spun multe cuvinte despre Dumnezeu, care au funcții (slujiri) deosebite în biserici. Pentru ei, ca și pentru orice om, Dumnezeu există cu adevărat în

măsura în care viața lor este o mărturie a iubirii autentice față de El și față de semenii.

Dumnezeu nu a murit și nici nu este străin de omenirea care a fost creată de puterea mâinilor sale, căci El este Iubire, iar iubirea este izvorul și motorul vieții. Credința nu va dispărea de pe acest pământ, căci omul nu se poate nega pe el însuși; omul nu poate să nu iubească. Dumnezeu și credința în El vor exista cât va exista această lume. Poate va dispărea această formă de religie, ca și oricare formă de religie care există acum. Dar cu siguranță vor apărea altele care, în felul lor vor manifesta aceeași căutare a lui Dumnezeu și prin care omului îi va vorbi același, unic și veșnic Dumnezeu. Dumnezeu este deja întrupat în ființa omului în persoana lui Isus Cristos, alfa și omega timpurilor, și privind chipul omului, privim chipul lui Dumnezeu sădit în el. Drama omului de ieri, de astăzi și de totdeauna constă însă în faptul că de multe ori nu știe ce și pe cine să iubească. Iar ateismul, ca și păcatul omului înseamnă o lipsă de iubire sau o iubire deviată, greșită.

O LUME ATÂT DE MINUNATĂ!

Privim aceasta minunată natură, verde, multicoloră, veselă și strălucitoare și inima ni se umple de bucurie; privirea se înseninează, speranța crește și cu ochii minții vedem deja cireșe și vișine coapte, pârguite, zarzăre, mere timpurii, prune, gutui, spice de grâu pline, câmpuri și holde mănoase. Natura aceasta atât de generoasă este mama noastră a tuturor, iar la pieptul ei ne hrănește pe toți. Ea oferă viața pentru orice creatură. Nu știu dacă vreodată vom reuși să-i fim suficient de recunoscători pentru tot ceea ce ne dă cu atâta generozitate.

Dar nu știu dacă, privind această minunată natură, mintea noastră a reușit vreodată să dezlege misterul existenței ei. Nu știu dacă noi ne-am întrebat cum de există un fir de iarbă, cum crește copacul, cum de pământul pe care calcăm rămâne mereu tare și nu ne afundăm în el în timp ce mergem, cum de stâncile din munți rămân acolo sus și nu se prăvălesc peste noi, cum de nu dispăre aerul pe care îl respirăm, cum de nu dispăre apa mărilor și oceanelor. Căci nu știu dacă noi am priceput faptul că atracția și unitatea între toți atomii și moleculele elementelor solide, lichide

și gazoase fac să existe această lume, noi înșine și întregul univers.

Oare am înțeles ceva din misterul naturii și al vieții care ne înconjoară? În tot ceea ce vedem, simțim, gustăm, pipăim, mirosim, auzim există o imensă, uriașă, universală forță de atracție și de coeziune. Și dacă această forță de coeziune, de atracție și unitate s-ar deteriora, dacă s-ar uza precum rulmenții dintr-o roată sau angrenaj, universul acesta, de la firul de iarbă până la galaxii, s-ar distruge iar noi am dispărea. Atracția și unitatea acestei lumi necugetătoare ne vorbește nouă, ființelor cugetătoare, despre atracția și unitatea care există între noi oamenii și pe care o cunoaștem atât de puțin. Forța de coeziune care-i ține uniți pe oameni și nu-i lasă să se mănânce unii pe alții se numește iubire. Iubirea este cheia care deschide cutia ferecată în care este tănuțit misterul vieții omului pe pământ și în ceruri. Iubirea este cea pe care Creatorul a suflat-o în primii oameni; iubirea este cea care i-a atras unul spre altul și așa a început lumea să se nască și să mișune pe acest pământ. Iubirea este cea care face ca omenirea să dăinuie și cu cât forța ei este mai mare, cu atât omenirea devine mai unită, mai puternică, mai aproape de Creatorul ei. Iubirea este cea care explică misterul vieții omului, de la leagăn la mormânt și dincolo de el. Puterea cu care vom reuși să facem această lume mai frumoasă este cea a iubirii dintre noi. Și doar iubindu-ne, vom intra în armonia și unitatea întregului pământ, ca și în armonia întregului univers. Iubindu-ne, intrăm în misterul sădit de Creator în tot ceea ce există. Iubindu-ne, devenim mai adevărați, mai puternici, mai aproape de Cel care ne-a creat din iubire, așa cum tot din iubire se naște fiecare om și doar prin iubire, viața poate continua să existe pe pământ.

De la cel mai mic fir de iarbă până la cei mai înalți munți, de la pruncul din leagăn până la omul matur, de la planeta pământ până la galaxii și posibile universuri, totul intră în misterul unității, ordinei, forței, în misterul vieții sub toate formele ei, viață care poartă numele lui Dumnezeu=Iubire.

De ce oare acceptăm atât de greu faptul că atunci când ni se închide o ușă, asta înseamnă că trebuie să intrăm pe o alta? Aceasta este cu atât mai valabil cu cât societatea în care trăim este atât de mobilă și schimbătoare.

De ce oare atunci când o persoană ne părăsește sau nu ne mai acordă atenție, nu înțelegem că acest lucru s-a întâmplat pentru ca noi să fim mai liberi și să facem mai bine și mai ușor ceea ce trebuie să facem?

În astfel de situații, constatăm adesea că, de fapt, respectiva persoană, cu inima și mintea, nu ne-a fost aproape niciodată. PS: Cele spuse pot fi valabile pentru oricine dintre noi.

IUBIRE ȘI CONSUM

Creștinismul este religia iubirii, religia inimii care trece dincolo de orice barieră și calcul al minții noastre. Este o religie "romantică" în care suntem chemați să cântăm cu viața noastră un cântec de iubire pentru toți, frumoși și urăți, bogați și săraci, prieteni și dușmani.

Societatea în care trăim este una de consum, care macină în malaxorul ei orice și pe oricine, în care consumăm și suntem consumați. Exact așa cum ai mânca un iaurt și apoi arunci ambalajul la coș.

Trăim între lume a provocărilor și marilor contraste. Trebuie să alegem între a trăi din iubire și a deveni obiecte de consum.

Astăzi ce fel de lume vrem să construim și ce alegem să fim: Creștini sau ființe care consumă și sunt consumate?

Exemplificare:

Cum vi se pare atitudinea atâtor angajatori care selectează angajații în funcție de vârstă, look, iar cele și cei care nu se încadrează în parametrii stabiliți de ei sunt respinși? Și cum vi se pare atitudinea tuturor acelor care atâta timp cât le-ai servit interesele te-au luat în considerație, iar după ce ai ieșit din calculele lor nici măcar nu te mai salută? Și cum vi se pare atitudinea multor medici sau judecători, avocați etc în fața cărora ai trecere dacă ai bani, iar dacă nu ai mori cu zile? Dar atitudinea multor tineri care își caută parteneri în funcție de forma anterioară și posterioară a corpului lor?...etc. etc. Postarea aceasta mi-a fost provocată de o tânără femeie-mamă care zilele trecute se plângea de faptul că abia acum își dă seama cât de mult o "folosește" soțul ei.

ÎNTREBARE

Oare va fi capabil creștinismul european să se împace cu ideea că nu mai reprezintă o mare religie sprijinită de state (de la care a avut destule avantaje) și să se întoarcă la originile lui, de unde să o ia de la capăt, proaspăt și descotorosit de hainele ponosite cu care l-a îmbrăcat istoria și interesele omenești? Divorțul societății europene de creștinismul actual este evident. Va fi capabil creștinismul să-și refacă viața, într-un alt fel de raport cu lumea, așa cum se întâmplă, de exemplu, cu doi care divorțează și își caută un nou viitor?

Este posibil ca toate palmele și loviturile primite de creștinism să fie mai mult niște avertismente pentru a-și reveni și reaminti ce a dorit Fondatorul lui să fie, adică o religie a iubirii lui Dumnezeu și a omului și nimic altceva.

IUBIREA ÎN VREMEA NESIGURANȚEI

Oare în câte persoane ne încredem cu adevărat? Sau există măcar o persoană în care să avem încredere totală, care să reprezinte punctul nostru de sprijin oricând și pentru orice problemă? În țesutul social în care trăim, există vreo persoană sau vreo instituție care să ne ofere siguranța absolută? Sau o anumită neliniște și nesiguranță le purtăm mereu cu noi? Nu avem siguranța absolută a locului de muncă, nici că cel sau cea de lângă noi nu se gândește și la o altă persoană chiar și atunci când ne face declarații de dragoste. Nu suntem siguri nici pe sănătatea, nici pe bunurile noastre, nici că cineva nu ar putea să înțeleagă greșit sau să răstălmăcească spusele noastre. Nu avem siguranța absolută nici măcar pe viața noastră. Culmea este că nici în Dumnezeu nu avem o siguranță absolută, căci altfel nu ne-am îndoi de El. Și, de fapt, cum să nu te îndoiești de El, de dreptatea și de bunățatea lui, când constăți în jurul tău atâtea nedreptăți și răutăți?! Există ceva cu adevărat sigur, sau cel mai sigur lucru este că totul este nesigur?

Poate însă că ar trebui să ne punem întrebarea și altfel: Eu pentru cine reprezint siguranța absolută? Există măcar o persoană pentru care eu să fiu acel loc în care să se simtă mereu ca acasă? Există în inima mea măcar o persoană care să fie fericită cu adevărat și pentru care eu să reprezint totul, să nu-i lipsească

nimic, să fiu fericirea vieții ei, să iradieze de fericire ori de câte ori mă vede și să nu-și mai facă nicio grijă?

Garanții și siguranțe absolute nu există și nimeni nu ni le poate oferi; nici noi nu le putem oferi, nimănui. Fiecare are punctele lui slabe. Personal, nu cred în perfecțiunea și corectitudinea totală a nimănui. De aceea, nu pun pe nimeni pe un soclu și nu fac statuie nimănui. Nu mă închin în fața nimănui, în fața niciunei autorități (nu din spirit de rebeliune), indiferent de ce natură ar fi ea; ceea ce mi-a cauzat nu puține neplăceri. Și totuși... Această lume trebuie iubită așa cum este ea, cu toate nesiguranțele și slăbiciunile ei. Și dacă există măcar o siguranță, dacă există măcar ceva care să ne ajute să nu o luăm razna, să nu cădem pradă depresiilor și nebuniei, acel ceva, acel punct sigur de sprijin este iubirea necondiționată, aruncarea chiar în brațele adversarului, fiind convins că chiar și atunci când are pumnalul scos ca să te ucidă, el rămâne un om și un dram de umanitate tot mai există în el. Dacă ne comportăm doar în baza rațiunii și a intereselor, vom găsi pete și în soare. Oamenii trebuie iubiți tocmai pentru că sunt oameni ca și noi. Iar vindecarea rănilor noastre începe atunci când ne iubim pe noi înșine și așa învățăm să-i iubim și pe cei de lângă noi. Și cu cât vom iubi mai mult, cu atât nesiguranțele noastre vor scădea sau chiar vor dispărea. Căci iubirea este însăși mobilul, motorul vieții, iar acolo unde ea lipsește, se instaurează moartea.

Singura noastră siguranță este aceea a iubirii, chiar dacă rămânem mereu conștienți că oricine, inclusiv noi, este capabil să cadă, să ne înșele încrederea. Perfect nu este nimeni, în nimic din tot ceea ce gândește, spune sau face. Și totuși, singura noastră siguranță este să iubim lumea cu toate nesiguranțele ei. Este calea de a deveni mai buni și de a face această lume mai bună decât este acum.

6 iunie la 03.10 .

Privirea îți poartă gândul și dorința spre orizonturi la care ai vrea să ajungi, pe care ai vrea să le cuprinzi, dar la care poate nu o să ajungi niciodată. Ceea ce însă poți să faci este ca spațiul pe care-l ocupi, cel de sub picioarele tale, să emane parfumul virtuților și frumuseții tale.

PE CULMI DE...?

Sunt familii unde discuțiile în contradictoriu sau chiar violențele, cel puțin verbale, ca și șantajul fac parte din existența lor zilnică. Pentru mulți ani, membrii acestor familii rămân împreună; sau poate până la moarte. Despre ei se poate spune: Se iubesc, doar că nu se înțeleg?

Am auzit o astfel de afirmație și mi-am tot frământat mintea ca să pricep ce vrea să spună; drept să spun, mare lucru nu am înțeles. Așa cum nu am înțeles nici alte afirmații, de exemplu despre frați și surori: Sunt frați, doar că nu prea se vizitează și nici nu-și vorbesc prea des. Sau despre mulți creștini care-și spun: Sunt creștin, dar nu prea am timp să merg la biserică. Iar dacă ar fi să spună rugăciunea Tatăl nostru, sigur s-ar poticni; cât despre Crez, nici nu intră în discuție. Sau să citească Biblia; nu au timp pentru așa ceva.

Privesc adesea culmile munților; mă încântă, mă atrag și deseori am călcat pe ele. Mă gândesc și la aceste culmi ale ignoranței, prostiei sau răutății umane și mă întreb cum de atâția oameni pășesc pe ele cu atâta nonșalanță.

Nu sunt un puritan; nu-mi arog mari virtuți sau merite în comparație cu semenii mei. Dacă însă cineva poate să-mi explice cum există iubire într-un cuplu în care violența și șantajul sunt aproape la ordinea zilei, mi-ar face un mare serviciu. Sau ce fel de creștini suntem noi care formăm o societate atât de coruptă; comparativ, de exemplu, cu societatea japoneză, care nu este creștină și care este mult înaintea noastră. Help! Deci, noi pe care culmi pășim?

AM STRÂNS MÂNA LUI DUMNEZEU

Era cald afară; o zi însorită de vară cu o căldură care se ridica din asfalt în valuri, valuri, făcându-i pe toți să stea în casele lor, cu ferestrele închise, păstrând cât puteau răcoarea dimineții. Pe trotuar erau puține persoane, toate grăbite, ca să scape mai repede de caniculă și să se retragă undeva cât mai departe de razele soarelui. De după un colț de bloc apare o tânără mamă cu un copil în landoul acoperit cu un fel de pânză albă, transparentă. Se grăbește la un chioșc să cumpere un suc și apă, dar spre

nenorocul ei, apa se terminase. Vânzătoarea își cere scuze că nu poate să o servească cu tot ce dorește, la care tânăra mămică îi răspunde în grabă: Lasă, nu vă cereți scuze; nu-i cazul. Sunt o tânără văduvă, iar acesta să fie cel mai mare necaz al meu. Apoi, în grabă întoarce landoul și dispare la umbră, după colțul blocului.

Cum să fie văduvă, își spune vânzătoarea? Doar o cunosc. Locuim în același bloc și sigur nu i-a murit soțul. De ce a spus asta? De fapt, ce o fi vrând să spună?

Era frumoasă această mămică, îngrijită, mereu curată și aranjată în îmbrăcămintea ei care se vedea că nu venea de la marile case de modă, dar era aleasă cu gust. Avea o privire senină și zâmbea mereu, uneori puțin ștrengărește; parcă acum părăsise băncile școlii. A doua zi apăru din nou la chioșc, tot pentru a cumpăra apă și suc, iar vânzătoarea, cuprinsă de curiozitatea pe care ieri i-o treziseră cuvintele ei, nu se putu abține să nu o întrebe de ce a spus că este o tânără văduvă, căci sigur nu este așa. Lăsați, replică mămica. Nu vă preocupați pentru mine. Totul este ok. Luă apa și sucul și după ce plăti, dispăru din nou la umbră împreună cu pruncul din landoul acoperit cu aceeași pânză albă transparentă.

Au trecut ceva luni de la cele povestite și între timp cele două femei au avut ocazia să se cunoască mai bine, iar tânăra mămică, într-una dintre întrevederile lor nu s-a mai putut stăpâni și i-a povestit toată viața de când se căsătorise și până acum. Vedeti d.voastră, zise ea aproape plângând, toate mămicile ies cu copilașii lor, dar lângă ele sunt și soții, tații copiilor. Al meu stă în pat și nici nu-i pasă. Nu știți d.voastră cât mă doare pe mine lucrul acesta. Și chiar așa mă simt când ies cu copilul, ca o tânără văduvă. Nu știu dacă vă puteți da seama ce este în sufletul meu. Este pustiu, doamnă, pustiu. Dar apoi privesc la copilaș și parcă îmi mai trece. Dar, mă doare, doamnă, înțelegeți? Mă doare de-mi vine să urlu, dar nu o fac, pentru că băiețelul trebuie să mă vadă zâmbind. Vânzătoarea o privi îndelung, de sus și până jos și abia atunci observă cât de subțiri îi erau mâinile, de i se vedeau toate oasele. Nu-și putu stăpâni un oftat, la care tânăra mămică continuă: Da, așa sunt. Nu am serviciu și nu-i ușor să ai cele necesare pe masă. Și, în primul rând, trebuie să-mi hrănesc copilul. El nu trebuie să sufere, săracuțul. Și, rușinată, încercă să-și ascundă mâinile slabe, cu pielea întinsă, sub care i se vedeau

toate oasele și venele subțiri, ca niște fire de ață. Seara, vânzătoarea îi povesti soțului toată istoria vecinei lor și cum nu a putut să-și stăpânească oftatul la vederea mâinilor ei slăbite de foame. Trebuie făcut ceva, răspunse acesta cu un ton hotărât. Neapărat trebuie să facem ceva. A doua zi, fără să-i spună soției, se duce la bancă și scoate din cont o parte din economiile lor. Apoi se întoarce în grabă și pune banii într-un plic pe care i-l dă soției cu rugămintea să-l ducă tinerei mame. Da, zise ea, noi avem din ce trăi, pe când ea... Și fără să mai stea pe gânduri, se îndreptă spre apartamentul tinerei mămică. Sună la sonerie de câteva ori, apăsă și îndelung, ceea ce o făcu pe tânăra mamă să apară la ușă speriată. A, d.voastră sunteți? Mă bucur, dar s-a întâmplat ceva? Întrebă ea pe nerăsuflăte. Vecina, vânzătoarea nu putu să articuleze niciun cuvânt ci doar îi întinse tăcută plicul și stătu așa îndelung, căci vecina ei nu pricepea nimic și nici nu întinse mâna să-l ia. După un timp care parcă era o veșnicie, o întrebă: Dar de ce-mi dați acest plic? Ce este în acest plic? Luați-l, vă rog, spuse în sfârșit vânzătoarea. Luați-l! Întindeți mâna, vă rog, luați-l. Tânăra mămică întinse încet mâna. Vânzătoarea îi puse plicul în palmă și apoi cu ambele mâini îi strânse mâna tinerei mămică. Îi simți toate oasele, pielea fină și catifelată. Îi simți căldura care parcă din corpul ei slab se strângea în palmă. O privi apoi îndelung, o privi cu mult drag, fără să-i lase mâna liberă. Lăsați-mă, vă rog, să vă mai simt mâna, încă puțin, spuse vecina vânzătoare. Tânăra mămică o privea nedumerită; nu reușea să înțeleagă nimic din tot ce se petrecea la ușa ei. În sfârșit, vânzătoarea își luă mâinile de pe mâna ei, se mai uită odată la ea, și fără să spună un cuvânt se întoarce în locuința ei. Soțul o aștepta nerăbdător să afle totul, să-i spună totul. Dar ea nu reuși să spună decât atât: ”Știi, eu am strâns mâna lui Dumnezeu”. Apoi se așeză pe un scaun, tăcută și mult timp nu scoase niciun cuvânt. Din când în când privea palmele; probabil căuta ceva în ele; mâna cui?

PS: Istoria este adevărată, cu mici modificări ale detaliilor. Putem să facem lumea aceasta puțin mai bună?

LA ÎMPĂRTĂȘANIE

Într-un sat există oameni, case, animale, mașini, grădini, străzi etc. etc. În același sat există și un domn patron (antreprenor) care a lucrat în străinătate, adică acolo a condus o echipă de muncitori la aceleași munci la care mergea și el. Doar că el, nu se știe prin ce forme mai mult sau mai puțin legale, încasa lunar cam de patru ori mai mult decât ceilalți muncitori. Aceasta i-a permis ca să locuiască în condiții decente și să-și țină cu el soția și copiii. Ceilalți muncitori locuiau câte doi, trei într-o cameră, ca să poată economisi și să trimită ceva nevestelor și familiilor lor. Cu trecerea timpului, date fiind condițiile de viață deloc ușoare și simple, nu toate căsniciile acestora au rezistat, iar unul dintre muncitori a încercat să-și refacă viața așa cum a putut și el.

Ajunși înapoi în satul natal, patronul se prezintă la împărtășanie împreună cu soția și copiii. Unul dintre foștii lui muncitori însă, ”încurcat” cu o altă femeie prin străinătate, nu se poate împărtăși, pentru că biserica nu-i împărtășește pe divorțații recăsătoriți.

Întrebarea este: Cine este mai vinovat în fața lui Dumnezeu, motiv pentru care nu se poate împărtăși? Muncitorul care ani de zile a trăit singur și în condiții grele, datorită cărora căsătoria lui a falimentat? Sau patronul care, cum am spus, prin forme mai mult sau mai puțin legale, câștiga lunar de patru ori mai mult decât muncitorii din echipa lui, câștig care i-a permis să-și țină familia aproape? Oare este mai drept în fața lui Dumnezeu unul care se îmbogățește pe spatele altora și așa își salvează familia, fără să-i pese de situația celorlalți, cărora le dă un salariu mic, iar aceasta este prima cauză a vieții dure pe care o duc și a falimentului căsniciei lor?

Oare Dumnezeu după care criterii judecă starea de vinovăție sau de nevinovăție a persoanelor în cauză? Și, de fapt, cine este mai îndreptățit să se apropie de Împărtășanie, patronul, muncitorul, amândoi sau niciunul?

DESPRE ROMÂNII DIN STRĂINĂTATE

Să-mi fie cu iertare dacă cineva se va supăra pentru ceea ce spun și îmi cer scuze anticipat; sper să fie primite. Cele ce le voi spune acum nu sunt altceva decât rezultatul constatărilor mele directe, imediate și necosmetizate. Și nu mă refer la toți românii din străinătate, ci la o parte dintre ei.

Deci:

Am călătorit mult și în diferite feluri prin multe state ale Europei și nu numai. În călătoriile mele am întâlnit și mulți români, în diferite circumstanțe și ipostaze. Dintre notele comune la mulți dintre conaționali mei ajunși pe alte meleaguri, prezint următoarele:

În gări, în multe locuri publice importante și pe la ușile bisericilor întâlnești femei rrome care cerșesc. Ele reprezintă prima carte de vizită a țării peste hotare și mi-a venit să intru în pământ de rușine. Dacă le spui ceva, te înjură.

Românii se îmbracă cam toți la fel, fără gust, stil, eleganță; se îmbracă banal.

Românii din străinătate mănâncă banal și-i întâlnești în magazinașele pentru lumea săracă cu plasele pline cu bere, vin ieftin, carne ieftină, pâinea cea mai ieftină, fasole și alte legume și zarzavaturi ieftine.

Românii din străinătate merg pe stradă (trotuar) cam în același fel și-i recunosc nu numai din față, dar și din spate după felul cum pășesc și cum gesticulează sau cum nu gesticulează. Românii din străinătate vorbesc la fel de stâlcit atât limba italiană, cât și cea spaniolă, franceză, ca să nu mai spun de germană sau engleză.

Românii din străinătate sunt conectați prin satelit la televiziuni românești și urmăresc în general muzică etno, manele, filme seriale siropoase și emisiuni siropoase sau de prost gust. Când sunt perioadele electorale, se fixează pe politică. Nu același lucru se întâmplă cu copiii lor, dacă s-au născut și dacă cresc acolo.

Românii din străinătate înjură cam la fel și nu sunt deloc creativi, inventivi și nici nu-i copie pe băștinași la acest capitol. Românii din străinătate nu se bucură dacă-i saluți pe stradă și te privesc cu surprindere, chiar cu un fel de neplăcere. Românii din străinătate sunt la fel de dezbinați, de lipsiți de

solidaritate ca și cei din țară și am auzit nenumărați români de peste granițe exprimându-se astfel: Nu vreau să știu de români; sunt răi, egoiști; nu mă interesează de ei. Auzind astfel de replici, i-am întrebat: Dar tu nu ești tot român?! S-au supărat că i-am întrebat și mi-au răspuns: Eu nu sunt ca ei; ceea ce nu înseamnă că nu se comportă ca și ceilalți pe care-i condamnă. Românii din străinătate nu vor să învețe, de exemplu, de la polonezi, să fie mai uniți, mai solidari, mai prezenți în comunitățile lor.

Prezentându-se astfel, părerea mea este că românii din străinătate (dacă mai rămân acolo), în câteva generații vor dispărea. Așa cum totdeauna o cultură superioară o înghite pe una inferioară, așa se va întâmpla și cu românii de peste granițe. Dar cui îi pasă de acest lucru? La fel, cui îi pasă aici că mormintele bunicilor sau străbunicilor dispar sub buruieni? Cui îi pasă de trecutul sau de viitorul acestui neam?

PS: Dacă vreunul dintre cei cărora le-am predat pe băncile școlii, ajuns în străinătate se comportă la fel, mă declar parțial falimentar în misiunea mea.

TOLERANȚA

Am impresia că majoritatea oamenilor nu sunt nici prieteni, dar nici dușmani unii cu alții. Cel mai adesea, oamenii trec unii pe lângă alții, așa cum treci pe lângă un perete. Cu ocazia campaniilor electorale se mai animă spiritele și-i mai vezi pe unii antrenați într-un fel de război electoral cu adversarii din alte partide; după votări, totul se stinge și reintră în matca rutinei. Mă întreb dacă acest climat pașnic în care cei mai mulți oameni nu se ridică împotriva nimănui înseamnă că societatea noastră a ajuns la un grad înalt de toleranță, ceea ce ar reprezenta un mare atuu pentru democrație.

Coborând la nivelul personal, nu cred că sunt doi oameni care să gândească la fel și-mi pun întrebarea câtă armonie există în familii între părinți și copii. Mă întreb dacă între ei există o comunicare armonioasă și pozitivă în care fiecare își expune punctul de vedere, fiind ascultat cu atenție de celălalt, sau dacă nu cumva fiecare se retrage în propriul univers, comunicând mai mult cu propriile obiecte mediatice: Calculator, tabletă, telefon, televizor? În cazul acesta, în acea casă, iar la nivel mai mare, în

societate, nu sunt tensiuni și intoleranțe. Dar putem oare afirma că există cu adevărat toleranță între oameni, sau ceea ce există se numește mai bine individualism și ignorare reciprocă? Este adevărat apoi că fiecare are propria conștiință și în funcție de cât de sensibilă sau curată este, la fel este și atitudinea respectivei persoane față de ceilalți și față de viață în general. Întrebarea este: Cine formează conștiința persoanelor și în baza căror criterii și valori? Cine stabilește ierarhia valorilor? Primăria, școala, biserica, mass media, banul, plăcerea și capriciile personale? Sau mai interesează pe cineva care sunt adevăratele valori pe care se clădește viața noastră și se formează țesutul social? Câți se mai întreabă, de exemplu, care sunt valorile care formează pământul străbun între granițele lui și dacă este bine să mai viețuim pe aceste meleaguri? Divergențe de opinii și convingeri sunt peste tot. Întrebarea este dacă cineva mai este cu adevărat interesat de semenul care gândește diferit de el; dacă îi trece măcar prin minte gândul că cel care gândește diferit de el s-ar putea să aibă mai multă dreptate decât are el. Câți dintre noi credem că persoane care gândesc diferit de noi pot fi mai bune decât noi? Este cineva capabil de un astfel de act și gest de onestitate? Personal, nu de puține ori criticile altora mi-au făcut bine și le mulțumesc sincer. Societatea noastră devine mai bună în măsura în care nu ne ignorăm reciproc, ci ne edificăm reciproc printr-un spirit de adevărată toleranță, de respect al diversităților de gândire și comportament, de colaborare pe baza unui set de principii și valori de comun acord elaborate și acceptate. Din acest punct de vedere, îmi face impresia că lumea noastră este mai mult una în care toți vorbesc, dar mai nimeni nu ascultă. Și, dacă-i adevărat, de ce se întâmplă aceasta? Din cauză că fiecare se consideră centrul universului. Tare ne-ar prinde bine mai multă modestie și capacitate de a ne îmbogăți cu ceea ce alții ne oferă bun și frumos.

Care sunt valorile fundamentale în care eu cred?

Omenia, pământul străbun, Dumnezeu.

Formele de exprimare a acestor valori: Libertatea, egalitatea, fraternitatea.

Căsătoria și familia fără iubire reprezintă un non sens și o contradicție nu doar în termeni, ci și în realitate. La fel, creștinii

(laici și clerici), dacă nu trăiesc iubirea de Dumnezeu și de semenii, ei reprezintă tot un non sens și o contradicție de fond.

TREND VESTIMENTAR (de ultimă generație)

Pantaloni rupți, cât mai rupți și, bineînțeles, mulați pe picioare, cât mai mulați posibil. Bluză sau cămașă mulată, cât mai mulată posibil. Iată look-ul noului model uman, portret robotizat al ultimei generații.

Acesta este singurul mod de a ieși în evidență cu ceva? Nu se mai găsește altă posibilitate de a atrage atenția celorlalți asupra propriei persoane? De exemplu, scriind o poezie cu măcar patru strofe sau compunând un cântec? Poate că în anonimatul generalizat în care trăim, în care poți să știi numele a câteva sute de persoane, dar să nu știi mai nimic din ceea ce este în inima lor, să nu știi și să nu-ți pese de viața nimănui, poate din acest motiv mulți tineri și tinere vor să-ți sară în ochi cu pantalonii lor rupți și mulați perfect pe picior și cu bluzele sau cămășile la fel de mulate. Câte forme (tentante, apetisante, provocatoare) ies astfel în evidență și atrag privirile (și nu numai) celor din jur?!

Adevărat sau fals?

Dacă profesorilor la școală nu le pasă de tine; dacă prietenii nu-s de lungă durată; dacă iubitul sau iubita te-a trădat; dacă politicienii își aduc aminte de tine doar la vot; dacă părinții nu te înțeleg; dacă serviciu nu-ți găsești; dacă bani suficienți nu ai ca să mergi în excursii și vacanțe exotice; dacă...dacă... Ce-ți mai rămâne de făcut? Dacă nimănui nu-I pasă de tine, ție de ce ți-ar păsa de reguli stabilite de alții? Arată că nu-ți pasă de nimeni și de nimic și umbli cum te taie capul. Nu-ți legi nici șireturile de la încălțăminte; numai să nu le pierzi din picioare.

Și dacă tot nu ai în palmares vreo faptă eroică pentru care să ajungi în prim-planul mass-mediei, de exemplu luptându-te pentru a-l scăpa pe un nenorocit ajuns în mâinile tâlharilor care te-au lovit și ți-au rupt hainele, dar tu i-ai biruit; și nici nu te-ai întors de la război cu hainele rupte. Atunci te prezinți totuși cu ceva zdrențe, ca să arăți că, dacă s-ar ivi ocazia, ești capabil de fapte mărețe. La fel cum îți faci tatuaje, ca semn al rănilor cicatrizate primite pe câmpul de luptă. Deocamdată ești un erou fără glorie, dar un erou în potență. Adevărat sau fals? Deci, acum este important ca să-ți tragi niște pantaloni rupți de tot și să fie mulați în așa fel încât formele picioarelor și posteriorul să

se vadă mai bine decât la un examen anatomic; și bluza sau cămașa să fie la fel, beton! Nu uiți să-ți tragi și o frizură sau coafură de ultimă modă, iar apoi ieși în societate, spre uimirea tuturor. Nu uita ca smartphone-ul să fie în buzunărelul posterior și să se vadă pe jumătate (este mai bine dacă se vede și mărlul mușcat). Adevărat sau fals?

Această vestimentație intră într-o tendință generală de a sexualiza lumea (vezi reclame, fotomodele, mass media, filme) și de a trage profit cât mai mare din asta. Adevărat sau fals? Dacă întrebi pe cineva de ce se îmbracă așa și nu altfel, îți va răspunde imediat: Fiindcă așa se poartă acum. Este exact același răspuns, clișeu mecanic, fără nicio argumentare logică, adică fără nicio logică, ca atunci când întrebi pe cineva care se lamentează de multele practici și pomeni cu ocazia înmormântării sau a diferitelor aniversări ale decesului: Fiindcă așa se face. Dacă întrebi cine a stabilit că trebuie să se facă așa și nu altfel, te privește uimit și deranjat și-ți răspunde la fel: Așa se face! Și în modă ca și în multe tradiții și obiceiuri, oamenii sunt duși de același spirit de turmă și de aceeași lipsă de logică. Așa-i acum! Iar cei care vor să câștige de pe urma acestor metehne omenеști, îi știi bine mecanismele de funcționare și le exploatează din plin. Adevărat sau fals?

Propun un nou trend: Nu ar fi mai bine ca băieții să umble cu boxeri (precum boxerii), maiou și șlapi? Costă mai puțin. Iar fetele, așa cum sunt acum: pantaloni perfect mulați pe picioare, rupți cât mai mult și bluză mulată.

Să sperăm totuși că stăpânirea semilunii asupra lumii noastre o să mai întârzie puțin. Vai de noi dacă vine acum! Burca le așteaptă pe toate femeile; iar bărbații cu șalvari și turban. Actualul trend vestimentar va fi pus în ilegalitate, ca și creștinismul în primele trei secole.

Am văzut într-o zi un bărbat cu pantaloni mulați și șlapi în picioare și care plimba un câțel. În altă zi am văzut un alt bărbat în costum Giorgio Armani, dar care nu plimba niciun câțel. Oare se poate asorta plimbatul câțelului cu un bărbat îmbrăcat G. Armani? Dacă-l iubești foarte mult, cred că se cade să-l plimbi într-un costum de lux sau într-o rochie de sărbătoare. Dacă este femele, înainte de asta o duci la frizerie și o parfumezi, îi faci unghiile cu roz și îi pui fundițe în blană.

PS: Și eu care sunt preocupat de principii, idealuri și valori; de învățarea limbii române, a gramaticii, de exprimarea corectă în vorbire și în scris. Am rămas complet pe stil vechi; aparțin trecutului; sunt mucegăit. Cunoaște cineva magazine cu îmbrăcăminte pe stil vechi? Le caut și nu le găsesc.

A nu fi considerate cele scrise ca o ipocrizie a celui care critică, dar tare ar vrea să admire. Sic!

Adevărat sau fals?

Dacă îți condiționezi viața în funcție de ce spun sau vor alții, vei ajunge să nu-ți mai trăiești propria viață, ci viața altora. Aceasta îți va crea un profund sentiment de frustrare și neîmplinire. Fii tu însuși, chiar cu riscul de a greși!

Atenție! Mulți vor să te spele la creier și să te transforme în masă de manevră pentru interesele lor.

Despre Biserică, cineva se exprima cam așa:

Biserica este aceea care stă la pânda misterele lumii și care își spune punctul de vedere despre tot ce se petrece în timp, cu repercusiuni în veșnicie.

Biserica nu este aliata sau dușmanul statului. Ea este aliata (slujitoarea) omului, pentru că în el îl vede și îl slujește pe Dumnezeu.

Ce ziceți?

CALEA VICTORIEI

Lumea este plină de opoziții și contradicții:

Bucuria ascunde și o durere, iar durerea există în spatele bucuriei; Acolo unde ajunge lumina soarelui, îndărățul ei se formează o umbră;

Când auzi plânsul unui nou născut, deja știi că într-o zi el va muri.

Nimic nu este perfect, nimic nu este doar alb sau doar negru;

În orice viciu există și un dram de virtute;

Nimic nu este sigur și nimic complet nesigur;

Oricâte lucruri ai avea, nu-ți vor ajunge niciodată;

Oricâte ai ști, nu-ți vor potoli setea de cunoaștere;

Oricâtă putere ai avea, aceasta te va împinge ca să devii și mai

puternic.

Te afli într-o lume plină de opoziții și contradicții, iar acestea pornesc în primul rând din inima și gândurile tale. Lecția înțeleaptă a vieții îți spune că cea mai bună cale de urmat în toate acestea este cea a distanțării de toți și de toate. Calea prin care te poți elibera de tot ce te apasă și deveni învingător este aceea a ridicării mai presus de toate aceste contradicții; de a pluti deasupra lor precum uleiul deasupra apei.

Detășează-te de orice contradicție, recapătă-ți echilibrul interior în mijlocul tentațiilor dintr-o parte sau alta; mergi drept. Eliberează-te de orice lucru și de orice legătură. Căci ești făcut ca să mergi mereu și nimic să nu te rețină pe cale. Casa ta nu-i pe pământ, căci Domnul ți-a pregătit una în ceruri. Orice lucru din această lume nu-ți servește decât pentru a-ți întări aripile în zborul tău de întoarcere spre lumea din care ai ajuns aici, pentru scurt timp.

Sensul și misterul vieții se ascund dincolo de scoarța lucrurilor și de tot ceea ce cauți, mai departe decât locul unde ajung picioarele tale, dincolo de orizontul la care ajunge privirea ochilor tăi. Și cele mai înalte aspirații ale inimii tale nu sunt decât rampa de lansare spre o lume marcată de infinitul prezenței lui Dumnezeu, dincolo de contradicțiile în care te zbați de la naștere până la mormânt. Învăță să zbori deasupra a toți și a toate: Acesta este drumul spre victorie.

PS: Pentru a nu se înțelege greșit cele scrise, prezint un exemplu: Un medic bun este acela care face orice pentru sănătatea pacienților săi, dar care trebuie neapărat să rămână detașat de durerile și bolile lor; altfel, ar cădea în patul primului bolnav grav și ar muri împreună cu el.

Când suferă omul cel mai tare: Atunci când are un necaz, o boală sau atunci când nu are cu cine împărtăși bucuriile sale? Am senzația că îndărătul progresului material al multora și a tot ce strălucește în jur, curge un fluviu dureros și nevăzut al singurătății în care se scladă multe inimi.

URA ESTE BUNĂ

Omul are în el energii nebănuite. Una dintre acestea este ura, care se exprimă prin diferite forme: mânie, răzbunare, clevetire, rebeliune, revansă, rănire, distrugere, ucidere. Una din marile lectii ale vietii este aceea de a învăța cum să ne stăpânim această energie care pare venită direct din iad. A învăța să o tii în frâu, să nu-i dai drumul să se manifeste în niciun fel adună în tine o energie enormă, asemănătoare cu cea care se acumulează într-un cazan care fierbe sub presiune. Ei bine, această energie distructivă, ura, poate fi canalizată și transformată într-o forță cu care poți să muti și muntii din loc. Asa cum forța distructivă a apelor, zăgăzuită de zidul barajului poate fi transformată în energie electrică cu care luminezi orase întregi, așa este și cu omul. Ceea ce pare mai urât și degradant în noi, adică ura, dacă este bine călăuzită și canalizată, ne dă o putere cu care devenim capabili să săvârșim fapte extraordinare.

De aceea, orice cuvânt rău pe care-l rostim la adresa semenilor nostri nu este altceva decât o supapă deschisă prin care lăsăm să se scurgă, să se piardă din noi ceva din această energie enormă.

Tot ceea ce omul are în el, este bun. Depinde însă cât de inteligent și înțelept este el în a folosi enormul potențial sădit întru-înșul de Creatorul său.

Respectul de sine și onoarea nu intră în grija altora, ci fiecare trebuie să se îngrijească pentru a și le păstra intacte. O viață conformă cu ceea ce ne spune conștiința și angajamentul continuu pentru autoperfecționare, pentru a deveni cât mai frumoși și buni sufletește; altruismul și generozitatea, angajarea deplină pentru promovarea idealurilor și valorilor spiritului uman, toate acestea fac să crească în noi respectul de sine și onoarea, virtuți puse la temelia vietii și prin care devenim valorosi. Mai mult decât bunurile materiale sau poziția socială, omul este important prin profilul său moral, prin ceea ce este el ca om și mai puțin prin ceea ce are.

FERICIREA

Fericirea este în primul rând o stare a minții. Căci sunt multi bogati si oameni cu faimă care si-au luat zilele si multi săraci și neînsemnați în ochii lumii care sunt mereu senini și liniștiti.

Este greu să fii fericit, fiindcă mintea noastră este ca o pasăre nelinistită care nu-si găsește locul niciodată. Mereu zboară mai departe: mereu vrea mai mult: mereu vrea altceva. Si cu cât obtine mai mult, cu atât dorește si mai mult. Dacă dorim să ne satisfacem dorintele, aceasta nu ne va aduce liniste, căci orice dorință satisfăcută dă naștere la alte două sau mai multe dorinte.

Oricât de indulgenti am fi cu noi, oricâte concesii am face cu noi si cu ceilalti, niciodată nu se va instaura pacea deplină în inima noastră si nici în raporturile cu semenii nostri.

Fericirea este mai ales o stare a minții greu de dobândit, iar cine caută fericirea în bunuri, putere, plăceri, o caută acolo unde nu este, căci ea este într-o minte înțeleaptă și într-o voință dreaptă și puternică.

Fericirea este mai ales o armonie plină de farmec si frumuseti dintre gânduri, dorinte si fapte. O armonie în care iubirea este pe primul loc, iubire care alimentează bătaile inimii și aspirațiile înalte ale minții.

CU BILELE LA VEDERE

Evenimentul politic petrecut astăzi (21 iunie) la București îmi provoacă trei perplexități:

1. Șeful cel mare spune următoarele: Dacă vă place sau nu, asta nu mă interesează. Votați cum vă ordon eu! Și așa s-a întâmplat, cu excepția unui singur votant, care, așa, ca să-i arate marelui șef că nu-i este frică de el, a votat cu pumnii strânși. Probabil în curând o să vadă el ce pățește pentru acest act de obrăznicie și sfidare a marelui șef. Deci, exact ca într-un clan mafiot, toți se supun deciziei celui care tronează de sus asupra tuturor și peste toți. Comanda la mine!

2. În afară de acest mod despotice și slugarnic de desfășurare a votării moțiunii de cenzură a guvernului, ceea ce nu pricep eu

este faptul că-ți dai singur cu stângul în dreptul, adică PSD-ALDE votează contra PSD-ALDE. Înțeleg să se ridice alții împotriva ta, dar ca singur să votezi contra ta, asta întrece capacitatea mea de înțelegere. Sau de fapt, îndărățul acestui episod stă tot șeful ăla mare care nu-l înghite pe rivalul său (din același partid)? Caz în care, șeful ăla mare, în fața căruia le tremură pantalonii la toți, decide și ordonă tuturor subordonaților să voteze contra rivalului, și nu oricum, ci cu bilele la vedere, ca să-i vadă el bine pe toți cum execută ordinele lui. Și toți se conformează, așa cum am mai spus, cu o singură excepție. În plus, spre supărarea șefului cel mare, un altul și-a permis obrăznicia să vrea să voteze primul, că așa vrea el; ceea ce l-a supărat rău pe șeful cel mare, încât l-a făcut nebun.

3. A treia perplexitate a zilei mi-a fost dat să o trăiesc, urmărindu-i pe votanții subordonați ai marelui șef, strângându-i mâna după votare, făcându-i obișnuitele plecăciuni și aducându-i necesarele osanale pentru rezultatele votului. Așa este: Ca într-un clan mafiot; după ce ai executat fără crâcnire ordinele șefului din vârful cupolei, te prezinți la el, îi pupi mâna și-i faci obișnuitele și necesarele plecăciuni, cu zâmbetul pe buze, cu mulțumiri și recunoștințe declarate în mod expres, fericit că ai fost găsit vrednic să-i execuți ordinele.

Toate ca toate, dar demnitate și stimă de sine când vor avea aleșii noștri? Nu mai zic de respectul și responsabilitatea pentru poporul pe care au jurat să-l slujească. Apropo, i s-a părut cuiva că în tot ce s-a desfășurat astăzi la București, acești aleși ai noștri s-au gândit vreo clipă la binele poporului român? PS: Cele spuse de mine nu reprezintă un comentariu politic, ci doar niște reflecții etice, morale ale unui eveniment politic. Spun aceasta pentru a nu mai fi acuzat că mă bag unde nu-mi fierbe oala. Cine are urechi de auzit și mai ales minte de înțeles, să înțeleagă că nu putem rămâne absenți de cele ce se întâmplă într-un loc anume, dar au repercusiuni asupra tuturor românilor din interiorul granițelor și din afara lor.

PACEA INIMII

Poate unii își închipuie că sunt puternici dacă au ajuns (cum?) în funcții mari, dacă au mulți bani sau dacă știu să-și încordeze muschii în fața celorlalți.

Adevărata noastră forță ne vine din pacea inimii, o pace care este rodul unei vieți interioare profunde, rodul rugăciunii sincere și umile în fața lui Dumnezeu. Pace care vine de sus și pe care niciun om nu ti-o poate da. Rugăciunea, unită cu meditația liniștită la începutul zilei sunt izvoarele care irigă și fac rodnică ființa noastră, precum apa care face rodnice câmpurile și tot ceea ce crește pe pământ. Rugăciune și meditație înseamnă și simpla admirare a răsăritului soarelui, a luminii care-ți intră pe fereastră și pentru care îți mulțumești Creatorului că ți-a dat o nouă zi pe care poți să o faci mai frumoasă decât cea de ieri. Pacea inimii înseamnă fair play cu cel de lângă tine, în care nu vezi un adversar și nici un concurent pe care vrei să-l scoti din concurs, ci un coleg, un amic, unul care poate fi mai bun decât tine și de la care ai multe de învățat.

Pacea inimii înseamnă o privire plină de uimire a tot ceea ce te înconjoară; înseamnă a te lăsa surprins de gesturile mici, simple, chiar banale ale semenilor tăi. Pacea inimii înseamnă a fi prezent în lumea în care trăiești și a-i înțelege rostul. Înseamnă a asculta tăcerile celor care nu au cuvânt și a le rămâne alături în singurătățile și durerile lor.

Pacea inimii înseamnă cufundarea în lumea din care faci parte, solidaritatea totală cu bucuriile și durerile ei. Doar așa poți deveni un om al păcii, așa cum însuși Fiul lui Dumnezeu a devenit Pacea noastră făcându-se asemenea nouă, inclusiv în moarte.

TĂCERE

Priveste natura: Lucrează continuu, zi și noapte, anotimp după anotimp, dar în tăcere. Arunci sămânța în pământ; acolo germinează, încolteste, iese la suprafață, crește și rodeste, dar totul se desfășoară într-o tăcere absolută. Apa cade din nori pe pământ și-l face să rodească, dar nu scoate un cuvânt. Firul de iarbă crește sub privirile noastre, tăcut; mut. Însuși Creatorul a toate ține întregul univers în puterea mâinilor sale în tăcere. Nu spune măcar un cuvânt.

Adevărurile cele mai mari sunt imposibil de cuprins în cuvinte. Trăirile cele mai profunde și mai adânci ale ființei noastre nu încap în găoacea îngustă a cuvintelor noastre. De aceea, ar fi tare bine să tăcem mai des. Să stăm pe margine, privind atent, cu ochii larg deschisi, cu inima larg deschisă și să contemplăm în tăcere misterul acestei lumi în care Dumnezeu ne vorbește printr-o mare, imensă, infinită tăcere. De la Big Bang încoace întregul univers este într-o continuă explozie, dilatare în timp și spațiu și totul se desfășoară într-o totală tăcere. Dacă vrei cumva să vorbești despre Dumnezeu, mai bine ar fi să taci. Căci ești prea mic pentru a-i putea cuprinde cu mintea ta îngustă tainele Lui fără margini. Mă întreb în însăși cartea lui sfântă, Biblia, câte sunt cuvintele Lui însuși și câte sunt cuvintele oamenilor?

Nu te grăbi să-l vorbești pe aproapele tău, căci sigur nu-i stii toate tainele inimii, și ajunge să spui un singur cuvânt în plus pentru a ofensa adevărul din el.

Câte cuvinte se spun despre iubire și este atât de puțină iubire! Câte cuvinte s-au spus, s-au scris despre adevăr și este plină lumea de minciună și duplicitate! Câte cuvinte s-au spus, s-au scris despre dreptate, și este atâta nedreptate!

Cât de mulți vorbesc despre Dumnezeu, despre credință, despre adevărata religie, și cât de goală de Dumnezeu, de credință, de religie este viața lor. Sunt plini toți aceștia de cuvinte și atât de goi de ceea ce spun!

Mă gândesc că am spus atâtea cuvinte despre Dumnezeu, dar nu sunt sigur că am făcut măcar un pas mai aproape de El. Adesea am senzația că Dumnezeu rămâne mai mult un mister care mă învăluie într-o mare, nemărginită iubire și nu-mi găsesc niciodată cuvintele potrivite pentru a explica vraja acestui mister.

VIATA

Viața este un mister mult mai puternic decât orice putere omenească. Viața este atât de profundă și de misterioasă, încât nici cea mai inteligentă minte nu o poate înțelege pe deplin. Viața ne învăluie din toate părțile cu farmecul și mirajul ei. Ea este prezentă peste tot și ne vorbește despre puterea și bunătatea Creatorului a toate.

Noi nu suntem decât niște simpli beneficiari temporari ai unei vieți al cărei nume este iubire veșnică.

Din fericire pentru noi și pentru omenire, Dumnezeu nu ne-a dat putere asupra vieții, căci în momentele noastre de rătăcire (și nu sunt puține), am fi ucis-o încă din fașă, din scutece. Dacă viața ar fi fost lăsată în puterea oamenilor, aceștia demult ar fi sugrumuat-o, ucis-o și înmormântat-o.

Viața ne vorbește și ne încântă cu misterul ei din firicelul de iarbă, ca și din nemărginirea galaxiilor.

Nu pot să fiu ateu fiindcă sunt înconjurat, pătruns în adâncul ființei mele de misterul vieții care-mi depășește infinit de mult puterea brațelor și minții mele. Viața mă vrăjește de la primele raze ale soarelui de dimineață și până când coboară peste ceruri perdeaua de stele a nopții. Viața îmi colindă visele și mă leagănă în somn.

Niciodată nu voi putea fi suficient de recunoscător pentru acest mare dar al vieții, căci el poartă numele lui Dumnezeu: Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte.

UN NOU PREMIER PLAGIATOR

De la persoane bine informate citesc că presedintele țării l-a numit premier pe domnul Mihai Tudose, care a plagiat în teza de doctorat. Deci, vom avea un nou premier plagiator. Opinia publică protestează față de această propunere a PSD-ului, acceptată de presedinte. Personal, ca cetățean al acestei țări, de când eram în școala generală și până astăzi nu prea am fost convins de cine era în fruntea țării, și am aflat de timpuriu cum au pus mâna comunistii pe putere.

Politica și politicienii sunt așa cum sunt, dar ce ne facem că la bază neamul acesta este bolnav, iar cei care ne reprezintă sunt dintre noi și aleși de noi?! Aici este buba! Îmi vine în minte un exemplu: Având un curs la un program de masterat, le-am cerut studenților câte un referat și am insistat în mod repetat și cât se poate de clar să nu folosească metoda "copy-paste". Rezultatul: Aproape toate referatele erau pline de copy-paste. Lăsați-i pe elevi sau studenți nesupravegheați la un extemporal sau examen și o să constatați că cei mai mulți dintre ei copie.

Uitati-vă atent la cei care circulă pe orice sosea din România și veți constata că aproape toți depășesc limita legală a vitezei de circulație. Și aș putea multiplica la nesfârșit exemplele de încălcare a legii. Aceasta este România, o țară coruptă de sus până jos, iar politicienii sunt și ei tot români. Nu numai românii care fură prin străinătate și cersesc peste tot ne fac de rusine, ci și cele mai importante persoane ajunse în fruntea țării. Să ne încrucisăm bratele în fața acestei triste realități? Să dăm bir cu fugiții din fața responsabilităților proprii și a celor publice, comune nouă tuturor? Să ne limităm doar la critici sau lamentări? Cred că primul lucru pe care ar trebui să-l facem în fața acestei noi palme date tuturor românilor onesti este să ne fie rusine de micile sau marile încălcări ale legii, de care mai toți ne facem vinovați. Ne profesăm creștini, botezați chiar de apostolul Andrei (asa să fie?) iar pentru toți creștinii este valabilă și porunca a șaptea: Să nu furi! Și totuși, mai toți românii, dacă pot, fură. Creștinismul nostru este de fatadă, iar de multe ori cine se bate în piept cu propria religie este un mare mincinos și un ipocrit. Acesta-i tristul adevăr: Suntem un popor bolnav nu numai în instituțiile sale, dar și în modul de gândire și comportament al cetățenilor acestei țări! Până când nu vom accepta diagnosticul și nu-i vom găsi leacul de vindecare, nu există nicio șansă de însănătoșire; poate să mai treacă încă un sfert de veac și tot corupția ne va mânca zilele și sănătatea.

Deci, ce-i de făcut acum? Să juri cu mâna pe cruce că dacă găsești pe stradă o bancnotă de 500 euro nu ti-o însușești, ci o duci la poliție și faci orice este posibil ca să banul pierdut să ajungă înapoi la proprietar. Cine-i de acord, să ridice mâna sus!

CÂT DE MARI ERAM ODATĂ! (?)

Eram destul de matur când a căzut Ceaușescu, adică vreau să spun că am cunoscut din plin și am trăit din plin pe propria piele perioada ceaușistă. Ei bine, referitor la această perioadă sunt încă mulți români care afirmă sus și tare că atunci România era apreciată în lume, că românii erau văzuți ca un popor brav și erau lăudați pe tot globul. Aceste lucruri mi-a fost dat să le citesc și în dimineața aceasta pe diferite site-uri.

Fiindcă generația timpurilor dinainte de 1989 este încă în viață, aș vrea să le pun o întrebare oamenilor nostalgici ai acelei

perioade:

De către cine anume eram noi stimați în lume? Care popor era așa mândru că ne cunoaste pe noi românii? Care țară aprecia România, economia și civilizația ei? Și pentru care calități anume, pentru care realizări deosebite ne dobândisem noi românii un renume internațional? Cu siguranță, toate țările dominate de Moscova și de comunisti se laudau unele pe altele și se considerau cele mai dezvoltate de pe glob, iar românii erau și ei din grupul vitejilor lumii, conform dictonului: Toti nemții la pământ, totii sovieticii în picioare. Eu am fost în Occident (fără ajutorul sau colaborarea cu Securitatea) și înainte de anul 1989 și drept să spun, occidentalii mă priveau cu o anumită curiozitate, dar mai ales cu un sentiment de compătimire pentru ceea ce aveau de îndurat românii sub comunism. Așa eram priviți noi românii de către lumea în care nu strălucea steaua roșie. Am pus aceste întrebări, căci nu rareori mi-a fost dat să citesc și să aud că înainte de anul 1989 noi românii eram bravi și respectați în lume, iar acum am ajuns bătaia de joc a occidentalilor și mâncăm toate scursurile și chimicalele cu care ei au umplut Lidl-urile, Carrefour-urile și altele asemănătoare. Am ajuns vârsătoarea Europei.

Mentalitatea și spusele acestor români care cred că erau mari și tari odinioară și respectați de toți le asemăn cu mentalitatea sovieticilor care duceau o viață de mizerie, dar aveau pieptul plin cu decorații, medalii și merite și se considerau cea mai puternică și vitează nație de pe pământ.

Adevărul este că toți acești nostalgici ai comunismului au fost ideologizați și spălați la creier și chiar dacă au mâncat salam cu soia, chiar dacă au creat o economie care s-a făcut praf în contactul cu economia capitalistă, toți aceștia cred că tot mai bine era înainte.

Adevărul este că toată această lume nostalgică a perioadei ceausiste, lume care nu mai aparține prezentului și nicidecum nu poate construi viitorul, toată această lume care a trăit din iluzii și minciuni a născut copii (ce naste din pisică, mănâncă soareci), a susținut și susține o clasă conducătoare a societății românești la fel de rea ca și cea comunistă, pe care a laudat-o, a aplaudat-o și de care a fost mândră.

Adevărul este că această lume nostalgică nu are altă putere decât aceea de a regreta trecutul, de a se hrăni din

lamentări și critici ale prezentului, dar nu propune nimic concret, nicio soluție de ieșire din mizeria în care ne scăldăm. Și pentru că este atât de apatică și lipsită de inventivitate, de creativitate, de inițiativă, din aceste motive sunt alții mai smecheri care o duc de nas și-și fac jocurile și interesele lor murdare sub ochii tuturor, exact așa cum se întâmplă acum cu această remaniere guvernamentală. O țară întreagă privește anesteziată în propria-i neputință cum un grup de... își reglează conturile, își refac strategiile de dominare, își modifică compoziția grupurilor de jaf și prădăciune sub conducerea atotputernicului și implacabilului șef. O fi presedintele țării șeful suprem, dar după cum constatăm, nu a făcut altceva decât să aprobe decizia marelui șef de clan. Aici am ajuns cu o lume care se laudă cu măreția românilor de odinioară, stimati și respectați de toți. De către cine anume am fost atât de stimati și respectați, eu încă nu am aflat. Poate mă lămurește careva? Dar știu cu siguranță de cine suntem disprețuiți și folosiți acum doar ca simple mase de manevre electorale. Când își vor lua românii viața în propriile mâini? Atunci când vor înceta să mai spună că au fost mari și tari în trecut (căci nu au fost) și vor deveni astăzi mari și tari, eventual temuți de către cei care acum le râd în nas. Când românii își vor descoperi și valorifica propria lor măreție interioară, a minții și inimii lor, atunci vor fi mari cu adevărat. Nu un sistem, comunist sau capitalist, ne face mari, ci ceea ce Dumnezeu a sădit în ființa noastră.

DRUMUL SPRE NOI ÎNȘINE

A crescut sau a scăzut calitatea vieții noastre? Ținând cont de consumul crescând de medicamente și de scăderea imunității multora, putem afirma că a scăzut. Cu siguranță și aerul, apa și solul și tot ceea ce mâncăm, toate sunt contaminate. La fel cum orasele noastre sunt înesate cu mașini iar gazele de esapament și zgomotul ne constrâng să fugim din ambientul nostru vital, căutând spațiile verzi și umbra pădurilor. Spațiile în care trăim devin din ce în ce mai ostile pentru mulți și ne fac viața grea. La acestea se adaugă deziluziile acumulate pe parcursul anilor, necazurile și dificultățile prin care trecem. Mulți se zbat în neputința găsirii unui serviciu cu care să-și asigure o existență onestă pentru ei și pentru familiile lor. Iar dacă ai avut un

serviciu, soseste si vârsta pensionării care aduce cu sine o criză destul de greu de suportat.

Toate aceste probleme, dificultăți si deziluzii ale vietii duc omul în criză profundă si-l constrâng să se întrebe ce este el în această lume adesea ostilă. Omul ajunge să se detaseze de contextul social, să nu-l mai multumească lumea si viața pe care o duce si să caute eu-ul interior, să se caute pe sine si să pună accentul pe calitatea trăirii interioare a relatiilor cu semenii săi. Paradoxal, ostilitatea mediului exterior si diferitele probleme cu care se confruntă îl constrâng pe om să-si pună în ordine viața lui interioară si implicit calitatea relatiilor cu ceilalti.

Pentru o crestere a calității vietii noastre, nu doar interioare ci si exterioare, este necesară renuntarea la spiritul de cucerire, de acumulare de bunuri sau putere; este nevoie să ne simplificăm viața. Este necesară iesirea din hătisurile în care ne-am cufundat si rătăcit si pășirea pe un drum drept si simplu pe care să mergem cât mai detasati de multe din lucrurile pe care le-am adunat (eventual să renunțăm definitiv la ele). Eliberarea de lucruri inutile ne ajută să ne întoarcem spre profunzimile fiintei noastre, acolo unde toate energiile spirituale, ale sufletului nostru sunt unite în mod armonic; să ne întoarcem acolo unde omul este în vecinătatea eu-ului său, acolo unde locuieste Dumnezeu însusi. Drumul emancipării noastre spirituale înseamnă detasare de sine, renuntare la propria voință si abandonare de sine la vointa lui Dumnezeu. Efortul vointei noastre angajate în această abandonare la vointa divină înseamnă nu distrugerea sinelui, ci împlinirea lui. Nasterea lui Dumnezeu în tăcerea noastră interioară înseamnă în acelasi timp nasterea eu-ului nostru central la viața lui Dumnezeu care izvorăste în adâncul fiintei. În această naștere, contributia noastră liberă este aceea de a renunta să ne servim de Dumnezeu pentru îmbogățirea si realizarea noastră personală si să-i încredințăm Lui în totalitate viața noastră; înseamnă o trecere totală a puterii din mâinile noastre în mâinile Lui. Ne putem întreba: Eul nostru interior este descoperit, construit sau primit? În copilărie, subiectul se descoperă si se construiește imaginea empirică de sine; în adolescență si în vârsta adultă personalitatea se consolidează, iar în mijlocul crizei si degradării mediului în care trăim, eul nostru profund este constrâns să se apere, să-si mărească imunitatea si asa poate deveni mai puternic. Ajunși aici nu înseamnă că am lămurit lucrurile, căci se nasc două

întrebări nelinistitoare: Nasterea conștiinței de sine înseamnă și născerea eului nostru, iar eul nostru nu este altceva decât un rezultat al activităților noastre cerebrale? Eul nostru, ego-ul nostru poate coexista cu eul nostru profund, relational? Sunt întrebări vitale iar de răspunsul corect la ele depinde nu doar liniștea noastră interioară, ci însăși existența, viața în tot ansamblul ei.

LA CEAS ANIVERSAR

Dacă citiți aceste rânduri, citiți-le până la capăt și dați atenție PS-ului.

Constat că anul acesta, mai precis astăzi, împlinesc ca preot anii de viață pământească ai lui Isus Cristos. Lui i-au fost suficienți 33 de ani pentru a schimba cursul istoriei lumii. Mie nu mi-au fost suficienți pentru a schimba măcar cursul vieții mele. Preotia este un mod carismatic de a fi al lui Isus Cristos în noi. La fel cum și soții au tot un mod carismatic de a fi, adică acela al iubirii totale dintre ei, iubire rodnică ce se manifestă în primul rând în copiii lor. Modul sacerdotal de a fi înseamnă iubire a lui Dumnezeu și iubire slujitoare a semenilor. Preotia este un ideal în care omul trebuie să se facă cât mai mic pentru a da spațiu cât mai mare de afirmare a lui Dumnezeu. Din acest punct de vedere, preotia reprezintă vocația tuturor creștinilor. În fața acestei preotii mă consider mic, iar ceea ce am reușit să fac bun în toți acești ani îmi produce multumire și recunoștință față de Dumnezeu și față de oameni, de la care am învățat atât de multe lucruri bune. Locul meu în această lume este acela al unei inimi care vrea să bată din iubire pentru toți.

Nu mă întrebati ce notă as acorda anilor mei de preotie, căci nu sunt în stare să-mi acord un calificativ. Mă întreb adesea cât de multumit este Dumnezeu de mine. Deoarece sunt încă în viață, înseamnă că El încă își mai pune încrederea în mine. Iar dacă ar fi să spun care a fost cea mai mare dificultate cu care m-am confruntat în toți acești ani, cu siguranță a fost confruntarea sau conflictul cu elementul uman în treptele lui cele mai de jos, element prezent, din păcate, în orice structură laică sau creștină, religioasă.

PS: Precizez că nu am scris aceste rânduri pentru a primi urări sau felicitări.

Mult mai bine ar fi să aflui de la cât mai mulți la ce cred că este bun preotul pentru lumea de astăzi. Vreau opinii, păreri sau convingeri sincere. Ca să știu și eu mai bine pentru ce fac umbră pământului. Mulțumesc frumos anticipat pentru orice completare pe această temă!

ÎN CE LUME TRĂIM

Se întâmplă ca o persoană de la care se aștepta foarte mult, care se remarcase prin calități deosebite la locul de muncă, fusese un exemplu pentru toți și care, în ochii tuturor, avea mari șanse să ocupe un post de conducere în instituția unde lucrase mulți ani de zile. Ei bine, într-o zi această persoană își prezintă demisia, anunțându-și intenția de a pleca de acolo în cel mai scurt timp posibil. Declară clar și fără echivoc în fața tuturor că nu se regăsește în acel colectiv de muncă, că nu se simte bine și că dorește să facă altceva care să o mulțumească mai mult, să se simtă mai împlinită.

Se pare că în perioada comunistă, marea majoritate a oamenilor erau mulțumiți acolo unde erau, unde lucrau, unde locuiau. Se simțeau în siguranță, pentru că aveau un loc de muncă sigur, o locuință, un salariu care le permitea o existență decentă; puteau să meargă în fiecare an în concediu la mare sau la munte. Pe când acum, în capitalismul acesta sălbatec în care sunt aruncați, nenumărate persoane nu numai că nu găsesc un loc de muncă și nu au nicio siguranță pentru ziua de mâine, dar nici nu pricep prea bine ce-i cu ele în lumea aceasta și ce importanță au. Multe persoane nu se simt iubite, apreciate, luate în considerație de nimeni, iar mulți afirmă că chiar biserica nu are nevoie de ei decât pentru a fi niște contribuabili la susținerea intereselor clerului și nimic mai mult. Așa cum se simt folosite și de politicieni în timpul campaniilor electorale, pentru a le da votul, ca apoi să-și realizeze ei interesele lor pe spatele cetățenilor care i-au votat. Oamenii se simt dezamăgiți de cei care conduc; mai grav, mulți se simt dezamăgiți de ei înșiși și de viața pe care o duc.

De fapt, în ce lume trăim? Și cine suntem în această lume? Sunt întrebări fundamentale pe care oamenii și le pun, în diferite forme și în circumstanțe variate ale vieții. Cine sunt eu în această

societate în care nu am ales de bună voie să trăiesc, ci pur și simplu m-am născut în ea și am senzația că lumea aceasta se folosește de mine așa cum vrea ea. În fața acestor provocări, instinctual omul vrea să se emancipeze, așa cum a încercat femeia timp de mii de ani să-și câștige egalitatea în fața bărbatului. Omul nu vrea să depindă de nimeni, vrea să fie autonom, să fie el însuși, uneori vrea să fie măcar un mic erou. Și deoarece de ani de zile, mulți din ultima generație nu reușesc să se afirme pentru că nu au bani, și nu au bani pentru că nu au un serviciu stabil și bine plătit, și nu au un serviciu bun pentru că economia nu merge bine, pentru că nu sunt locuri de muncă, și din toate aceste motive, mulți din ultima generație protestează, manifestându-și nemulțumirea dar și dorința de autonomie, de non-conformism față de o majoritate care-i ignoră prin pantaloni rupți în primul rând în partea din față, pentru ca să fie văzuți de orice persoană cu care se întâlnesc. Aceștia sunt eroii fără glorie ai timpurilor actuale. Nu au venit de pe niciun front unde să se fi luptat cu nu știu ce dușmani sau animale, iar în încăierarea lor să fi rămas cu hainele zdrențuite. Nu! Ei vin din încăierarea cu lumea nedreaptă actuală în care adversarii sunt la tot pasul, dar, de fapt, nu se văd nicăieri, pentru că nu au trup, nu sunt indivizi, persoane anume, ci adversarul lor este lumea toată, în ansamblul ei o lume căreia nu-i pasă de ei și de viitorul lor. Prin pantalonii rupți și mulați pe care-i poartă, acești eroi fără glorie își declară clar și răspicat non-apartenența la majoritate. Ei nu se conformează majorității, pe care o contestă; dar încotro merg și ce fel de lume propun, aceasta este mai greu de înțeles și nici ei nu știu prea bine, nu au un răspuns clar și convingător.

De fapt, toți trăim într-o lume, într-o comunitate umană în care simțul comunitar este slab, în care coeziunea internă a membrilor care o alcătuiesc este foarte slabă, fiecare văzându-și de smartphone-ul lui nu numai în societate, dar chiar între membrii aceleiași familii; și în această celulă de bază a societății, fiecare își butonează propriul smartphone chiar și atunci când dorm în același pat sau stau la aceeași masă. Oamenii nu se mai simt reprezentați în identitatea și interesele lor nu numai de către clasa politică, dar nici de proprii angajatori (aceștia au jeep-urile și vil lor, iar angajații un miniapartament în chirie), așa cum nu arareori nici copiii nu se mai simt reprezentați de părinții lor,

chiar dacă aceștia declară că pentru ei au ales calea exilului, muncind departe de casă. Copiii acestora le reproșează că nu de banii lor au mai mare nevoie, ci de prezența și de iubirea lor palpabilă, nu manifestată prin telefon sau videocameră. Este greu pentru mulți dintre noi să fim noi înșine, mulțumiți cu ceea ce suntem, cu instituțiile din care facem parte, cumva. Nu ne mai încântă nici să fim cetățeni ai României și nu suntem prea convinși nici de apartenența la biserica tradițională. Prejudecăți de tot felul ne macină încrederea în ceilalți și ne formăm modul de a gândi, de a vorbi sau de a relaționa cu ceilalți în funcție de o serie de stereotipii, preconcepții sau mentalități fie moștenite, fie induse prin forme și metode subliminale de mass-media și de cei care au în stăpânire mijloacele de comunicare în mase. Sunt apoi multe persoane din afara Europei cărora le este interzis să-și ridice capul, să-și exprime liber gândirea, să se comporte în mod liber; sunt multe persoane cărora ideologii și sisteme le interzic să fie autentice, ele însele, să se realizeze conform propriilor principii și aspirații de viață.

Reușind să-și ridice capul din turmă, dintr-o majoritate anonimă, o astfel de persoană își devine propriul stăpân și-și construiește viața conform propriilor convingeri. Ea nu este remorca nimănui și nici nu trage pe cineva după dânsa. Vrea să fie autonomă și independentă. O astfel de orientare a vieții implică și multe aspecte concrete în viața socială, publică: tendințele de dezvoltare personală, refuzul unor identități desemnate deja (bărbat sau femeie, creștin sau necreștin, de o anumită naționalitate, moștenitorul unei anumite poziții sociale moștenite de la părinți); și toate acestea individul nu le cere de la comunitate, ci pretinde acesteia să i le recunoască ca niște drepturi pe care le are intrinsec în ființa lui. Astfel de persoane nu recunosc niciun Dumnezeu și niciun învățător.

UNITATEA DE PRIMIRI URGENTE CONSTANȚA

O cunoștință, ajunsă la ”Urgențe”, îmi scrie următoarele: ”Pe data de 23 iunie am ajuns cu salvarea la Unitatea de Primiri Urgențe Constanța, din cauza unui chist ovarian spart. Deși gravitatea stării mele era vizibilă, durerile fiind groaznice, însoțite de o sângerare abundentă, a durat în jur de 2 ore și jumătate până să fiu consultată; era o forfotă de nedescris, am prins și un schimb de tură, probabil era atât de aglomerat din cauza faptului că a început sezonul estival. Când în sfârșit s-a ocupat cineva de mine, mi s-a spus să mă așez pe un pat fără cearceaf, cu o saltea extrem de veche și murdară, probabil cearceaful fusese dus la spălătorie, dar nu se adusese altul nou, am avut o ezitare și asistenta a spus să mă așez mai repede că nu are timp. A venit o doamnă doctor, m-a consultat sumar, m-a trimis la ecograf, unde și acolo am avut de așteptat mai bine de o oră. Țin să menționez că alte persoane venite în urma mea au intrat imediat; am auzit personal o frântură de discuție „Din partea cui spuneți că veniți? .... – Ah, intrați, vă rog”. Despre cetățenii romi ce să mai spun, aceia intră direct, fără să mai stea deloc la rând. Deși era extrem de aglomerat, am rămas șocată să văd o asistentă vorbind la telefon și râzând mai bine de jumătate de oră, altele două stând afară la țigară, deși sala era plină.

Cât am stat acolo, am văzut de mai multe ori un comportament diferențiat, la unii pacienți se răsteau, cu alții vorbeau foarte amabil. După ecografie am fost trimisă într-un salon unde mi s-a administrat o perfuzie cu mare brutalitate, fiind nevoită să mă sprijin de cadrul unui pat în timpul administrării deoarece nu erau locuri. Din fericire, s-a eliberat un loc și am putut să mă așez, de data aceasta pe o lenjerie extrem de murdară și cu pete de sânge. Toaletele sunt execrabile, gâdăcii sunt la ei acasă iar coșurile erau arhipline, dădeau pe afară, grupurile sanitare murdare. Mirosul pestilențial, nu mirosea deloc a dezinfectant. În cele două zile petrecute acolo, am preferat să cer să mi se aducă lenjerie de acasă ca să mă pot odihni, infirmierele schimbau lenjeriile de pat ale pacienților doar când li se dădea o „atenție”; fără minim 10 lei nici nu se sinchiseau. Dar și acea lenjerie era extrem de uzată. Pacienților li se cere să cumpere aproape toate cele necesare pentru că farmacia spitalului este goală. Personalul este extrem de arogant, asistentele și

infirmierele se cred medici. Unei bătrâne trecute bine de 80 de ani care se văita de dureri de stomac, o asistentă de 30 și ceva de ani i-a zis să mai tacă naibii din gură, să nu se mai vaite atât că i-a făcut capul calendar. Bătrâna mi-a spus că a sosit dimineață și abia seara s-a uitat cineva la dânsa. O altă infirmieră înjura pacienții în gura mare, că trebuie să facă curat după toți „jegoșii”. A fost o experiență groaznică, dacă nu le bagi ceva în buzunar nici nu se uită la tine sau când o faci în cele din urmă te tratează ca pe ultimul om, se răstesc, jignesc, o singură asistentă mi s-a părut mai umană și mai blândă, doamna Mădălina parcă am înțeles că se numea. Restul au un comportament total inadecvat lucrului cu niște oameni aflați în suferință; o asistentă vorbea despre o pacientă numind-o „vacă grasă care i-a rupt spatele”, pentru că a trebuit să o ajute să se ridice.”

Cred că la hotelurile, barurile și restaurantele și pe plajele din Constanța lucrurile stau cu totul altfel. Oare de ce la ”Urgențele” din acest oraș se întâmplă astfel de lucruri? Și cum pot fi remediate astfel de rele?

Aceasta este adresa unde puteți adresa spitalului o sugestie sau o reclamație. Vă rog să faceți acest lucru; este mult mai eficient decât un comentariu scris aici:

Omul este templul cel viu al lui Dumnezeu în istorie. În om locuiește o fărâmbă din bunătatea inimii Lui și strălucește o rază din lumina fetei Sale. Iar viața omului nu este altceva decât o clipă din vesnicia divinității.

Catedralele sunt templul de piatră al lui Dumnezeu pe pământul nostru. Zidurile și boltile lor reprezintă tentativa omului de a-l ”cuprinde” pe Cel Necuprins.

GLORIA LUI DUMNEZEU ESTE OMUL CEL VIU

Nu stii câți dintre noi au traversat tunelul întunecat și rece al îndoielilor, al confuziei, al nesiguranței, sau, mai grav, al neîncrederii în Dumnezeu, în noi însine și în semenii noștri. Nu stii câți stiu ce înseamnă să te târăști pe jos, să fii murdar de noroi, să simți cum îți pătrund în plămâni duhurile propriilor nimicnicii, sau ale altora. Nu stii câți dintre noi cunosc gustul amar al trădării, al egoismului cinic sau al nepăsării. Câți s-au luat la trântă cu răul din ei, cu propriile frici și neputințe și le-au

învins? Sau au preferat să se scâlde în ipocrizie, în comoditate și compromisuri de tot felul? Doar ca să le fie lor bine. Câți dintre noi suntem căliti în lupta cu viața și cunoaștem bine atât gustul amar al căderilor și înfrângerii, ca și cel plăcut al reușitei, al biruinței asupra răului?

Doar cei care cunosc cu adevărat cât de grav, de dureros, cât de amar este gustul căderii, doar aceștia sunt capabili să-i înțeleagă pe cei căzuți, dezorientați și plecați pe căi gresite. Căci nu poți să fii sensibil și solidar cu cel aflat în necaz sau căzut la pământ, dacă tu nu știi ce înseamnă toate acestea. Și mai ales dacă nu cunoști gustul plăcut al iertării lui Dumnezeu pentru propriile păcate.

Poate că oamenii așteaptă de la preoți și de la toți slujitorii bisericilor ca aceștia să fie cu adevărat aproape de ei, de inima lor, aproape de căderile lor, ca și de micile sau marile lor bucurii sau necazuri. Poate că lumea așteaptă de la slujitorii și slujitoarele lui Dumnezeu ca toți aceștia să-și recunoască starea lor de păcătoși care s-au întâlnit cu milostivirea fără margini a Domnului. Poate că toți cei care plâng în diferite feluri și chipuri ar avea mai multă încredere în preoți dacă aceștia ar recunoaște că și ei au plans, și încă de multe ori, dar fără să-i vadă nimeni. Poate că lumea ar fi mai sensibilă față de milostivirea lui Dumnezeu, dacă cei care o predică ar predica mai mult din propriile trăiri, decât din cărți sau din spusele altora. Poate că lumea s-ar ridica mai ușor din propriile căderi și răutăți, dacă ar fi vizitată acolo jos, unde se scaldă sau se târăște în mocirla propriilor păcate; dacă acolo ar fi vizitată de "oamenii lui Dumnezeu". Poate este nevoie ca aceștia să se dezbrace de propria autosuficiență, să-și dea jos aureola de pe cap și să-și pună coroana de spini a durerilor oamenilor; exact așa cum a făcut Isus Cristos. Poate că toți creștinii ar fi sări a pământului și lumină a lumii, medici mai buni pentru rănilor oamenilor, dar s-ar privi cu atenție și sinceritate pe ei însșiși și si-ar recunoaște propriile răni, propriile insatisfacții, propriile compromisuri și căderi. Poate că "oamenii lui Dumnezeu" ar fi mai aproape de oamenii acestei lumi dacă s-ar despuia măcar din când în când de hainele lor sfinte și s-ar îmbrăca în hainele lumii. Așa cum însuși Fiul lui Dumnezeu s-a despuiat de toată gloria cerească și a îmbrăcat firea omului muritor. Poate că oamenii ar simți mai ușor

gustul plăcut al harului, gustul lui Dumnezeu dacă oamenii lui Dumnezeu i-ar condamna mai puțin și i-ar iubi mai mult. Poate că mulți s-ar apropia mai repede de Dumnezeu dacă în loc de predici și discursuri ar simți mâna și inima caldă a omului lui Dumnezeu. Acesta știe multe, cunoaște legile lui Dumnezeu și ale bisericii, este un învățat al Legii, dar nu-și dă seama că punându-i legea sub nas celui păcătos riscă să stingă ceea ce Duhul Sfânt aprinde în inima lui. Nu o adeziune formală la legea Lui vrea Domnul de la noi, ci trăirea lângă El, ca un copil la sânul mamei sale. O mamă nu-i ține copilului ei discursuri și prelegeri despre iubire, ci pur și simplu îl iubeste cu toată ființa ei, și atât. Lumea nu are nevoie de cuvinte; sunt și așa prea multe. Oamenii au nevoie de exemple concrete, autentice de trăire creștină.

Știind că pentru a fi fericit, omul nu are nevoie de multe cuvinte, ci de fapte, însuși Cuvântul s-a întrupat în fiecare dintre noi. Misiunea noastră de creștini este aceea de a-i permite lui Isus Cristos să-și manifeste cât mai mult din puterea și frumusețea sa în trupul nostru. Căci gloria lui Dumnezeu este omul cel viu, iar viața omului este vederea Lui.

CUPRINS

OAMENI MARI	3
ADIO, DEMOCRAȚIE!	3
SHUT UP!.....	4
PRINCIPIU ÎNVENINAT	5
TOUCHSCREEN GENERATION	6
SUNTEM	7
IUBIRE DISCRETĂ	8
MULȚIMEA NENUMĂRATĂ A PRIETENILOR CEREȘTI	10
UN OM PLECAT DEPARTE.....	13
NU-ȚI FĂ GRIJI; TRĂIEȘTE-ȚI CLIPA!	13
COMUNIUNE	14
NU ÎNCERCA SĂ ÎNȚELEGI; IUBEȘTE!.....	15
DIN TAINELE LUMII	16
MAMA – ÎNCERCARE DE PORTRET	17
RUGĂ	18
SOLIDARITATE.....	19
O LUME MINUNATĂ.....	20
LUMEA APARTINE CELOR CARE O IUBESC	21
COROANA DE ADVENT	22
BĂTĂILE INIMII TALE.....	24
DE ZIUA NAȚIONALĂ	25
SUNTEM SUMA ASPIRAȚIILOR NOASTRE	27
FETIȚA DE LA ORA DE RELIGIE	28
DE MOȘ NICOLAE: DOUĂ, TREI PUF-URI DE PARFUM.....	30
DĂINUIREA NOASTRĂ.....	31
VOTARE ȘI SINGURĂTATE	33
PASUL REGESC AL CELUI CE IUBEȘTE	34
CU PRIVIREA SENINĂ ȘI CURAJOASĂ	34
PRIETENUL LA NEVOIE SE CUNOAȘTE	36
REFLECȚII (provizorii) POST-ELECTORALE.....	36
REFLECȚIE POST-ELECTORALĂ (III).....	38
AUTOPORTRET POLITIC (schiță).....	39
OPRIȚI TIMPUL!	41
CONFRUNTAREA CU TINE ÎNSUȚI ȘI CU VIAȚA	42
DEPUTATUL IULIAN BULAI	43
NU CONFISCAȚI PRUNCUL!.....	45
RUGĂCIUNE "ERETICĂ"	47
CE-I DE FĂCUT?.....	49
ÎN PREAJMA CRĂCIUNULUI	49

MAI PUȚIN IPOCRIȚI, MĂCAR DE SĂRBĂTORI!	51
CÂT DE PLĂCUT...!.....	52
CUGETARE LA NAȘTEREA DOMNULUI.....	53
CUTREMUR!	53
ÎN AL 363-LEA CEAS	55
TRĂIM ÎN ANTICAMERA PARADISULUI.....	56
LA SFÂRȘIT ȘI ÎNCEPUT DE AN	57
CUGETARE	59
ÎN NOUL AN.....	59
ÎNTREBARE EXISTENȚIALĂ	61
NEVOIA DE SINCERITATE	62
SUNTEM ÎN SIGURANȚĂ?	63
OMUL: O PROBLEMĂ DE BIFAT ÎN AGENDĂ?	65
CUVINTE PE O UȘĂ.....	65
STAREA NAȚIEI (sau viața bate filmul)	66
NU EȘTI FĂCUT SĂ FII SINGUR.....	71
FURAȚI! LEGEA VĂ PERMITE!	71
SĂ ÎNVĂȚĂM LECȚIA!	73
PLÂNSUL UNEI MAME	75
APROPO DE PENSII	77
CRED ÎN DUMNEZEU.....	78
ADEVĂRUL NE VA ELIBERA ȘI FERICIȚI VOM FI	79
BONUL FISCAL (Ufff!	79
CE FACEM CU ORDONANȚA?	82
ZIUA ÎNDRĂGOSTIȚILOR	83
”CREDINȚA” PE VECHI ȘI PE NOU	85
DRUMUL SPRE SUCCES	87
DE CE ÎNTÂRZIE TRENURILE?	88
TEMERE-NEDUMERIRE	89
WELCOME TO ADJUDENI!	90
LIPSA DE COMUNICARE DIRECTĂ	91
OMUL DE MÂINE.....	94
1 MARTIE: GÂNDURI DE PRIMĂVARĂ; GÂNDURI DE POST	95
IPOCRIZIE CU FLORI	97
EVENIENT! ESTE COOL!	99
8 MARTIE: ZIUA FEMEII.....	100
CREAREA FEMEII	102
PROSTIA	103
SOUVLAKI ÎN TIMPUL POSTULUI?	104
AM AVUT UN VIS	105
SCRISOAREA DE DRAGOSTE	106

CE ESTE OMUL? CE ESTE INTERNETUL?.....	107
UNDE-I DUMNEZEU?	107
SINGURĂTATEA ESTE ANTICAMERA MORȚII.....	109
GÂNDURI DE POST	110
NEGRUL DIN ALB	112
SĂ FII GENIAL	113
DIETĂ "INTELIGENTĂ"	115
PRO LIFE	115
MONUMENTUL DE LA POPEȘTI-LEORDENI	116
O PREZENȚĂ "DISCRETĂ"	118
LA MORMÂNTUL UNUI PREOT	118
SUNTEM TEMPLUL DUHULUI SFÂNT?.....	119
ÎMPREUNĂ SUNTEM LUMEA ÎNTREAGĂ	120
SALARII MĂRITE=UN PLUS DE FERICIRE?	121
TRĂIM ÎN DOUĂ LUMI PARALELE?	123
SĂPTĂMÂNA SFÂNTĂ (Miercuri)	125
JOIA SFÂNTĂ: ZIUA EUHARISTIEI ȘI A PREOȚILOR	126
MULȚUMIRE	129
DIN PARADOXURILE VIEȚII	130
VINEREA SFÂNTĂ: ÎN FAȚA CRUCII.....	131
SÂMBĂTA SFÂNTĂ: DUMNEZEU ESTE MORT!?	132
VESTITOARELE ÎNVIERII	135
SPERANȚE ȘI FRUMUSEȚI ÎNZĂPEZITE	136
CICLONI RUSEȘTI LA JOASĂ ȘI MARE ÎNĂLȚIME!	138
CINE SUNTEM?	139
PENTRU LUMEA DE MÂINE.....	140
FRUMUSEȚEA VA SALVA OMENIREA	140
CONSTATARE CU ÎNTREBARE.....	142
LEGEA CREȘTERII	143
DE CE M-AM TREZIT ASTĂZI?	143
ANUNȚ	145
ESTE SAU NU ESTE ZDRENȚUITĂ?	146
FIDELITATE-DURERE-EUTANASIE?	148
DACĂ AM ȘTI, DACĂ AM FI.....	150
VERDE CRUD...VERDE CRUD	152
DOI COPII PĂSTORI DECLARAȚI SFINȚI.....	153
ÎN GRAȚIA DIVINĂ	154
NU TE LĂSA CONFISCAT!	155
SCENARIU ÎN TREI ACTE	155
IUBIREA ȘI CREDINȚA ÎN VREMEA MULTITASKING-ULUI	157
DESPRE PERICOLUL MUSULMAN?	159

DRUMUL ARE DURATA UNEI CLIPE	161
AI NEVOIE DE ACEASTĂ LUME DOAR PENTRU A I TE DĂRUI...162	162
CUM SĂ CRITICI?	162
ÎMPREUNĂ (Sharing).....	163
UNDE-I DUMNEZEU?	164
DUMNEZEU, CREDINȚA=IUBIRE.....	165
O LUME ATÂT DE MINUNATĂ!.....	166
IUBIRE ȘI CONSUM.....	168
ÎNTREBARE	169
IUBIREA ÎN VREMEA NESIGURANȚEI	169
PE CULMI DE...?	171
AM STRÂNS MÂNA LUI DUMNEZEU	171
LA ÎMPĂRTĂȘANIE.....	174
DESPRE ROMÂNII DIN STRĂINĂTATE	175
TOLERANȚA.....	176
TREND VESTIMENTAR	178
CALEA VICTORIEI	180
URA ESTE BUNĂ	182
FERICIREA	183
CU BILELE LA VEDERE	183
PACEA INIMII.....	185
TĂCERE	185
VIAȚA	186
UN NOU PREMIER PLAGIATOR.....	187
CÂT DE MARI ERAM ODATĂ! (?).....	188
DRUMUL SPRE NOI ÎNȘINE.....	190
LA CEAS ANIVERSAR	192
ÎN CE LUME TRĂIM	193
UNITATEA DE PRIMIRI URGENTE CONSTANȚA	196
GLORIA LUI DUMNEZEU ESTE OMUL CEL VIU	197